

Feminisme anticapitalista
**El mercat laboral
encara oblidava les dones**
A FONS PÀGINES 1 a 3

Montse Pineda
**“La medicina sotmet
les dones al patriarcat”**
MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N185

26 de maig de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

CCOO i UGT encara no planten cara a les retallades del govern

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 10-11

Els sindicats combatius i les treballadores manifesten a aquest setmanari la necessitat de convocar una jornada de vaga general de forma imminent

Caminant cap a la vaga general

A. MATEU

Un membre de les camises vermelles defensa una barricada el dia 19 de maig al centre de Bangkok

Les camises vermelles es retiren, però el conflicte encara és viu a Tailàndia

RODA EL MÓN · PÀG. 17

FLORIAN WITULSKI

El 'negoci del totxo' a les eleccions del Barça

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Marc Ingla, Sandro Rosell o Jaume Ferrer es disputen la

successió de Laporta a la presidència del club, però també l'herència d'una pilotada urbanística al barri de les Corts.

Dones lluitadores en forma d'argila

EXPRESSIONS · PÀGINA 21

Aina Garcia-Portillo fa un homenatge a les dones lluitadores d'arreu del món mitjançant una sèrie de figures d'argila inspi-

rades en Rosario la Dinamitera, una combatent de les Milícies Obreres del Quinto Regimiento. El seu treball es pot veure i gaudir a l'Associació de Ceramistes de Catalunya.

, estirant del fil

CATALUNYA • TOTS ELS PRESIDENCIABLES HAN PROMÈS FER AUGMENTAR ELS INGRESSOS DEL CLUB FINS ELS 1.000 MILIONS D'EUROS

Eleccions a c(l)an Barça: guanyarà l'especulació urbanística i immobiliària

La requalificació especulativa del Miniestadi, amb l'aval de PSC, CiU i ERC, esdevindrà una tupinada immobiliària que suposarà un guany de 215 milions d'euros pel club de futbol

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

En la vida i en la política, hi ha coses que sembla que mai no canviaran. Això no és pas *La guerra del futbol* de Ryszard Kapuscinski, però les eleccions a la presidència del FC Barcelona són tota una guerra econòmica i política pel control de les regles del club. Tot un negoci que manté -després del Real Madrid- el segon lloc del rànquing de clubs europeus per ingressos: 385 milions d'euros (64.000 milions de les antigues pessetes) facturats durant el 2009.

El sector dels negocis sempre s'ha disputat el control del que, des de fa temps, és una multinacional futbolística. De Josep-Lluís Nuñez (propietari de Nuñez & Navarro i implicat en el cas Hisenda de fraus milionaris) a Joan Gaspart (president d'Husa Hoteles i membre de l'Opus Dei), passant pel breu mandat d'Enric Reyna (president de l'Associació de Promotors i Constructores d'Edificis de Barcelona i el mateix que va titllar d'"inconstitucional" el Pla Nacional de l'Habitatge perquè garantia drets socials), la plutocràcia econòmica domina el negoci del Barça. Fins i tot Joan Laporta, un advocat més aviat modest que no hagués arribat al cim sense l'ajut milionari facilitat pel seu exsogre Juan Echevarría, un franquista de soca-rel que va presidir les gegantines Nissan Motor Ibèrica i FECSA. Cal recordar que el seu fill, Alejandro Echevarría, va ser incorporat a l'equip de Laporta, tot i ser patró de la Fundació Francisco Franco.

Es relaciona Laporta amb el president de l'Uzbekistan, que ha estat denunciat per violacions dels Drets Humans

Avui, però, amb el rerefons del final del mandat de l'era Laporta -ara adscrit al sobiranisme d'ordre i de dretes-, clou una etapa que finalitza amb la metàfora econòmica de tenir el neoliberal Xavier Sala i Martín com a tresorer (que reconeix un deute acumulat de 289 milions d'euros), Joan Oliver com a director general -amb un sou anual de 900.000 euros- i, alhora, un Laporta esquitxat també per les amistats perilloses a l'Uzbekistan,

Manifestació del veïnat de les Corts celebrada l'octubre del 2009 per denunciar que la requalificació del Miniestadi és una operació urbanística especulativa

amb mandataris i magnats del petroli com Miradil Djalalov, Isak Akbarov o el president Ismael Karimov, denunciat reiteradament per Amnistia Internacional per violacions dels Drets Humans. Un Laporta que també viatja a l'exrepública soviètica -amb el seu cosí Agustí Estruch com representant del despatx Laporta & Arbós Advocats Associats- per explorar el negoci del cotó per produir roba tèxtil.

Després de Sarrià... can Barça

En qualsevol dels casos, les eleccions a la presidència del FC Barcelona estan marcades, abans de començar, per una clara guanyadora: l'especulació urbanística i immobiliària. Després de les polèmiques requalificacions de València (estadi de Mestalla) i Madrid (Santiago Bernabéu), Barcelona es posa a l'alçada de la tupinada especulativa amb fetor futbolística, una operació de rescat públic habitual als clubs en fallida o amb deutes acumulats.

Potser la història es repeteix -primer com a tragèdia, després com a farsa- perquè, en els annals de la història del club, l'especulació també

surava rere el darrer trasllat del camp de les Corts al Nou Camp, en ple desenvolupisme franquista. Aleshores, el 1956, va ser Josep Maria Figueres, pare de Bruno Figueres (de la fracasada promotora Habitat), qui va fer el negoci rodó: va comprar els terrenys

El precord entre Hereu i Laporta (2009) és tot un cop de porta als nassos a les demandes veïnals històriques del barri de les Corts

de les Corts que abandonava el Barça i va triplicar la inversió feta després de vendre els 1.000 pisos que hi va edificar. A més, també cal recordar que l'Ajuntament de Barcelona, el 1997, ja es va avenir a requalificar els

terrenys de l'Estadi de Sarrià del RCD Espanyol, que va vendre el solar a un grup de promotors immobiliaris per 57,9 milions d'euros i, d'aquesta manera, va finançar el seu trasllat a Cornellà. En qualsevol cas, el precord consensuat entre Jordi Hereu i Joan Laporta des de l'opacitat el juliol de 2009 és tot un cop de porta als nassos a les demandes veïnals històriques del barri de les Corts, un dels més densament poblats de Barcelona i que acumula un dèficit històric d'equipaments públics.

Les sis copes i les tres tupinades

Els èxits esportius dels darrers anys, però, van units al silenci de les tres tupinades especulatives de Joan Laporta: la requalificació dels terrenys del Miniestadi; el projecte de Barça Park a Viladecans, que projecta construir la Ciutat del Soci en uns terrenys intercanviats amb la societat Golf de Viladecans SL -participada per Macià Alavedra-, situats al costat de la reserva natural de Remolar i protegits per la Xarxa Natura 2000 (DIRECTA 172); i, en l'àmbit dels negocis

privats, la requalificació de l'última zona agrícola de l'Hospitalet de Llobregat, propietat de l'empresa Hackerson Internacional SL, de la que Joan Laporta és accionista. A més, aquest mes de gener, el FC Barcelona ja va obtenir unes plusvàlues de 21 milions d'euros amb la venda de 18.000 metres quadrats de terreny de la ciutat esportiva de Sant Joan Despí a la constructora MCM Renting.

Tots els presidenciables -particularment Rosell, Ingla i Ferrer- han obert amb la promesa electoral de fer pujar els ingressos del club fins als 1.000 milions d'euros, fonamentalment a través de la internacionalització de la marca, la requalificació del Miniestadi i la renegociació dels drets televisius del futbol. En aquest sentit, cal destacar que, només pels drets audiovisuals, el FC Barcelona ingressa 158 milions d'euros de la productora Mediapro, dirigida per Jaume Roures, exresponsable de finances de la trotskista Lliga Comunista Revolucionària (LCR) a finals dels anys 70 i, aleshores, conegut amb el sobrenom de *Melan*.

ARXIU ALBERT GARCIA

> **L'historiador econòmic Francesc Cabana, exvicepresident de Banca Catalana i cunyat de Jordi Pujol, ho va deixar escrit de manera diàfana fa temps: "Els homes amb més poder econòmic a Catalunya són els presidents de la Generalitat, La Caixa i el Barça. I no necessàriament per aquest ordre". El mediàtic procés electoral a la presidència del FC Barcelona, tota una pugna encoberta entre els elits econòmiques del país, ja té -abans de començar- una guanyadora clara: l'especulació immobiliària que caracteritza la requalificació política -cortesía de PSC, CIU i ERC- dels terrenys del Miniestadi, que implicaran la pèrdua de cop de 78.000 metres quadrats destinats a equipaments socials. Gol per l'escaire, arbitratge comprat: regal públic que esdevé un negoci rodó.**

, estirant del fil

Totes les candidatures, tret de la minoritària, avalen sense embuts la requalificació del Miniestadi acordada per Hereu i Laporta, que en el seu moment ja va ser anunciada com *la gallina dels ous d'or* que permetria escometre la reforma del Camp Nou i tirar endavant el projecte faraònic guanyat per l'arquitecte Norman Foster i valorat -després de successives modificacions a l'alça- en un mínim de 400 milions d'euros. L'impacte de la requalificació, a la qual s'oposen ICV i el PP, rep valoracions diferents i queda clar que algú menteix: per l'Ajuntament, l'operació deixarà unes plusvàlues de 67 milions d'euros al club. Però el club quantifica els guanys en 215 milions d'euros. Sigui quin sigui el volum de la *pilotada*, la requalificació d'uns terrenys destinats a equipaments públics com a edificables suposarà la construcció de 1.600 pisos, un hotel i una zona comercial amb la qual es perdran de cop 78.000 metres quadrats d'equipaments socials, sanitaris i culturals. Fruit dels acords Hereu-Laporta i per compensar la pèrdua de l'escassíssim sol públic existent a la ciutat, el FC Barcelona comprarà set hectàrees de zones verdes a Montcada i Reixac.

La Coordinadora d'AAV i Entitats de les Corts és l'única opositora davant una operació que vulnera el Pla General Metropolità

La Coordinadora d'AAV i Entitats de les Corts, amb el suport de la FAVB, ha esdevingut l'única opositora davant una operació que vulnera el Pla General Metropolità i s'ha mobilitzat contra una requalificació que ja ha iniciat els tràmits administratius. Aquesta setmana, la Coordinadora -que també ha obert la via judicial contencios-administrativa per intentar aturar l'operació- s'ha mobilitzat davant l'Audiència Pública convocada el 25 de maig per l'Ajuntament de Barcelona per abordar aquesta requalificació polemica. Un llistat elaborat pel moviment veïnal deixa constància del que hi pot perdre la ciutat: "Pisos tutelats per a gent gran, pisos de lloguer per a joves, un centre sociosanitari públic, un CAP, un centre de dia per a gent gran, un centre de serveis socials, un centre d'atenció especialitzada per a persones amb discapacitat, una ludoteca, una escola, un institut de secundària, una escola de formació professional, una escola d'adults, un mercat, una biblioteca, un auditori, un centre cívic, una escola bressol, una residència per a gent gran, una residència d'estudiants, una residència d'investigadors...". La llista encara és més llarga i visualitza clarament la batalla que condensa el lema de la campanya: *Equipaments sí, especulació no*. A hores d'ara, la pilota de la *pilotada* és a la teulada de l'Ajuntament.

JAUME FERRER GRAUPERA

Processat per apropiació indeguda

Representa la línia oficial continuista i és avalat per Laporta. L'espionatge intern sobre quatre vicepresidents ordenat per Joan Oliver a l'agència Método 3 (la mateixa que va dur a terme la investigació sobre els antimònarcus gironins i que també és emprada per *El Mundo* i el PP barceloní habitualment) assenyalava que Ferrer té "vinculacions polítiques i empresarials" amb la família de Jordi Pujol i destaca que, partint d'una joventut sense possessions, ha adquirit "un patrimoni important a través d'una societat". Vicepresident de l'Àrea de Patrimoni i màster en Gestió i Comerç Internacional per Esade, des de l'any 2008 dirigeix el seu grup d'empreses, MT TAHAT SL, una consultoria especialitzada que va cedir un treballador pel xalet que és Pujol Ferrusola tenen a la Tor de Querol (Alta Cerdanya). El masover, Ridoune Elourme, va ser detingut i empresonat, acusat presumptivament d'integrar la xarxa d'Al-Qaeda. Ferrer havia passat per multinacionals com Imbimo, Citizen o el consell d'administració de la immobiliària Promomed. Està processat per apropiació indeguda i delictes societaris per una denúncia interposada pel seu exsogre, propietari de l'empresa, que l'acusa de "competència deslleial per buidar de contingut, clients i *know how* l'empresa on treballava". El judici tindrà lloc els propers mesos.

MARC INGLA I MAS

"Barça i negocis són compatibles"

Representant dels *clusters boys*, una de les quatre famílies que van donar suport a Laporta en el seu moment, Ingla és fundador de l'empresa Cluster Consulting (avui Oliver Wyman), que té deu oficines arreu del món. També ha passat per la immobiliària Promomed. És soci de Nauta Capital, una societat gestora de fons de capital risc -amb oficines a Barcelona i Bòston- que ha invertit 1,4 milions d'euros a Bettymovil, empresa d'apostes virtuals esportives. Ha integrat tres exvicepresidents a la seva candidatura: l'empresari immobiliari Alfons Godall, Ferran Soriano (president d'Spainair) i Albert Vicens (editorial Vicens Vives). El seu equip està format íntegrament per empresaris, alts executius, *manager directors* i alguns noms de les nissagues de poder com els Hostench o els Matutes. També hi figura Mark Tluszcz, director de Mangrove Capitals Partner, inversor fundador del sistema Skype i, segons *Forbes*, una de les 100 personalitats mundials de l'àmbit tecnològic.

Ingla sosté que "Barça i negocis són compatibles" i destina entre 600.000 i 800.000 euros a la campanya electoral.

SANDRO ROSELL FELIU

El nen de la Nike investigat al Brasil

Format a l'elitista Costa i Llobera, fill d'un fundador de CiU, va iniciar els seus primers passos empresarials a Myrurgia (avui Puig). Va passar pel COOB'92, des d'on es va projectar a la ISL del COI fundada per Adidas. Després, va ser directiu de la multinacional Nike, denunciada reiteradament per explotació infantil en la confecció de les seves peces. Posteriorment, va fundar la seva pròpia empresa, Bonus Sport Marketing (BSM), valorada en 72 milions d'euros i que treballa pel govern de Qatar i per grans multinacionals. La seva família pivota els seus negocis entre Prolecsa -que gestiona immobles, oficines i magatzems- i el Grup Far. El patrimoni familiar es valora en 250 milions d'euros. Al Brasil, els seus negocis globals a través d'Alianto Marketing (Rosell controla el 99% del capital social) es troben *subjudice* per les comissions cobrades durant el partit amistós Brasil-Portugal perquè la justícia brasilera considera que va ser una contractació irregular -els drets de la selecció brasilera estan controlats per una empresa domiciliada a les Illes Caiman, ISEC, que té cedits els drets a Alianto. Rosell també és propietari de dos camps a Àger (Lleida) i Vidrà (Girona). En una entrevista recent a *Expansión*, es despenja amb aquestes declaracions: "Marx somniava amb Catalunya". I assenyalava que el principal problema del país és que La Caixa no és propietat de ningú, ni el RACC ni el Barça. Rosell es declara "solidari", però solidari amb la democràcia particular de Qatar, on impulsa un projecte per combatre l'obesitat de la joventut d'alt poder adquisitiu a través del futbol. Ha instal·lat una oficina electoral de 1.300 metres quadrats en un hotel proper al Camp Nou i el pressupost electoral llinda els 800.000 euros.

BENEDITO, SALVAT, PLAZA I GUIXÀ

Els que tenen menys números

Les altres quatre candidatures estan encapçalades per l'empresari Agustí Benedito, que sosté que "la candidatura de Marc Ingla respon als interessos del PSC i la de Rosell als de CiU". A la seva candidatura, també hi concorren Luis Daniel-Geli Armengol, director del Grup Lux Habitat; Carles Bonet-Godó Duran (accionista de Ribé-Salat, conseller i soci de CBP Espanya i agent internacional de desenvolupament de mercats de Waters of Patagonia SA) o Oriol Bueno i Pascual, director de màrqueting de la immobiliària IBUSA. Les altres tres candidatures estan liderades per l'empresari Santi Salvat, director de Pendulum PR & Communication; el jove executiu hotelier Alexis Plaza (Le Meridien de Barcelona), nét dels fundadors de Plaza&Janes; i el catedràtic d'Organització d'Empreses de la UPC Jaume Guixà, l'únic que s'ha valorat críticament en relació a l'operació del Miniestadi, ja que ha dit que calia "escollir el veïnat" i ha presentat un projecte de reforma del Camp Nou de 250.000 euros (davant els 400 milions del projecte Foster impulsat per Laporta).

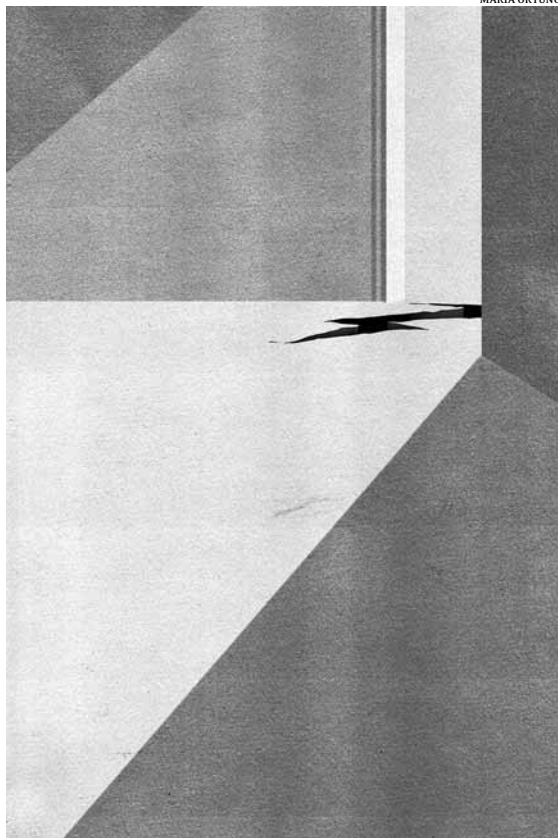
, impressions

Maria Ortuño · Especialista en geologia de terratrèmols i doctorada per la UB
opinio@setmanaridirecta.info

Si la terra tremola...

Es ls terratrèmols acompanyen la formació de valls i muntanyes d'origen tectònic. Són l'expressió del moviment de les plaques tectòniques i generen paisatge, bellesa. Tanmateix, el primer que ens ve al cap quan pensem en un terratrèmol és la seva capacitat destructiva. Des de l'inici de 2010, la freqüència dels grans sismes sembla haver augmentat. Haití, Xile, Sumatra, Mèxic i la Xina han tremolat amb magnituds entre 7 i 8.8, deixant un vestigi de més de 200.000 víctimes mortals. Moltes de nosaltres ens preguntem si alguna cosa està canviant en la dinàmica de la Terra. Estudis científics suggereixen que terratrèmols com l'últim esdevingut a Xile o el de Sumatra de 2004 desencadenen crisis sísmiques que afecten tot el planeta.

Però els terratrèmols, per ells mateixos, no maten ningú. La terra oscil·la i aquest moviment pot tenir efectes secundaris destructius. Generalment, és l'esfondrament de les edificacions el que genera víctimes. A zones sísmiques com Califòrnia o el Japó, el nombre de baixes és mínim en comparació amb altres zones on no s'han dedicat tants recursos per mitigar els efectes dels terratrèmols. Així doncs, és més escaient pensar que és la pobresa o la mala planificació del risc sísmic el que fa que un terratrèmol sigui tan letal. La història també ens diu que, a més dels efectes físics, els terratrèmols poden generar canvis socials i polítics. A Nicaragua, la malversació de l'ajuda internacional per part de la família Somoza després del sisme de 1972 va accelerar l'esclat de la revolució sandinista. A Ciutat de Mèxic,

MARIA ORTUÑO

l'autoorganització i el suport mutu per respondre davant la desatenció de l'Estat després del sisme de 1985 van configurar molts aspectes de la

vida veïnal actual. Els exemples continuen en el present, com en el cas trist de l'ocupació militar dels EUA a Haití.

Pel que fa a la planificació del territori front el risc sísmic, és fonamental la ubicació d'instal·lacions que puguin provocar una catàstrofe arran de la seva ruptura. És el cas de les preses hidràuliques, les indústries químiques o les centrals nuclears. Fins avui, no s'ha produït cap gran catàstrofe relacionada amb el trencament d'una nuclear per un terratrèmol. No obstant això, sembla que estem temptant la sort. El 2007, un terratrèmol de magnitud 6.6 al Japó va causar danys greus a la central nuclear de Kashiwazaki-Kariwa i va provocar el seu tanca-

que aquesta falla havia generat sismes prehistòrics de magnituds entre 6.5 i 7. Allà on s'esdevé un terratrèmol, és molt probable que torni a haver-n'hi un altre en el futur. En el cas de la península Ibèrica, poden passar desenes de milers d'anys entre dos sismes consecutius produïts per la mateixa falla. Això ho sabem per la paleosismologia, que estudia les petjades que deixen els terratrèmols a la superfície, que revelen informació sobre terratrèmols ocorreguts fa milers d'anys.

Si consultem el mapa de perillositat sísmica que es fa servir el SISMICAT (pla especial d'emergències sísmiques a Catalunya), comprovarem que als Pirineus és on s'esperen els danys sísmics més grans perquè és on han ocorregut els terratrèmols històrics coneguts, mentre que les Terres de l'Ebre no estan considerades com a zones perilloses. Per què el mapa no reflexa la perillositat sísmica de la falla del Camp? Doncs perquè al mapa de la norma de construcció sismoresistent de l'Estat espanyol només té en compte els sismes ocorreguts des de començaments de la nostra història escrita -poc més de 2000 anys. A països amb més freqüència de terratrèmols, com Itàlia i Grècia, ja fa temps que aquests mapes consideren com a perilloses les regions amb falles actives. En el nostre cas, amb prou feines estem començant. Així mateix, no hem d'oblidar que, a gran part de Catalunya, hi ha falles capaces de produir sismes grans i que moltes d'aquestes falles encara no es tenen en compte a l'hora de planificar el territori.

La pobresa o la mala planificació del risc sísmic és el que fa que un terratrèmol sigui tan letal

ment i la mobilització ciutadana davant el perill sísmic-nuclear del país. El cas més greu, segons prediccions expertes, és el de la central d'Hamaoka, situada damunt una falla activa -zona de l'escorça terrestre que produeix el sisme quan es trenca. Però no cal anar tan lluny. Al nostre entorn més proper, també tenim una central nuclear, la de Vandellòs, situada sobre la falla del Camp. Estudis de la Universitat de Barcelona elaborats durant els anys noranta per encàrrec del Consell de Seguretat Nuclear van demostrar

Alfonso Hermoso Castillo · Pres a Brians 2

opinio@setmanaridirecta.info

Des del cor de la bèstia

Em trobo reclòs aquí, segregat injustament per defensar-me de l'agressió i de la violència quotidiana que exerceixen els estaments de poder, a través de les forces de repressió de l'Estat. Per un cop de puny, un sol cop de puny, la justícia injusta m'ha condemnat a tres anys de presó i a pagar una responsabilitat civil de 4.000 euros, així com al cost de les despeses judicials.

Primer va ser el Jutjat de Primera Instància núm. 5 de Barcelona. Condemna per uns fets ocorreguts el 19 de maig de 2007 durant una manifestació emmarcada en una quinzena de lluita pels espais alliberats. Aquesta mobilització va ser violentada pels agents de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra, que la van segrestar i que van utilitzar armes

il·legals contra les participants, els temibles kubotans. El resultat va ser de quinze persones ferides pels uniformats -un d'ells ferit també- i una persona detinguda, jo. Se m'acusa de l'agressió a un mosso d'esquadra ometent totes les violacions i vulneracions ja citades per part del cos policial, en total connivència amb l'aparell judicial. Aquesta condemna va ser ratificada per l'Audiència Provincial de Barcelona -la mateixa que deixà en llibertat els encausats per l'escàndol del Palau de la Música-, al temps que donava via lliure a que la titular del Jutjat Penal d'Executòries núm. 12 se saltés els terminis marcats i posés data pel meu ingrès a presó. Abans, però, va haver de rectificar i retirar les dues ordres de cerca i captura que va in-

terposar en contra meva obviament la tramitació de la petició d'indult per part d'una cinquantena d'entitats socials, sindicats i partits polítics.

Davant la tossuderia de la jutgessa, induïda per alguna mà a l'ombra -la mateixa que no investiga les irregularitats judicials ni l'ús d'armes il·legals per part de la policia-, no em deixen altra sortida que ingressar a presó.

Ingresso a la presó Model el 8 d'abril, però, a les poques hores, sóc conduït a Brians. Potser quedava lleig que la ciutat, aparador del progrés i la concòrdia, hagués de suportar una multitud de gent a les portes de la presó cridant i exigint la meua llibertat. I encara més quan les enganyoses eleccions municipals estan tan properes.

Des d'aquí, dins el pou de la desesperació i el suïcid, constato que les persones preses patim una total indefensió i mesures injustes en el tracte; allunyament tant físic -pel desgast del nostre entorn- com psicològic -per les pressions dels i les que "treballen" a la presó-; por de la iniciativa personal; maltractaments sistemàtics amb normes tan humiliants com absurdes. Ens aïllen de les persones estimades amb una impunitat que fa estremir i amb una opacitat que no traspasa els murs d'aquests centres d'extermini, amb l'amenaça constant cap a nosaltres.

Però també constato que rebo de l'exterior un gran suport i molta lluita: la meua companya, la meua filla, la família, el grup de suport i també des dels barris de Barcelona,

Cornellà, l'Hospitalet, Vilafranca, Terrassa, Girona, Valls, Les Planes, Vallvidrera, Lleida, València... i més enllà del nostre territori: Saragossa, Salamanca, Segòvia, Madrid. Són mostres de solidaritat que no em deixen sentir sol i que m'acompanyen fins a la llibertat. Dins d'aquests murs, també hi ha esquerdes i, en els 48 dies que fa que hi estic segregat, he trobat persones que m'han brindat els seus ànims en veure'm desolat, m'han ofert les seves paraules en veure'm destrossat psicològicament i m'han ensenyat a remuntar amb dignitat, la dignitat de les persones preses que no ens podrà arrabassar cap humiliació. Gràcies, us portaré sempre al cor i constato el que ja sabia: que les presons són plenes de persones innocents.

Arç P. i Adrià C. · Encausats per l'entropada contra l'Ordenança del Civisme
opinio@setmanaridirecta.info

Caps de turc

El 18 de març de 2006 vam ser detinguts al barri del Raval a Barcelona. En aquest espai, hores abans de la nostra detenció, s'hi havia convocat una entropada contra la retallada de drets que s'havia imposat a través de l'Ordenança del Civisme. La nostra detenció va ser aleatòria -com la majoria de les altres 50-, ja que s'havien produït aldarulls i els Mossos d'Esquadra van agafar uns quants caps de turc. Havíem quedat amb una companya per anar a prendre una copa; nosaltres vam arribar al Raval a dos quarts de dues de la matinada del dia 18, quan ja havien succeït gran part dels aldarulls a diversos punts del barri. La

La nostra detenció va ser aleatòria, com la majoria de les altres 50 de l'entropada contra l'Ordenança del Civisme

nostra sorpresa, quan vam arribar a la Rambla del Raval (punt on s'havia de fer la concentració), va ser que quasi ja no hi havia gent i tot estava ocupat per la policia. Vam decidir fer un got en un bar i

en sortir per marxar cap a casa, ens vam trobar amb tota una sèrie de carrers on encara hi havia disturbis. Així, amb la intenció d'evitar les càrregues policials que s'estaven donant a diferents punts, vam dirigir-nos cap a Ciutat Vella, on un de nosaltres tenia el pis. En arribar a l'alçada de la Rambla, sense entrar-hi pel fort desplegament policial, dos policies de paisà ens van sorprendre per darrere i, sense dir-nos res, ens van detenir violentament. Vam passar la nit d'una comissaria a una altra fins que, 37 hores després, vam ser posats en llibertat condicional. Un temps després, rebem una carta on se'ns informa dels càrrecs dels quals se'ns acusa: atemptat a l'autoritat, desordres públics i

danys, pels quals el fiscal de torn ens demana una pena de set anys de presó. El desembre de 2009 som citats a judici i, malgrat les contradiccions dels mossos que ens van detenir i la incoherència de les seves declaracions, ens condemnen a una pena de tres anys de presó per atemptat a l'autoritat, fet que en cap moment no va quedar provat durant el judici. Ens culpen de fer barricades, de destruir aparadors, de cremar contenidors, de trencar papereres i cabines telefòniques. Ens situen a unes hores i uns llocs on no vam ser; un mossu diu que anàvem perfectament identificables i un altre que formàvem part d'un grup molt nombros i perillós que anava amb els rostres tapats.

Ens situen a diferents aldarulls que es van donar al carrer del Carme, on hi ha càmeres de seguretat per tot arreu i a les gravacions de les quals tampoc no se'ns ha pogut trobar. Un fet que sí que creiem transcendent és que, en el moment dels fets, ens trobàvem a la ciutat de Barcelona amb una nova ordenança aprovada tot i que molts col·lectius, veïns i gent hi estava en contra i que era una oportunitat a aprofitar per part de l'Ajuntament com a prova en contra nostra i com a justificació de l'abús de poder per part dels Mossos d'Esquadra.

Creiem que la sentència és totalment desproporcionada, més encara tenint en compte que cap fet no ha quedat provat.

EL CIGALÓ

“És una qüestió de temps que la Xina esdevingui més amiga del medi ambient”

An Xin va néixer a un poblet de l'interior de l'imperi. L'interès per l'ecologia li neix arran de la seva primera feina al Departament de Medi Ambient de la Universitat de Tsinghua. Més tard, s'involucra en algunes ONG que busquen aprofitar els mecanismes del mercat per solucionar els greus problemes de contaminació del país.

Laia Gordi

La població xinesa sap què és l'ecologisme o és una moda occidental?

A partir de l'accident ambiental gran de la nostra història, el 2005, comença a haver-hi presència als mitjans sobre el tema. El 2008, l'escàndol de la llet, juntament amb altres escàndols relacionats amb la seguretat alimentària, també van alertar de la necessitat de cuidar l'ambient. Però suposo que la gran majoria no sap què és l'ecologisme perquè està explicat de manera massa científica i difícil d'entendre. **Per què vas decidir treballar per l'ecologisme?**

A l'inici va ser una coincidència que comencés a treballar a un dels millors instituts de recerca i educa-

ció mediambiental, on vaig conèixer científics i educadors excel·lents a través dels quals vaig adonar-me de com n'és de greu la contaminació al país. No és la sida o la pobresa, però és una qüestió que també ens afecta a tots, tant si ets ric com pobre, home o dona, jove o vell.

Què es pot fer des de l'estranger en aquest aspecte?

Els països estrangers, especialment els desenvolupats, haurien de tenir més paciència amb la nostra responsabilitat respecte a l'equilibri entre la protecció del medi i la modernització del país. Sabem com n'és d'important, però no és gens fàcil corregir el model de creixement. Una frenada brusca podria ser molt perillosa. Crec que és una qüestió de temps que la Xina esdevingui més amiga del medi ambient.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Una opció antisocial i neoconservadora

Jospe M. Loste i Romero
Portbou

Es brutals retalls imposats pel govern central, de teòrica ideologia socialista, són unes mesures antisocials i neoconservadores. Abans d'aplicar tanta injustícia social caldria haver-se estalviat, com a mínim, tres ministeris, el de Cultura, el d'Habitatge i el d'Igualtat, ja que pràcticament no tenen competències. Amb la posada en marxa d'aquestes *pidnoltes* tan dures, dogmàtiques i ultraliberals, sembla que Zapatero es vol apropiari dels programes electorals del PP i CiU. Veurem com reaccionen els ciutadans.

Per altra banda, aquestes esquilades tan salvatges poden servir d'excusa, de coartada perfecta, perquè l'Estat centralista encara compleixi menys amb Catalunya i ens deixi sense recursos per les prestacions socials que afecten el 100% dels catalans.

Altra vegada hem de dir “lo riu és vida”

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Des dels 70, les Terres de l'Ebre han estat en peu de guerra per defensar el riu Ebre davant governs de tots colors. El 2000, el govern d'Aznar va voler imposar un Pla Hidrològic Nacional (PHN) i la Plataforma en Defensa de l'Ebre va organitzar la resistència. Els partits rivals del PP van veure l'oportunitat de fer-li mal i la premsa afí a aquests partits va caldejar l'ambient, fins arribar a convocar les manifestacions. Així, a Barcelona, el 25 de febrer de 2001 la marxa *Per una nova cultura de l'aigua* va aplegar una marea humana de 300.000 persones i, efectivament, va ser un cop molt dur pel PP, que tres anys més tard va acabar perdent les eleccions. El govern entrant de Zapatero es va fer eco de les mobilitzacions i va derogar el PHN. Però les coses no han canviat tant com podríem imaginar: el govern socialista i el tripartit català han seguit la política de transvasar aigua. No han fet un gran transvasament impopular, però sí múltiples minitransvasaments que, en conjunt, poden arribar a ser tant o més perillosos. Per això, la Plataforma en Defensa de l'Ebre i més de 100 entitats han hagut de convocar una altra gran manifestació a Barcelona aquest diumenge 30 de maig a les 12 del migdia, que anirà de la plaça Urquinaona a plaça de la Catedral. Allà, demanaran al govern espanyol que compleixi les directives europees sobre l'aigua i que fixi els cabals mínims dels rius -en especial el Ter, el Segre i l'Ebre- pel gran perill de sobreexplotació i de les aigües, que pot fer desaparèixer el delta de l'Ebre. Però, aquesta vegada, cap gran partit ni cap gran mitjà de comunicació els dona suport. De fet, els agradaria que la manifestació fos invisible. Ara no interessa ni a dretes ni a esquerres. Aquesta vegada, la gent de l'Ebre estan sols... només ens tenen a nosaltres, a la ciutadania responsable.

. EDITORIAL

Cap a una vaga general

Hi ha molta gent que es pregunta com pot ser que encara no s'hagi fet una vaga general. A Grècia, en porten cinc des de principis d'any. Però és clar que l'Estat espanyol i Grècia no són el mateix. Les estructures sindicals gregues no estan sotmeses majoritàriament a la classe política institucional. Aquí és dona el cas que la militància indústrial de la UGT i el PSOE ha estat una imposició sobrevinguda. A qui tenia carnet del partit se li regalava el carnet del sindicat. CCOO ha estat més propra a Izquierda Unida i el PCC, però ha conservat unes estructures de funcionament mastodòntiques que no serien possibles sense el finançament públic. A la pràctica, això ha fet que, a través del control directe de l'aparell del partit socialista o mitjançant l'amenaça de tancar l'aixeta de les subvencions, la UGT i CCOO no s'han atrevit o no els ha interessat plantar cara al govern. D'altra banda, els petits sindicats més combatius no han tingut i, avui dia, no

tenen una capacitat organitzativa i una estructura capaç de convocar una vaga general -amb l'excepció del País Basc, on ELA i LAB són majoria i tenen un full de ruta propi. Per què la CGT, la IAC, la Intersindical, COBAS, la CNT, la USTEC, la COS i altres sindicats sectorials i comitès d'empresa combatius no aposten per organitzar-se i sumar forces? Potser la vaga no serà general ni arrossegarà la majoria de la classe treballadora, alguna gent potser la titllarà de fracàs, però no és un fracàs més gran el fet de no atrevir-se a convocar-ne una? La banca s'ha folrat a costa nostra i després ha entrat en crisi. Els governs tot seguit els han sanejat els comptes amb els diners de tothom. Ara els estats fan fallida i decideixen baixar els sous, reduir les pensions i tancar l'aixeta de les inversions en sanitat, ensenyament i ajuts socials. Conclusió: amb les nostres pensions i sous, s'ha pagat la jubilació d'or dels directius del BBVA i La Caixa. Què més cal per convocar la vaga general?

. PENSEM, DONCS EXISTIM

La gran contradicció

Roger Palà
directa@setmanaridirecta.info

Cal parlar clar: és injustificable que la gent d'esquerres que tenim plantejaments socials rupturistes perdem el cul per aquesta gran empresa capitalista anomenada Futbol Club Barcelona. I us asseguro que no és una anècdota. El grup de Facebook titulat Gent alternativa i futbolera, creat pel company Jordi Armadans de la Fundació per la Pau i amb només 36 adherits, no és representatiu de la quantitat ingent de militants de col·lectius i organitzacions que vibren, s'exalten, riuen i ploren amb el Barça. N'hi ha a grapat. El qui escriu aquestes línies és un d'ells. El gran as a la màniga de la gent alternativa i futbolera sempre serà el St. Pauli, diria que l'únic club proclamadament antifeixista i antiracista del món i que, a més, la pròxima temporada torna a la Bundesliga alemanya. Hi ha altres exemples de clubs que, històrica-

ment, han estat vinculats amb l'esquerra. I de jugadors que han tingut plantejaments polítics trenCADORS: Oleguer Preses (repatriació ja!), Zanetti (de declarada militància zapatista), Lilian Thuram i el seu discurs antiracista... Els *indepes* podem buscar subterfugis per justificar la nostra passió barcelonista pel fet que el Barça és el millor ambaixador de la nostra pàtria sense Estat. Això és cert. Igual que ho és que Puyol, Xavi i Piqué vestiran amb orgull la samarreta d'Espanya en aquest horrorós mundial que s'acosta. També ho va fer Pep Guardiola. El tema està més present del que sembla en el sí dels col·lectius. Recordo un dilema que vam tenir fa anys a la DIRECTA quan va arribar a la redacció l'article d'un col·laborador de la secció d'Impressions, l'estimat Juan Ramon Rodríguez Juanra (salutacions, company!). El text girava entorn del Barça (no puc recordar la línia argumental, però era elogiosa). Hi va haver debat sobré si

es publicava o no i, finalment, ho vam fer perquè vam prioritzar la llibertat d'expressió (una decisió molt liberal per ser la DIRECTA, però de vegades donem alguna sorpresa). Una part del col·lectiu deia que, si publicàvem l'article, estàvem defensant una gran empresa capitalista... I què coi! Tenien raó! És un exemple, però n'hi ha molts més. L'any 2009, la festa d'aniversari de la DIRECTA va coincidir amb un Barça-València. El balanç econòmic va ser positiu, però magre. Aquest any, més previsors, hem fet la festa un divendres i hem recaptat... Tres vegades més! Deixem-nos d'històries: quan vibrem amb el Barça, vibrem pels èxits d'una multinacional de l'espectacle. Així de dur, així de cruel. És una contradicció, potser una de les més grans. També vibrem amb *Lost* i, si fa o no fa, és més o menys el mateix. Assumim d'un cop que els qui militem per societats diferents som impurs en més d'un sentit. Això ens fa ser més complexos. Segurament, també ho fa tot més difícil i més imperfecte. També ho fa bastant més divertit.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, Manuel Torres ha deixat de coordinar la secció de l'Observatori dels mitjans, a la pàgina 13 del setmanari, per motius laborals. A partir d'ara, la secció la coordinarà Manu Simarro. Així doncs, desitgem al Manu que li vagi molt bé en la seva nova etapa i donem la benvinguda al Manu com a coordinador de la secció. Aquest canvi de coordinació també implicarà canvis en el format de la secció, que podreu veure a partir d'aquesta mateixa setmana. Esperem que us agradi.

Independèntment d'això, un projecte com el nostre sempre necessita gent nova que es vagi incorporant a les múltiples tasques del setmanari. Us convidem, doncs, a venir a participar per construir entre totes un mitjà cada cop més potent. Salut!

. EL RACÓ IL·LUISTRAT

QUECHUA

Qui Som

REDACCIÓ
Estirant del fil | David Fernández
Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaders d'Il·lacrua | quaderns@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro
Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA
Albert García
IL·LUISTRACIÓ
Xavier Blasco i Jordi Borràs

COMPAGINACIÓ
Roger Costa Puyal
CORRECCIÓ I EDICIÓ
Col·lectiu l'asterisc i el gitano
PUBLICITAT
Tània Miró
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Lèlia Becana
ADMINISTRACIÓ
Jordi Raymond
DIFUSIÓ
Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Radas n.º 27,
08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, així està el pati

La lluita de la UAB contra la privatització | PÀG. 8

Els encausats pel cas del toro no pagaran la multa | PÀG. 9

Les treballadores demanen la vaga general | PÀG. 10 i 11

Concentració per denunciar una mort al CIE | PÀG. 12

MADRID · MIGUEL ANGEL MORATINOS NEGOCIA L'AJORNAMENT DE LA TROBADA AMB LA DIPLOMÀCIA FRANCESA I EGÍPCIA

La Moncloa és qui ha decidit la suspensió de la cimera euromediterrània de Barcelona

La convocatòria de vaga general de funcionari per l'endemà de la cimera i les protestes previsibles dels col·lectius anticapitalistes condicionen la decisió del govern espanyol

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La decisió d'aplaçar la cimera euromediterrània que havia de tenir lloc a Barcelona els dies 6 i 7 de juny no va partir del secretariat permanent de la Unió per la Mediterrània. La proposta va sorgir directament de la Moncloa. Miguel Angel Moratinos, que va actuar com a emissari del govern Zapatero, va proposar aquesta suspensió al ministre d'Afers Estrangers francès Bernard Kouchner i a l'encarregat d'organitzar-la des de la seu barcelonina de la Unió per la Mediterrània, el jordà Ahmad Masadeh. Des d'Egipte, també es va veure amb bons ulls la suspensió, atinent a l'estat molt incipient dels acords que s'havien de signar a Barcelona. A la trobada, hi havien de participar 43 caps d'Estat i de govern de la Unió Europea, el nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà, a més de l'enviat especial dels Estats Units, George Mitchell.

En un primer moment, el govern espanyol no va voler confirmar l'aplaçament, una tasca que va deixar en mans de Suleiman Awad, actual portaveu del govern de Hosni Mubarak. Després, però, van ser les mateixes persones encarregades de premsa de la Moncloa que van donar credibilitat a la informació. El govern de José Luis Rodríguez Zapatero ja va manifestar, fa quinze dies, la seva preocupació per la imatge internacional que projectaria l'Estat espanyol durant la cimera del 7 de juny en cas que s'hagués produït una vaga del funcionari pocs dies abans (2 de juny). Aquesta va ser una de les concessions de la UGT i CCOO, que finalment van acordar traslladar la jornada d'aturada laboral del sector públic al dia 8 de juny, l'endemà de la cimera de caps d'Estat. Des d'una perspectiva de política interior, hi havia massa elements

El Palau de Pedralbes era el lloc escollit per celebrar la cimera que s'ha posposat

que planaven sobre la cita internacional i les protestes per una possible sentència contra l'Estatut o les mobilitzacions anticapitalistes contra la trobada de mandataris podrien haver deslluït la cita.

Tercera setmana de novembre
Ara, tot està pendent de la nova data, que segons diverses fonts institucionals es podria situar cap a la tercera setmana del mes de novembre, precisament quan es compliran quinze anys de

la primera cimera euromediterrània que va tenir lloc a la ciutat de Barcelona. Si tot camina segons el calendari polític previst, la trobada es farà pocs dies després de la celebració de les eleccions al Parlament de Catalunya. El que

no és segur, a hores d'ara, és la ubicació de la cita, ja que, durant aquelles dates, la presidència de la Unió Europea estarà en mans de Bèlgica. El fet que la seu administrativa de la Unió per la Mediterrània es trobi al Palau de Pedralbes de la Diagonal, on treballen una vintena de funcionaris –tot i que s'havien previst unes instal·lacions per 60–, facilita que s'esculli un altre cop la ciutat de Barcelona.

La contracimera

Tot i el canvi de plans institucionals, la Campanya contra l'Europa del Capital, la Guerra i la Crisi mantindrà els actes previstos per aquelles dates, que consisteixen en xerrades i debats sobre la mediterrània, els interessos econòmics i la geopolítica lligada al capitalisme. D'altra banda, sí que es preveu suspendre les manifestacions i concentracions davant les seus de la trobada. Tot i això, es manté la jornada de protesta davant del CIE de la Zona Franca, el 6 de juny a dos quarts de 5 de la tarda. Una convocatòria que també comptarà amb la presència de diverses entitats i federacions de persones immigrades. Aquest últim acte es feia coincidir amb la trobada de mandataris, però la iniciativa va sorgir arran de la mort d'un jove de 22 anys dins una cel·la del centre ara fa dues setmanes.

> El Banc Mundial i els ministres d'habitatge tampoc es reuneixen

La suspensió de cimeres internacionals s'ha convertit en una dinàmica habitual a la ciutat de Barcelona. El mes de juny de l'any 2001, es va anular la trobada del Banc Mundial per la por davant els possibles enfrontaments que es podien produir arran de les manifesta-

cions convocades en contra d'aquella reunió. Però malgrat l'anul·lació, una manifestació de més de 20.000 persones va omplir el passeig de Gràcia i va acabar amb una càrrega policial brutal, ordenada per Julia Garcia Valdecasas (PP), que va desencadenar nombroses exigències de dimis-

sió. ICV i PSC van liderar mediàticament les queixes i van denunciar la violència que havia exercit la policia. L'any 2007, va passar el mateix amb la trobada continental de ministres d'habitatge. L'assemblea V de Vivenda havia anunciat un bloqueig al voltant del Palau de Congressos de

la Diagonal, l'indret on s'havien de desenvolupar els actes principals de la cimera. El govern del PSOE també va considerar oportú suspendre la cita, tot i que va anunciar que es triaria una altra data per fer-la. Tres anys més tard, encara no se n'ha sabut res.

, així està el pati

BAIX LL · EDUCACIÓ

La Generalitat vol tancar dos centres educatius al Prat

Xavi Miquel
baixlobregat@setmanaridirecta.info

El Departament d'Educació de la Generalitat vol tancar l'Institut Doctor Trueta i l'Escola Sant Cosme i Sant Damià del barri de Sant Cosme del Prat de Llobregat a partir del curs vinent. Els claustres d'ambdós centres d'ensenyament s'oposen fermament a la mesura, ja que consideren que la reubicació prevista comportarà una segregació de l'alumnat i una massificació a les aules.

Evolució positiva de la formació

Sant Cosme és un barri popular del Prat, amb un percentatge alt de població d'ètnia gitana i l'IES Doctor Trueta està constituït per 80 alumnes i un 88% són d'ètnia gitana. També hi ha diversos cicles formatius i els darrers informes d'avaluació demostren que hi ha una evolució positiva, tot i el context socioeconòmic difícil en què es troba el centre. Amb la mesura que vol adoptar el Departament d'Educació, l'alumnat de l'IES i el de l'escola de primària es reubicaria a l'escola Sant Cosme, que es convertiria en una escola-institut amb alumnes dels 3 als

La reubicació prevista "és una mesura segregacionista i racista que guetitzarà el centre"

16 anys. Des dels claustres denuncien que "és una mesura segregacionista i racista que guetitzarà el centre", ja que es vol concentrar tot l'alumnat d'ètnia gitana en una mateixa escola. A més, també denuncien que "hi haurà una massificació a les aules" i creuen que "el nivell educatiu del centre disminuirà arran del desinterès i la manca de recursos que hi destinarà la Generalitat". De fet, denuncien que l'educació secundària "passarà a mans de dues fundacions privades relacionades amb l'Església catòlica". Des del claustre creuen que la ubicació actual dels centres funcionava prou bé, "ja que s'hi barrejava l'alumnat procedent de dues escoles diferents, format per població de diferents orígens i que podien compartir experiències i trencar els estereotips creats vers la població gitana". A més, la nova escola es troba arraconada en una zona específica del barri i no al centre, on hi ha l'institut actual.

Els pares les i mares de l'alumnat també es mostren totalment contràries al tancament dels centres i ja han començat a fer mobilitzacions i contactes amb els responsables de zona, tot i que no han obtingut cap resposta positiva. També denuncien "la complicitat de l'Ajuntament", governat per ICV, que "dóna suport a la reestructuració dels centres".

BELLATERRA · ESTUDIANTS, PAS I PDI ACONSEGUEIXEN QUE S'APROVIN MOCIONS CONTRA LA PRIVATITZACIÓ

L'oposició al PRIM es mobilitza contra les retallades i la privatització a la UAB

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

El campus de Bellaterra de la Universitat Autònoma de Barcelona va ser escenari, el 19 de maig, d'una mobilització unitària contra les polítiques de privatització i les retallades laborals i pressupostàries impulsades per l'equip de govern. El conjunt de persones i organitzacions polítiques i sindicals que integren la Plataforma contra el PRIM (DIRECTA 180) van convocar tota la comunitat universitària a concentrar-se davant la Facultat de Ciències i Biociències a la 1 del migdia per iniciar una marxa cap a l'edifici del rectorat, aprofitant que s'hi estava celebrant el Claustre de la universitat.

Més de 250 persones, encapçalades per una pancarta on es podia llegir *Aturem les retallades, els acomiadaments i l'autoritarisme a la UAB. Aturem el PRIM*, van travessar la plaça Cívica i l'estació de ferrocarrils i van cridar contra l'abús de poder dels òrgans de govern, l'augment de les taxes, la precarietat i, especialment, contra la rectora Anna Ripoll amb frases com *Si algú ha d'anar al carrer, la Ripoll primer!*

Quan van arribar a les portes del rectorat, les representants de cadascun dels sectors en lluita van fer diversos parlaments. El primer que va prendre la paraula va ser Jordi Gassiot -representant del Comitè d'Empresa del Personal d'Administració i Serveis (PAS)-, que va destacar "la prepotència de l'equip de govern" i "la inexistència de taules de negociació". Seguidament, van intervenir diferents estudiants i membres del Personal Docent i Investigador (PDI), que van aprofitar per fer un repàs de les principals reivindicacions de la plataforma, abans que un dels representants de l'alumnat al claustre interrompés la seva participació en aquest òrgan per atansar-se a la gent congregada a les portes de l'edifici i informar-la sobre el seu desenvolupament.

Les manifestants entren al rectorat i criden durant deu minuts contra les polítiques elitistes i impositives del govern de la universitat

Un cop acabats els parlaments, les manifestants van decidir entrar al rectorat i pujar pacíficament fins arribar a la sala on s'estava celebrant el claustre. Allà, van cridar durant deu minuts contra les polítiques elitistes i impositives del rectorat.

Pancarta contra els acomiadaments i la precarietat a l'edifici d'estudiants

> Continuen els judicis

El mateix 19 de maig, les imputades per l'intent de boicot a l'aprovació dels graus de la Facultat de Lletres de la UAB -que es va fer els dies 29 i 30 de maig de 2008- estaven citades als jutjats de Cerdanyola del Vallès per respondre davant l'acusació de danys materials, agressió i desordres públics. El judici va ser suspès perquè no s'havia notificat la citació a totes els imputades. Cal recordar que aquests fets van provocar l'obertura d'expedients i l'expulsió de diverses estudiants de la UAB, succés que va motivar la demanda de readmissió de les companyes, una de les principals reivindicacions del moviment contra Bolonya durant el curs passat.

Esprement la via institucional

El claustre és l'òrgan institucional de màxima representació de la comunitat universitària i s'encarrega, entre altres coses, de debatre les línies generals de la política de la universitat i de formular les propostes normatives que es traslladaran al consell de govern.

Les representants d'alumnes, PAS i PDI al claustre van presentar quatre resolucions proposades per la Plataforma contra el PRIM per evitar l'aprovació d'algunes de les mesures que contempla el pla. Tot i patir l'intent de boicot per part de la taula del

claustre -que fins l'últim moment va posar traves administratives amb l'argument d'unes suposades invasions de competències-, es van poder defensar i votar les mocions i se'n van aprovar dues: una contrària a la privatització i el pagament de l'aparcament i una altra que estableix que les beques de col·laboració siguin realment de formació per les estudiants o, en cas contrari, esdevinguin contractes laborals reals. Les dues mocions que no es van aprovar van ser la que feia referència a les "mesures sobre política de personal i control de les despeses" i la que s'o-

posava a la pujada de les taxes a les estudiants repetidores i extracomunitàries.

Tot i que valoren molt positivament el fet d'haver guanyat dues reivindicacions, des de la Plataforma, apunten que "és una victòria parcial", ja que les mocions guanyades al claustre s'hauran d'aprovar definitivament als respectius organismes competents.

Pluralitat de conflictes

Les retallades pressupostàries i els més de 70 milions d'euros de déficit acumulat que té la UAB estan produint l'aprovació d'un seguit de mesures contràries als interessos estudiantils i del personal. A les diverses problemàtiques que comporta el PRIM des de la seva elaboració (DIRECTA 180), cal afegir-hi l'anunci recent del cobrament (pel curs vinent) d'una sobretaxa de 40 euros a totes les estudiants, arran de la privatització del Campus Virtual i del servei Wi-fi. Un alumne claustral ha explicat a la DIRECTA que "com que es mantenen al màxim legal totes les taxes existents, se n'han d'inventar de noves per poder recaptar més diners". També ha manifestat que "és una mesura greu, ja que es pren sense que s'hagi aprovat ni al claustre ni al consell de govern".

L'edifici d'estudiants ETC no ha quedat al marge de les retallades projectades i ha vist reduït el seu pressupost un 40% en un termini de dos anys

D'altra banda, l'edifici d'estudiants ETC no es lliura de les retallades i ha vist reduït el seu pressupost un 40% en dos anys. Una treballadora afirma que "el 80% de la plantilla treballa d'una manera precària: gent becària mitjançant ajuts de col·laboració, alumnes en pràctiques mitjançant convenis universitat-empresa i personal amb contractes temporals d'obra i servei". L'anunci de retallades dels serveis per les estudiants i l'extinció de diversos contractes laborals, sumat al silenci de Santiago Guerrero -gerent de la UAB, amb un sou de 180.000 euros anuals-, deixa més de quinze treballadores en una situació d'incertesa de cara al curs vinent.

Els 40 euros són un intent de pujar les taxes que paguen les estudiants per part de l'equip de govern, tot i que no ha estat aprovat al claustre ni al consell de govern, màxims òrgans de representació de la universitat.

, així està el pati

GIRONA · L'AUDIÈNCIA NACIONAL ESPANYOLA VA APROVAR L'EXTRADICIÓ DE SAUDI AL CONTINENT AFRICÀ

Youb Saoudi aconseguirà tornar a casa després de passar tres anys a Algèria

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Un sopar al centre social la Màquia organitzat per la Plataforma Aturem la Guerra de les comarques gironines va servir per donar la benvinguda a Youb Saoudi després de set anys de viacrucis judicial. Saoudi, nascut a Algèria el 1960, en va fugir el 1998 per por de ser assassinat per paramilitars. Va entrar a l'Estat espanyol com a refugiat polític i es va instal·lar a Salt. Detingut el gener de 2003 en el marc de l'operació Estany -que va permetre al govern d'Aznar justificar l'e-

Youb Saoudi i l'advocat Benet Salellas en una roda de premsa

Un cop a Algèria, Youb Saoudi és absolt de totes les acusacions i és alliberat de forma immediata

xistència de cèl·lules terroristes i la participació a la guerra de l'Iraq-, va ser alliberat el mes de març del mateix any davant la falta de proves. El cas de l'operació Estany va ser arxivat el mes de juny i, tot i que pos-

teriorment es va reobrir, Youb Saoudi mai no va ser inclòs al sumari ni processat en el marc d'aquesta operació.

Tot i la seva posada en llibertat el setembre de 2003, va ser detingut i empresonat una altra vegada per una petició d'extradició feta per l'Estat algerià. La petició es basava en una

acusació per constitució de grup terrorista i per la publicació de prospectes contra l'Estat. La Plataforma Aturem la Guerra va iniciar una campanya contra aquesta extradició pels perills que comportava per a Saoudi, davant les denúncies reiterades de violació dels Drets Humans fetes contra l'Estat d'Algèria. Tot i la mobilit-

zació social -com les mocions aprovades pels ajuntaments de Girona i Salt- i la resolució de la comissió de justícia del Parlament de Catalunya, l'Audiència Nacional espanyola va aprovar la seva extradició. Els recursos contra aquesta resolució presentats per la defensa davant el Tribunal Constitucional i el tribunal Europeu dels Drets Humans van aplaçar l'extradició de Saoudi fins al desembre de 2006. Un cop a Algèria, va ser absolt de totes les acusacions amb motiu de l'amnistia aplicada al país després dels fets jutjats i va ser alliberat de forma immediata.

El laberint jurídic, però, no va acabar aquí. Un cop en llibertat a Algèria, quan va demanar el visat per tornar a Salt amb la seva família, li va ser denegat. La resposta de l'administració era que el seu visat havia caducat perquè no l'havia renovat durant els anys que va estar en presó preventiva a l'Estat espanyol. A través de la Plataforma Aturem la Guerra, es van buscar diferents vies legals com la del reagrupament familiar per poder aconseguir l'entrada de Saoudi, però totes van ser denegades. Finalment i després d'iniciar una nova mobilització i pressionar Francesc Franciso, el subdelegat del govern espanyol a Girona i màxim responsable de la situació de l'algerià, es va aconseguir que s'acceptés el visat a través del reagrupament familiar.

CATALUNYA · REPRESSIÓ

El pres del 'cas kubotan' no rep el tercer grau penitenciari

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La Secretaria de Serveis Penitenciaris de la Generalitat de Catalunya -dirigida per Albert Batlle- ha rebutjat la proposta de tercer grau penitenciari per Alfonso Hermoso -empresonat pel cas kubotan- plantejada per l'Equip d'Observació i Tractament del Centre Penitenciari Brians 2, en aplicació de l'article 83 del reglament penitenciari. La via tècnica ordinària apuntava una sortida imminent de la presó del jove de l'Hospitalet de Llobregat, però, finalment, les traves de les altes instàncies del Departament de Justícia han impedit que abandoni el centre penitenciari de Sant Esteve Sesrovires, on es troba reclòs des del 8 d'abril.

El mantenen en segon grau perquè és "antiautoritari"

L'advocat que el representa ja ha presentat un recurs al jutjat de vigilància penitenciària, tot i que previsiblement, durant les properes setmanes, no hi haurà novetats del cas. La decisió de mantenir-lo en segon grau penitenciari es justifica pel fet que té antecedents penals i, en especial, per la condició "d'antiautoritari i radicalitzat" que mostra a les entrevistes amb l'equip de tractament. D'altra banda, s'ha valorat positivament que hagi abonat la indemnització de 4.000 euros a què va ser condemnat per la mateixa sentència. Cal recordar que la pena és de tres anys de presó i que es va executar arran de la negativa frontal del jutjat d'executòries de suspendre l'ingrés per esperar el desenllaç de la petició d'indult presentada davant el Ministeri de Justícia. En aquest sentit, es resta a l'espera de la resposta al recurs presentat a l'Audiència Provincial de Barcelona.

Arma il·legal sense investigar

L'agent antidistúrbis ferit pel cop de puny que, suposadament, va rebre per part del condemnat mai no ha estat investigat per l'ús del kubotan, una "arma il·legal" segons el protocol d'armes dels Mossos d'Esquadra. Els fets es remunten a la manifestació convocada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona el 19 de maig de l'any 2007, durant la qual un cordó d'antidistúrbis ferri va envoltar centenars de manifestants durant tres hores a la Via Laietana. Els agents van agredir manifestants amb el kubotan i van forçar que algunes persones haguessin d'orinar al mig del carrer davant la impossibilitat de trencar el setge imposat i abandonar la protesta. Tot plegat va forçar la modificació del reglament d'armes i va generar una forta polèmica mediàtica i política, enmig de la qual els sindicats policials van exigir impunitat en les seves actuacions.

MANRESA · ELS REPRESALIATS NO PAGARAN LA MULTA, LA QUAL COSA COMPORTARIA VUIT DIES DE PRESÓ

Els dos imputats pel cas del toro podrien entrar a la presó imminentment

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Les dues persones insumises a la pena multa que se'ls va imposar pels sabotatges al toro d'Osborne situat al Bruc l'any 2008 poden entrar a la presó en qualsevol moment. El 5 de maig era la data límit establerta pel pagament de la multa de 192 euros tramitada pels

El 5 de maig era la data límit per pagar la multa de 192 euros

jutjats de Manresa a instàncies del jutjat penal número 21 de Barcelona. Les dues persones represaliades van reafirmar la seva voluntat de no pagar la multa, fet que pot comportar l'aplicació de la pena privativa de llibertat que, en aquest cas, equivaldria a vuit dies de presó.

Tenint en compte que les dues persones són insolvents -suposadament, això és el que ara investiguen

des dels jutjats-, la situació pot evolucionar de diverses maneres, tot i que el curs legal seria la detenció i empresonament en qualsevol moment. Els represaliats han manifestat a la DIRECTA que, tot i que tenen ganes que tot aquest procés "acabi", se senten "fortes" davant el possible empresonament.

El grup de suport vol deixar clar que el fet de desobeir el pagament de la pena multa "és una mostra de coherència política" i també una manera de denunciar aquesta "mesura classista que no et castiga pel delictiu, sinó pel poder adquisitiu que tens".

A banda de les accions descentralitzades que es puguin organitzar, la consigna donada en cas d'empresonament serà una concentració, el primer dissabte després de la detenció, davant l'ajuntament de cada localitat on es vulgui mostrar el suport a les represaliades.

Suport i difusió del cas

Des que es va crear el grup de suport, s'han organitzat moltes accions de solidaritat i s'ha fet difusió del cas. S'han convocat diverses xerrades a ciutats com Lleida, Ter-

Els dos encausats durant una roda de premsa celebrada al maig a Manresa

rassa, Santa Coloma de Gramenet o Barcelona; s'ha editat material de difusió i s'ha organitzat una recollida de firmes. El 3 de juliol, a Manresa, es preveu fer una gran jornada de denúncia que aglutinarà cultura popular, diverses ponències per explicar aquest i altres casos d'insumissió a les penes multa, un sopar i un concert.

En l'àmbit institucional, la CUP va presentar una moció al ple muni-

cipal manresà del 17 de maig perquè el consistori demanés la llibertat dels dos encausats i sol·licités l'arxivament del cas. Els resultats van ser les abstencions de CiU i ICV-EUiA, els deu vots en contra del PSC, PP i PxC i els quatre vots a favor d'ERC i la CUP.

Durant l'acte, un grup de suport als encausats va treure una pancarta on es podia llegir: *Vuit dies de presó no ens faran creure*.

, així esta el pati

CATALUNYA · LA 'DIRECTA' PARLA AMB TREBALLADORES DE DIFERENTS SINDICATS SOBRE LA RESPOSTA A LES RETALLADES DE ZAPATERO

“Cal anar cap a una vaga general”

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

L'anunci -ja fa un parell de setmanes- de les retallades que durà a terme el govern de Zapatero ha fet que la situació política i econòmica hagi donat un tomb sobtat. Les mesures, entre les quals s'inclouen una reducció del 5% dels

sous del funcionariat i la congelació salarial i de les pensions el 2011, sembla que no acabaran aquí. El mateix dia que Zapatero va presentar les mesures al Congrés espanyol, l'economista en cap de l'FMI, Oliver Blanchard, va advertir el govern espanyol que aquestes retallades no eren "suficients" i que calia abordar "noves mesures", com la reforma del sistema

de negociació col·lectiva i l'abaratiment dels acomiadaments.

Això ha posat en alerta tots els sindicats. Fins i tot les direccions de CCOO i UGT, que sempre havien tingut una actitud més que contemplativa i, ara, davant les mesures de Zapatero, s'han vist forçades -de moment- a convocar una vaga general del funcionariat pel proper 8 de juny. La resta de sindicats

s'han sumat a la convocatòria de vaga del dia 8, però, alhora, reclamen la convocatòria "immediata" d'una vaga no només del personal públic, sinó de totes les treballadores; és a dir, "una vaga general completa".

La DIRECTA ha parlat amb treballadores dels diferents sindicats per recollir la seva opinió sobre les retallades de Zapatero i, també, per preguntar si

creuen que n'hi ha prou amb una vaga al sector públic o s'hauria d'anar més enllà.

1. Què et semblen les retallades del govern de Zapatero?

2. Creus que amb la vaga del sector públic del 8 de juny n'hi ha prou o s'hauria d'anar cap a una vaga general?

“Cobrarem el mateix que cobràvem fa vuit anys”

IGNASI · MEMBRE DE LA INTERSINDICAL-CSC
TREBALLADOR DEL DEPARTAMENT D'AGRICULTURA

1. “Són totalment injustes i contradiuen el seu programa social. Ell parla d'afavorir les classes més desfavorides i, de fet, fa tot el contrari. Fa que paguem la crisi els treballadors i treballadores i no toca de cap manera tot els beneficis dels bancs, per exemple. Amb aquesta retallada, tornarem a cobrar el mateix que cobràvem fa sis, set o vuit anys. Això i la pujada d'impostos farà que la situació encara sigui més greu. És una política totalment neocapitalista”.

2. “Crec que hem d'anar cap a una vaga general. Nosaltres som treballadors públics, però tot això també afecta la resta de treballadors. Sempre, qui hi surt perdent som els que estem a baix. No es parla mai de tocar els sous a les rendes altes”.

“El que fa falta aquí és una revolució”

LLUÍS · NO ESTÀ AFILIAT A CAP SINDICAT
FUNCIONARI DE JUSTÍCIA

1. “El problema és que, aquí, els únics que estem col·laborant per fer front a la crisi som els de sempre i els més rics no col·laboren en res. Si col·laborem els de baix i els de dalt no, la veritat és que no anem enlloc. Qui hauria d'estar pagant aquesta crisi, per exemple, són les Societats d'Inversió de Capital Variable, que són societats que pràcticament no paguen impostos i fan molts de diners”.

2. “Amb la vaga del dia 8, no anem enlloc. Hauríem d'exigir molt més. De fet, tampoc no crec que amb una sola vaga general aconseguim res. El que ens fa falta aquí és una revolució. Mentre això no passi, és necessari que, com a treballadors, exigim més els nostres drets i no ens deixem trepitjar com passa moltes vegades”.

“És necessari un treball del sindicalisme democràtic i d'acció directa”

ENEKO · MEMBRE DE LA CNT · JARDINER

1. “Zapatero, finalment, s'ha vist obligat a treure's la careta i cedir davant l'ofensiva patronal. Ha estat incapaç de reformar i racionalitzar l'economia amb el repartiment del treball i la riquesa, la nacionalització del sector financer i la recuperació dels serveis socials. A més, la patronal és incapaç de treure'l del conflicte de l'atur creixent perquè està aprofitant la conjuntura per retallar drets i netejar plantilles”.

2. “No crec que la vaga general sigui una vareta màgica i ho serà menys una vaga parcial del sector públic. Dependrà de com es desenvolupi aquesta i del seguiment que hi hagi. La vaga general és positiva perquè unifica la classe i mostra massivament i públicament una oposició obrera. Però, per crear una marea d'oportunitat obrera amb capacitat de pressió real, abans cal fer un intens treball del sindicalisme democràtic i d'acció directa a nivell d'empresa, sectorial i local per recuperar la confiança i la consciència de classe”.

“És una sensació d'impotència, ràbia i indignació”

EVA · MEMBRE D'USTEC
AUXILIAR D'EDUCACIÓ ESPECIAL

1. “Les retallades són una gran estafa i un atac directe contra les treballadores. Si volen retallar, ho podrien fer retallant des d'altres llocs i no retallant a les treballadores del sector públic. No hem de pagar la crisi sempre les mateixes. En el meu cas, cobro 1.100 euros i, amb la retallada, imagina't el que cobraré”.

2. “Jo crec que s'hauria d'anar cap a una vaga general sense pensar-s'ho dos cops, més enllà del sector públic. És una sensació d'impotència, ràbia i indignació que s'hauria de materialitzar als carrers amb una vaga general i, fins i tot, si això no s'arregla, amb una vaga indefinida en el sector públic”.

, així està el pati

“És molt important anar a la vaga del dia 8”

GLÒRIA · MEMBRE DE CATAÇ · TREBALLADORA SOCIAL

1. “És totalment injusta, perquè penso que hi ha altres fórmules per reduir la despesa, com eliminar molts càrrecs de l'administració. El que haurien de fer és eliminar tots els sous milionaris que hi ha a l'administració. Si és fes això, s'estalviarien molts diners”.

2. “Crec que les retallades són prou greus per anar cap a una vaga general. El problema que veig jo és que la gent té una mica de por pel tema de la crisi i el tema de l'atur. A vegades, el treballador no té gaire clar el que ha de fer encara que tingui la voluntat de fer-ho. De totes maneres, és molt important anar a la vaga el dia 8 de juny”.

“Cal una vaga general després del dia 8”

MERCÈ · MEMBRE D'USTEC · MESTRA

1. “Són unes retallades que no pertoqueu. Les mesures econòmiques s'haurien d'haver establert d'altres maneres. Una d'aquestes maneres seria no permetre que els bancs privats facin el negoci que estan fent, per exemple, amb l'especulació urbanística”.

2. “Crec que caldrà anar més enllà. Malauradament, no crec que amb la vaga del dia 8 n'hi hagi prou. Està bé que el dia 8 hi hagi una vaga del sector públic, però, després, ha d'haver-hi una vaga general. Crec que és necessària”.

“Zapatero només ataca els mileuristes”

PATRÍCIA · MEMBRE DE CCOO · AUXILIAR DE L'INEM

1. “Zapatero està fent pagar la crisi als que no en tenen cap culpa. Hauria d'atacar els alts càrrecs i no només a nivell de govern. El que està fent és atacar els mileuristes, que quasi ja no en tenim per res i, a sobre, ens baixa els salaris”.

2. “Crec que ja fa molt de temps que hauríem d'haver fet una vaga general. De totes maneres, ja que tenim la vaga convocada pel dia 8, a veure com surt. Però el que està clar és que no n'hi haurà prou i que hauríem d'anar cap a una vaga general”.

“Fa falta anar cap a una vaga general”

LÍDIA · MEMBRE DE CCOO · INFERMERA

1. “La veritat és que no hi ha dret. Sempre estem pagant la crisi els mateixos. Sempre paguem els que estem cobrant sous de merda. El que han de fer és retallar els sous els que estan cobrant una pasta, que retirin a la gent que cobra molts diners als ministeris i no els que amb prou feines arribem a finals de mes”.

2. “Crec que fa falta anar a una vaga general ja. Entre d'altres coses, perquè la baixada de sous no només afecta els treballadors del sector públic, sinó que, per exemple, a mi, sense ser del sector públic, també em retallaran el sou perquè depenem del finançament públic. Per tant, cal una vaga general”.

“És insuficient una vaga només del sector públic”

OLEGUER · MEMBRE DE LA CGT · TREBALLADOR DE CORREUS

1. “Són les retallades més bèsties de tota la legislatura i sembla que serà el primer pas de molts altres que es faran i que encara seran pitjor. A part de retallar amb l'excusa de baixar el déficit, bàsicament, és una forma de demostrar al capital financer que estan disposats a fer el que sigui per reduir les condicions dels treballadors”.

2. “És totalment insuficient una vaga només del sector públic. Hem d'anar cap a una vaga general per moltes raons. Les retallades són prou grans per demanar una vaga general contundent. A més, els atacs no només són contra els funcionaris, sinó que també retallen les pensions, retallen un munt d'ajudes i retallen la contractació a les administracions, amb la qual cosa afecta tots els aturats. L'única forma de mostrar que ens ataquen a tots és fent vaga general”.

“Que ningú no esperi res si no sortim al carrer”

UARTE · MEMBRE DE LA COS · JUBILAT

1. “Estem en contra que totes aquestes coses les pagui la classe treballadora. Si volen, poden frotre mà a la casa reial, a la despesa en armament, als exèrcits, als ministeris que no pinten res... d'allà, podrien treure'n molts diners. El que fa ZP és el que digui la patronal. Com que els sindicats viuen de la patronal, fan cas de tota aquesta sèrie de reformes. Ja haurien d'haver fet un discurs més potent. No es pot tolerar; la classe treballadora no ho pot permetre”.

2. “Estem per fer una vaga general, però no sols dels funcionaris perquè ataquen tothom. S'haurien d'unir aquestes forces alternatives que existeixen avui dia i anar cap a una vaga general, tothom al carrer: funcionaris, pensionistes... Que ningú no esperi res si no sortim al carrer. No estem d'acord amb els dirigents de CCOO i UGT, no tenim cap problema amb els afiliats, sinó contra els seus dirigents. Hem de sortir al carrer amb ganes i valentia”.

La CGT ocupa les oficines d'Inspecció de Treball durant una hora i mitja

Una seixantena de militants del sindicat CGT de Barcelona van ocupar, el 19 de maig durant una hora i mitja, el vestíbul i les oficines d'Inspecció de Treball a la ciutat de Barcelona. Aquesta nova acció de la CGT forma part de la campanya que aquest sindicat està duent a terme per recuperar el seu patrimoni sindical. El sindicat CGT considera que la manera com s'ha concedit la vuitena planta de l'edifici situat a la Via Laietana de Barcelona a CCOO “és totalment irregular” i, a més, “totalment il·lògica” perquè, d'aquesta manera, “CCOO controla l'única entrada que té accés al carrer”. La CGT reclama l'espai de la vuitena planta per dedicar-lo a acció sindical i social i no “per dedicar-lo, com fan altres sindicats, a posar negocis com companyies de viatges o d'assegurances”.

, així està el pati

EMPORDÀ · MEDI Jornada de mobilitzacions contra l'ampliació de la C-31

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Salvem l'Empordà va convocar més d'un centenar de persones, el diumenge 23 de maig, per protestar contra l'ampliació de la C-31 a l'alçada de l'Arbre Sec, a Ventalló. El projecte de condicionament d'aquesta carretera, que uneix l'Alt i el Baix Empordà, ha estat objecte de crítiques per part de la plataforma des que es va tramitar. L'acció reivindicativa i el plantejament d'un model de carretera diferent i posa de manifest la preocupació que generen els diversos projectes de mobilitat que es volen dur a terme a la comarca. La plataforma crítica que "la manca de planificació a l'hora d'encabir infraestructures de transport, logístiques i energètiques a l'Empordà pot causar un impacte territorial i social irreversible". El cap de setmana del 22 i el 23 de maig, una trentena de veïns i veïnes de Madremanya i Sant Martí Vell van protagonitzar una acció contra les obres de la carretera entre Bordils i Corçà. En aquest cas, el veïnat constata "la necessitat d'ampliar la carretera per millorar-ne la seguretat". Ara bé, també manifesta que les obres fetes fins ara "causen una agressió excessiva a l'entorn" i reclamen que "s'elabori un estudi amb mesures que redueixin l'impacte de les obres als dos trams que encara resten pendents".

BAIX LLOBREGAT · LLUITA Cornellà acollirà les jornades europees d'okupació

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El CSO Laforsa de Cornellà de Llobregat acollirà, del 16 al 20 de juny, les jornades europees d'okupació. Col·lectius okupes d'arreu debatran sobre el passat, el present i el futur de l'okupació a Europa. Les jornades comptaran amb diversos debats i xerrades sobre diferents àmbits com els canvis legislatius i la interacció amb el poder, estratègies i conseqüències legals o nous sistemes de control social. També hi haurà lloc per *kafetes*, concerts o una manifestació, que sortirà des de Vallcarca (Barcelona) el 19 de juny a les 12 del migdia. Tot això passa al mateix temps que els CSO Lacandona i la Bankarrota de Cornellà es troben en perill de desallotjament. Des del 15 de maig, el CSO la Bankarrota pot ser desallotjada en qualsevol moment. La Bankarrota és un centre social que està okupat des de fa quatre anys, situat en un antic edifici propietat del Deutsche Bank. Un dels pisos que s'utilitzava com a habitatge, just a sobre del centre social, ja va ser desallotjat i, ara, el CSO pot acabar de la mateixa manera i ser desallotjat.

PENEDÈS · SERAN JUTJADES L'1 DE JUNY PER MANIFESTAR-SE L'ANY 2005 CONTRA LA CONSTITUCIÓ EUROPEA

Les deu encausades per delictes electorals s'enfronten a 990 dies de presó

Bel Zaballa
redaccio@setmanaridirecta.info

El dia 1 de juny començarà a l'Audiència Provincial de Barcelona el judici contra deu penedesenques acusades de delictes electorals. Els fets es remunten al 19 de febrer de 2005, quan un grup de gent es va manifestar, a Vilafranca, en contra de la constitució europea, que se sotmetia a referèndum l'endemà. Les manifestants proclamaven el vot en contra de la constitució i, a més, denunciaven que les veus

"La persecució dels partidaris del no" ha estat "constant" i "el silenciament" ha arribat "a ser incompatible amb un Estat democràtic"

contràries al tractat europeu havien estat silenciades. Des d'aleshores, una campanya encapçalada per la Coordinadora Antirepressiva del Penedès demana l'absolució de les persones encausades, que fan front a una multa de 18.000 euros i a 990 dies de presó.

En aquest ple municipal s'ha debatut la moció presentada per la CUP

Una de les crítiques principals que rep aquest judici és la *dobla vara de mesurar de la justícia*, tal com explica el músic Cesk Freixas, un dels encausats: "Mentre la justícia ha deixat impunes les accions a favor del sí, ha tirat endavant una única denúncia, la nostra". En aquest sentit, la Coordinadora alerta de la quantitat d'irregularitats comeses per afavorir el vot afirmatiu de partits, organismes estatals i mitjans de comunicació. De fet, van ser moltes les veus que es van alçar per denunciar-ho. Fins i tot la junta electoral va desautoritzar el govern espanyol per començar una campanya a favor del sí amb diners públics. I el periodista Pascual Serrano, a l'arti-

cle 20-F, el *gran fraude* publicat a Rebelion.org, criticava que "la persecució dels partidaris del no" havia estat "constant" i que "la campanya de silenciament" havia arribat "a un nivell incompatible amb un Estat democràtic".

"Teniem motius de sobra, aquell 19 de febrer", diuen les persones encausades en un comunicat. "Ens vam rebel·lar davant les injustícies i vam sortir al carrer per cridar que estàvem en contra d'una Unió Europea que ens nega el dret de l'autodeterminació, que no reconeix el català com a llengua oficial, que manté un model de creixement insostenible ecològicament i que consolida un individualisme liberal salvatge, sen-

se garantir l'accés universal als drets econòmics, socials i culturals més bàsics".

Però, aquell dia, els vigilaven de ben a prop. Agents de país de la Guàrdia Civil van enregistrar i fotografiar tota la manifestació, i, dos mesos després, deu de les manifestants van rebre la citació judicial, acusades d'un presumpte delictes electorals. Van declarar als jutjats d'instrucció i ara el cas ha arribat a l'Audiència Provincial, on seran jutjades.

"La justícia criminalitza els qui lluiten i s'organitzen. És possible que judicialment no tinguem les de guanyar, però cal que guanyem, si més no, la batalla política d'aquest cas. Per això també és important la pressió popular", diu Cesk Freixas. En el marc d'aquesta pressió a què fa referència, desenes de persones es van manifestar el 15 de maig pels carrers de Vilafranca per demanar l'absolució de les persones encausades, que també han rebut el suport de l'Ajuntament vilafranquí a través d'una moció de la CUP, aprovada amb els vots d'ICV, ERC i CUP. A més, el dia del judici, s'ha convocat una concentració davant l'Audiència Provincial a partir de les 9 del matí i, aquella mateixa tarda, es presentaran les adhesions de suport que s'han anat recollint de personalitats de la societat i la cultura, com ara Oleguer Presas, Josep Maria Terricabras, Màrius Serra, Mathew Tree, Natxo Tarrés i Gerard Quintana.

SABADELL · LA GENT EXIGEIX DAVANT L'AJUNTAMENT LA INVESTIGACIÓ DE LES CAUSES DE LA MORT DEL JOVE

Concentració de centenars de persones per denunciar una mort al CIE de la Zona Franca

Directa Sabadell
sabadell@setmanaridirecta.info

Centenars de persones es van concentrar davant l'ajuntament de Sabadell, el 21 de maig, per denunciar la mort del jove Mohammed Abagui al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca de Barcelona. La gent concentrada va exigir la investigació de les causes de la mort del jove de 22 anys d'origen marroquí perquè no es creuen la versió oficial que parla de "suïcidi" i va denunciar el procés "ple d'irregularitats" que ha acompanyat el cas. Mohammed havia estat detingut anteriorment, acusat d'un delictes de robatori amb violència i intimidació a un locutori del barri de Campoamor de la ciutat vallesana, però el seu tancament al CIE va ser per raons exclusivament administratives, pel fet de no tenir la documentació en regla.

En un acte emotiu que va comptar amb la participació de totes les associacions d'immigrants de la ciutat i de diferents representants d'associacions veïnals i de l'esquerra

rupturista local, es va voler palesar la indignació ciutadana davant aquesta nova mort d'un immigrant dins un CIE, centres que, segons va denunciar Hugo Colacho, president de la Federació d'Associacions d'Immigrants del Vallès, són "petits guantànamos distribuïts per tota Europa i que són una vergonya per la societat".

"No es pot culpabilitzar els immigrants, ja que els responsables de la crisi són l'especulació i els poders polítics i financers"

Colacho va denunciar la persecució a què "està sotmès el col·lectiu

La concentració acull un gran nombre de persones davant l'edifici consistorial

immigrant" i va voler recordar que "no es pot caure en el parany de culpabilitzar aquest col·lectiu quan els veritables culpables de la crisi en la qual estem immersos són l'especulació i els poders polítics i financers". En aquest sentit, va fer una crida al conjunt de la classe treballadora per "fer front de manera conjunta a l'extensió de discursos xenòfobs" i a restar

"alerta davant la possibilitat de nous atacs contra el col·lectiu d'immigrants".

Finalment, es van anunciar noves mobilitzacions organitzades per diferents entitats i federacions d'immigrants i entitats socials i veïnals catalanes, com ara la marxa a peu des de Sabadell fins al CIE de la Zona Franca que s'ha convocat pel 6 de juny.

MIRALLS

Montse Pineda:

“La mirada de la medicina sobre la dona és segmentada i androcèntrica”

pàg. 4 i 5

PETJADES

Memòria a la Franja d'Aragó, compromís amb la història

pàg. 6

**PRECARIETAT
LABORAL**

Quaderns d'Il·lacrua 19

DIRECTA 185
26 de maig de 2010

Dones en crisi: visions des d'un feminisme anticapitalista

Les dones han estat, des de sempre, les grans oblidades del mercat laboral. Seguint aquesta pauta, les mesures que està aplicant el govern espanyol en l'actual context de crisi tornen a obviar les realitats específicament femenines. Partint d'unes estadístiques que ens diuen la veritat només a mitges, s'han prioritzat sectors altament masculinitzats, com la construcció, mentre que les necessitats pròpies de les dones han quedat, un cop més, relegades. La solució passa per connectar l'opressió femenina amb la de la resta de sectors perjudicats pel capitalisme.

Sandra Ezquerria
afons@setmanaridirecta.info

Durant els últims dos anys, des de l'esquerra política i social, s'ha escrit i reflexionat extensivament sobre la crisi. En general, hi ha hagut consens en el fet que aquesta crisi ha estat i és fruit de les pròpies contradiccions del sistema capitalista; que és multidimensional i inclou una crisi financera, econòmica, ecològica, social i, entre d'altres, de les cures; que està tenint un impacte greu sobre les classes populars, i que les respostes del govern, que es van iniciar amb un rescat massiu dels bancs, han seguit la mateixa lògica de sempre: socialitzar les pèrdues i privatitzar els beneficis.

Quan les estadístiques ens diuen la veritat a mitges

No s'ha parlat de manera tan clara, tanmateix, sobre les conseqüències específiques que tenen la crisi i les respostes governamentals sobre les dones. De fet, la versió oficial difosa a diversos mitjans de comunicació ha estat que la crisi ha colpejat amb més força –i ho continua fent– sobre els homes que no sobre les dones. En aquest sentit, l'esclat de la bombolla immobiliària, les deslocalitzacions i els ERO massius a la indústria ajuden a explicar l'acceleració inicial de l'increment de l'atur dels homes i la consegüent retallada de diferències entre l'atur masculí i el femení. No obstant això, mentre la presumpta posició d'avantatge de les dones reflectida per les estadístiques ha encapçalat els titulars de nombrosos articles de premsa, l'absència d'una anàlisi crítica de les diferències i de les realitats específicament femenines no ha fet altra cosa que invisibilitzar, un cop més, la situació específica de les dones al mercat laboral.

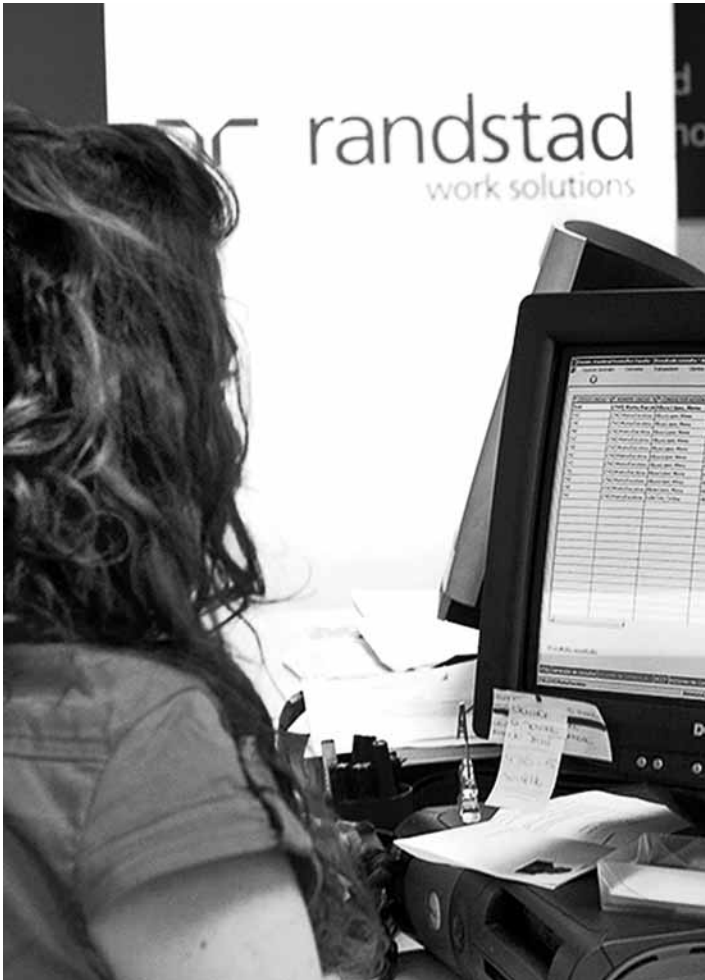
Quan les estadístiques ens diuen que els homes surten més malparats que les

dones de la crisi, pateixen d'importants biaixos de gènere. Aquests biaixos no es deuen tant al fet que les estadístiques estiguin mal calculades, sinó a la circumstància que es dissenyen sense tenir en compte la posició social i laboral específica d'homes i dones i dels processos patriarcal que la condicionen.

Per exemple, diversos estudis sobre l'atur desprotegit o de llarga durada indiquen que són els homes d'entre 30 i 64 anys els que es troben en aquesta situació amb més freqüència. Tanmateix, cal tenir en compte, d'una banda, que els homes són una majoria al mercat laboral. D'altra

–
Quan les estadístiques diuen que els homes surten més malparats que les dones de la crisi, pateixen d'importants biaixos de gènere

–
banda, els homes i les dones en situació de desocupació desprotegida experimenten processos diferents: mentre els homes tendeixen a mantenir-se en situació d'*actius*, moltes dones acaben per abandonar-la per convertir-se en el que s'anomena persones *inactives*, com per exemple les *mestresses de casa*. En el cas de les dones *mestresses de casa*, habitualment, es tracta de persones que treballen exclusivament en l'àmbit domèstic i de la cura sense rebre cap tipus de salari ni cap garantia laboral ni social a canvi. Elles, per tant, es converteixen en *mestresses de casa* o *inactives* mentre ells són considerats aturats de llarga durada que han esgotat la seva quota de protecció social. Aquest contrast, més que descriure un impacte més fort de l'atur de llarga durada sobre

els homes que sobre les dones, demostra la presència d'un biaix de gènere important en la conceptualització i comptabilització dels aturats desprotegits. Els resultats dels càlculs són aparentment neutres, però les xifres amaguen realitats molt més complexes.

Dimensions de la complexitat: les dones al mercat laboral

En primer lloc i tornant a l'acceleració de l'atur masculí, aquesta –en general– provoca que hi hagi més famílies que depenguin del salari de la dona, que sol ser el més baix dels dos cònjuges. A més, força l'entrada de nombroses dones al mercat laboral, moltes en edats centrals i amb responsabilitats de cura importants, tasques que, d'altra banda, no s'estan redistribuint.

En segon lloc, si bé la tardor de l'any 2008 es va caracteritzar, principalment, per l'esclat de la bombolla immobiliària i la crisi de la indústria de l'automoció, la primavera de l'any 2009, la contracció de la demanda de mà d'obra també va arribar al sector dels serveis, on estan ocupades més del 80% de les dones. Això va fer que, a partir de llavors, l'atur femení també augmentés de manera significativa. En aquest sentit, cal destacar que la situació de les dones desocupades sol ser pitjor que la dels homes, ja que nosaltres rebem subsidis més baixos i durant menys temps a causa de les nostres pitjors condicions dins el mercat de treball.

Això ens porta al tercer element, conformat –més enllà de les estadístiques– per les condicions laborals de les dones abans i durant la crisi. La nostra ubicació dins el mercat laboral sempre s'ha carac-

teritzat per una major vulnerabilitat i precarietat que la dels homes, situació que s'està aguditzant en l'actualitat. Aquesta diferència troba la seva arrel –que, alhora, és la seva coartada– en la divisió sexual del treball consolidada amb el sistema capitalista patriarcal, que ens carrega amb la responsabilitat del treball domèstic i de cura –invisible i no remunerat– i condiciona de manera dramàtica –agregada en el cas de les dones joves, les d'origen immigrant i les que encapçalen famílies monomarentals– la presència femenina al món laboral.

En aquests moments, tot i que són més de la meitat de la població, les dones constitueixen menys del 50% de la població activa i, encara així, pràcticament la meitat de la població en situació d'atur. A més, les dones sumen molt menys de la meitat de les persones que treballen a temps complet i de les persones benefi-

Les dones registren taxes més altes de temporalitat, de contractes a temps parcial i de subocupació

ciàries d'algun tipus de pensió. En canvi, les dones conformen el 80% de les persones que treballen a temps parcial i la mateixa proporció de persones inactives que no reben cap tipus de pensió. A això, cal afegir-hi –també– la discontinuïtat en la vida laboral de moltes dones arran de la maternitat i la cura de les persones en situació d'autonomia restringida. Dit d'una altra manera: les dones registren

Una dona treballa en la multinacional del treball temporal Randstad -
Arxiu Eduardo Díaz

Dues dones tenen cura dels seus fills en una plaça de Barcelona -
Albert Garcia

taxes més altes de temporalitat, de contractes a temps parcial i de subocupació. D'altra banda, el salari mitjà de les ocupades espanyoles és un 26% inferior al dels homes, continuen sent víctimes de la segregació vertical i horitzontal dins el mercat de treball i de la discriminació de les dones embarassades i de les dones amb reducció de jornada per maternitat. Finalment, les dones, particularment les d'origen immigrant, tenen una major presència que els homes en l'economia submergida, amb l'absència de drets laborals i socials que això comporta.

Les respostes del govern: més del mateix

L'absència d'una perspectiva de gènere en la lectura de les taxes d'atur també ha estat una constant en les respostes del govern del PSOE per afrontar la crisi, la qual cosa contrasta de manera clarivident amb el seu posat paritari i la seva apropiació superficial de la igualtat. Si bé inicialment es va fer referència a la necessitat d'adoptar mesures (neo)keynesianes i fins i tot es va arribar a parlar de la refundació del capitalisme, les apostes del govern de Zapatero han estat i continuen sent –malgrat cert maquillatge social– clarament neoliberals i contràries als interessos dels sectors populars. A més, la seva falta de reconeixement de les desigualtats de gènere abans i durant la crisi no fa més que reproduir-les i perpetuar-les.

En un primer moment de la crisi, els rescats massius d'entitats financeres amb diners públics es van combinar amb respostes econòmiques clàssiques com la reducció dels tipus d'interès. Poc després,

es presentaven mesures destinades al manteniment i a l'estímul de l'ocupació, com el famós *Plan Español para el Estímulo de la Economía y de la Ocupación*. Si bé aquest pla de reactivació econòmica mencionava inversions socials, a la pràctica, es va acabar apostant per les infraestructures físiques, ja que suposadament tindrien un major impacte sobre l'ocupació. Les preguntes que cal plantejar són, l'ocupació de qui? Quin tipus d'ocupació?

Les respostes, com sabem, es troben al sector de la construcció, conegut per la seva insostenibilitat econòmica, social i ecològica i pel seu perfil altament masculí, ja que ocupa el 16% dels homes i l'1,9% de les dones. Dels 11.000 milions d'euros que es van injectar per crear ocupació durant el primer any de la crisi, la majoria van anar a parar a aquest sector. Únicament 400 milions van ser destinats a dependència i, tot i així, un gruix important d'aquesta quantitat pírrica es va invertir en infraestructures. D'altra banda, la totalitat del finançament es va lliurar sota algunes condicions i amb l'obligació que les inversions es fessin en uns terminis molt curts, però ni tan sols es va imposar cap requisit en relació a la presència de dones en les contractacions. Els resultats ja els coneixem: una solució a curt termini que no ha resolt les contradiccions profundes de la nostra economia.

Una aposta per prioritzar les inversions de caràcter social, com la generalització de l'atenció a la infantesa o el desenvolupament de la llei de dependència, hauria generat ocupació sostenible, podria haver incidit de manera directa en el benestar de les dones i dels homes i haver

Les malabaristes domèstiques

iniciat un gir de paradigma econòmic. Només calia voluntat política amb caràcter transformador. En aquest sentit, les opcions preses pel govern no únicament mostren el tipus d'ocupació que ha estat disposat a promoure l'executiu espanyol, sinó –sobretot– les prioritats econòmiques i (no) socials que determinen el seu model de desenvolupament i creixement.

Un segon moment de la crisi ha estat marcat en gran mesura per la crisi fiscal. El govern, d'acord amb les directrius de Washington, Brussel·les i del Fons Monetari Internacional, fa mesos que anuncia un pla d'austeritat que, segons les seves pròpies estimacions, podria suposar una retallada de 50.000 milions d'euros de despesa pública entre aquest any i el 2012. Tot i que s'ha insistit repetidament que aquestes retalles no afectarien la despesa social, l'anunci de la *tisorada* ha acabat mostrant que ens han estat mentint de manera descarada. A més dels efectes greus que tindrà la retallada sobre treballadors i treballadores, sobre mares i pares, sobre pensionistes i, entre d'altres, sobre receptors i receptoras d'ajuda a la cooperació, l'experiència basada en la història de les últimes dècades ens mostra que les mesures de reestructuració econòmica basades en plans d'austeritat afecten de manera particularment severa les dones per tres raons.

La primera és que tenen una sobrepresentació al sector públic, particularment als àmbits de l'ensenyament, la sanitat o els serveis socials. Quan es retallen, s'externalitzen o es subcontracten llocs de treball públics, són les dones les que en surten més malparades. La segona raó és que, a resultes de la seva vulnerabilitat econòmica, les dones seran les que acusaran més els retalls dels serveis públics i les prestacions socials. La tercera és que també seran les dones –de nou i

com sempre– les que substituiran el retall de despesa pública mitjançant el nostre treball invisible i no remunerat en l'àmbit familiar.

Connectar els sectors oprimits

No es tracta de minimitzar ni frivoltzar els impactes del sistema i les seves crisis sobre els homes de classe treballadora i altres sectors populars, sinó de visibilitzar –davant el silenci que ens envolta– que les dones, encara avui, continuen sent ciutadanes i treballadores de segona. Més enllà del que diguin les estadístiques oficials, la crisi actual perpetua i aguditzada la nostra presència secundària i de vulnerabilitat específica dins el mercat de treball, suposadament justificada per la nostra responsabilitat per les cures dels, les i el que ens envolta. Les respostes del govern no només es mostren indiferents per revertir aquesta tendència, sinó que, a més, retornen certes tasques reproductives, que havien estat parcialment assumides per l'Estat, a les dones. Aquest retorn de la cura a l'àmbit de la llar, inevitablement, continuarà sent la raó, l'excusa i la coartada per la consolidació de la ubicació perifèrica de les dones al mercat laboral i per la seva major precarietat econòmica i social.

Vet aquí el cercle viciós al qual el capitalisme patriarcal i les elits polítiques que el gestionen condemnen les dones: que la seva entrada a mitges –de la llar i que ambdós processos es reforcin mútuament de manera permanent per continuar garantint el marge de beneficis del capital. Vet aquí, també, la raó per connectar l'opressió femenina amb la de tants sectors i col·lectius que sofreixen les garrotades constants del sistema perquè, totes i tots junts, els puguem donar fi.

Una dona
immigrada i la seva
filla tornen de fer
la compra a
Barcelona

Albert García

Mar Carrera

Aprendre a fer malabarismes per economitjar en temps de crisi és la rutina de moltes dones en l'àmbit familiar. Així ho corrobora un estudi elaborat per la unitat de Recerca de la fundació Surt, una entitat situada al Raval de Barcelona que es dedica a la inserció sociolaboral de les dones des de fa setze anys. L'estudi, elaborat per la investigadora Laura Sales en col·laboració amb Mar Camarasa, descriu els forts impactes que ha tingut la crisi en les vides laborals i familiars de les dones a l'àrea de Barcelona, un treball que parteix tant d'una anàlisi estadística dels perfils de les 2.600 dones que, entre el 2008 i el 2009, van recórrer a Surt per buscar feina, com d'una mostra més reduïda d'entrevistes qualitatives.

L'estudi conclou que la baixada del consum de les llars en aspectes com la despesa en restaurants i, alhora, la reducció en altres serveis de la llar i d'atenció a les persones ha comportat un augment de la càrrega de treball domèstic i familiar per les dones. Una de les usuàries entrevistades té molt clar en què s'ha traduït la nova situació econòmica a casa seva: "Amb la crisi, cal filar molt més prim i fer *virguerías*. I més si tens fills adolescents que es mengen el teu sou... i, si abans podies permetre't comprar permil Jabugo i ara no el compres, sempre hi ha un comentari (...) Ells donen per fet que la mare, tot i que vingui de treballar, ha de fer-ho tot. És una doble càrrega en tot (...). Estant malalta, has de portar la comptabilitat de casa teva, l'economia, l'alimentació i tot".

Amb la crisi, els hàbits de les famílies han canviat: s'han reduït els viatges, els menjars fora de casa i altres serveis com ara la neteja, els cangurs o la cura de les persones dependents, tasques que han estat assumides majoritàriament per les dones. En paral·lel, segons assenyala l'estudi de Surt, la nova situació econòmica no s'ha traduït en canvis significatius en el repartiment de les tasques domèstiques. En els casos en què els homes de la parella han perdut la feina, les dones descriuen que els seus companys –i en algun cas els fills o les filles– han assumit alguna responsabilitat més, però no gaires i sempre sota la coordinació de la dona.

Les conseqüències d'aquestes càrregues en la salut de les dones són diverses. Moltes de les dones entrevistades han expressat un malestar físic i psicològic alimentat per l'angoixa de la crisi. Són freqüents els trastorns psicossomàtics –des d'alteracions de la son, pèrdua de la gana,

ofecs, estrès i depressió– i també s'observa tensió en les relacions de parella i amb familiars.

A més de l'anàlisi del context familiar, l'estudi de Surt també extreu conclusions sobre els perfils de les dones que han demanat suport al servei d'orientació sociolaboral de l'entitat, un volum d'usuàries que es va doblar el primer semestre de 2009. Si bé el grup majoritari és el de dones majors de 46 anys, dones immigrades d'origen llatinoamericà i dones amb estudis primaris en tot el període, "el primer semestre de 2009, s'observa un augment de les dones llicenciades que podria estar associat a l'evolució de la crisi".

Amb perfils tan heterogenis, les conseqüències també seran diverses. L'estudi apunta que l'impacte de la crisi "depèn del punt de partida de les dones": si bé per a les dones autòctones de nivell socioeconòmic mitjà i sense responsabilitats familiars la crisi ha suposat una baixada del nivell de vida, a les dones migrades de condició econòmica baixa i amb responsabilitats familiars a altres països, "el nou context les ha acostat a nivells de pobresa".

El fet que Surt sigui una entitat d'inserció sociolaboral restringeix l'estudi a les dones en edat de treballar. No obstant això, hi ha tota una altra precarietat que impacta en la vida diària de les dones grans. Una enquesta demogràfica feta pública recentment per l'Ajuntament de Barcelona revela que gairebé el 70% de les barcelonines més grans de 65 anys tenen uns ingressos inferiors als 600 euros mensuals, una situació que, en els homes, només passa en un 26% dels casos. Encara hi ha situacions més extremes. Un 16% de les ciutadanes d'aquest perfil no reben cap tipus d'ingressos, diu l'enquesta, davant del 0,4% dels homes.

Tot i que l'estudi del consistori només fa una radiografia de les condicions de vida actuals de la gent gran i s'absté de comparar-la amb anys anteriors sense crisi, és útil per ampliar l'angle de mires i descobrir que, en totes les edats, l'escenari de crisi deixa moltes ciutadanes davant d'una veritable cursa d'obstacles: dones grans o joves, immigrades o autòctones, amb fills o sense, amb o sense estudis, amb o sense parella.

Fonts:
— Fundació Surt, *Dones en crisi* (2009) www.surt.org/docs/publicats/2009/informe%20recerca%20dones%20en%20crisi.pdf.
— Ajuntament de Barcelona, *La població barcelonina envella i es feminitza* (2010) w3.bcn.es/V01/Serveis/Noticies/V01NoticiesLlistatNoticiesCtd0_2138_250865970_252633695_1_1251187784_00.html?accio=detall&home=.

4.010.700 → 2 a 5

SE SUPERA POR PRIMERA VEZ LA BARRERA DE LOS 4 MILLONES DE DESEMPLEADOS

El paro golpea con fuerza a los más débiles

Los trabajadores temporales y los autónomos son los dos colectivos más castigados // En el primer trimestre de este año se han destruido 766.000 empleos // La vicepresidenta Salgado admite que los datos son «peores de lo esperado», pero confía en que mejoren a partir de este mes

<p>TEMPORALES 528.500 perdieron su empleo</p> <p>Marcelo Jurado 37 años MONTAJER DE DECORATIVO</p>	<p>AUTONOMOS 185.600 se quedaron en paro</p> <p>Sergio García 41 años SERVIDOR DE COFFEE</p>	<p>FAMILIAS 1.068.400 sin ningún ingreso salarial</p> <p>Marcelo Castro 7 años ELECTRICISTA</p>
---	---	--

Montse Pineda:

“La mirada de la medicina sobre el cos de la dona és segmentada i androcèntrica”

El dia 28 de maig se celebra el Dia Internacional d'Acció per la Salut de les Dones. Però, què és la salut? I com es garanteix aquest dret a les dones? L'OMS estableix que la salut és l'estat de perfecte benestar físic, psíquic i social i no tan sols l'absència de lesió o malaltia. Però, què és una malaltia, qui ho decideix i per què? Quina és la relació entre malaltia i benestar psíquic i social? Ja fa temps que diverses associacions i col·lectius feministes estan denunciant la medicalització que pateixen específicament les dones. Actualment, la ciència mèdica intervé en fenòmens vitals de les dones com la menopausa, la menstruació, l'embaràs, el part o les relacions sexuals. Des d'una perspectiva crítica, Montse Pineda, membre de Creación Positiva –una associació que treballa en el camp del VIH/Sida des d'una perspectiva de gènere–, integrada a la Xarxa de Dones per la Salut, analitza el fenomen de la medicalització de les dones.

Gemma Garcia Fàbrega
miralls@setmanaridirecta.info

La presència de la medicina i la ciència farmacològica és més intrusiva en les dones que en els homes?

Tot i que la medicalització afecta tant les dones com els homes, en el cas de les dones es produeix bàsicament dins l'esfera de la sexualitat i, per tant, té un matís de control dels nostres cossos i és un element més de la submissió de les dones al sistema patriarcal. El missatge que ens envien és que som imperfectes i necessitem quelcom extern, sigui un home en les nostres relacions sexuals o una medicina que ens faci completes. En aquests moments, la biomedicina ha convertit molts dels processos que són *naturals* per les dones en patologies i, d'aquesta manera, ha facilitat que la indústria farmacèutica doni una resposta a base de fàrmacs. Per tant, sí que hi ha diferències d'abordatge entre dones i homes, fins i tot la manera com es ven la medicalització de la salut a uns i altres és diferent.

El consum d'ansiolítics i antidepressius és força més significatiu entre les dones que entre els homes...

Jo sempre ho plantejo al revés. Les dones no consumim fàrmacs, algú et recepta aquests fàrmacs. Hi ha una sobremedicalització dels problemes de salut de les dones per part del sistema sanitari i, evidentment, estem més farmacològitzades amb psicofàrmacs. La idea que les dones sempre *estem dels nervis* és una idea que supura sistema patriarcal. Emmalaltim pel compliment o per la transgressió de mandats de gènere. Si els complim, perquè el nostre lloc al món és de malestar i, si els qüestionem, perquè estem transgredint les normes i això produeix un nivell d'estrès brutal. De fet, veiem que dones que han estat activistes feministes estan patint malalties, un fet que per a mi està molt relacionat amb la poca capacitat de cura dins aquesta transgressió dels mandats. Les dones recorrem a un sistema de salut que ens hauria d'oferir un altre tipus d'alternatives. Per canviar aquesta estructura, no podem creure que podem tenir cura exclusivament de la nostra salut, perquè seria pensar-hi des d'una mirada biològica, ja que no podem cuidar la salut en àmbit social amb la vulneració de

drets que estem vivint, en un sistema capitalista i liberal. No parlo només de l'atur, també parlo de la precarietat laboral de les dones. L'abordatge que jo puc fer és limitat i cal que en sigui conscient.

Al marge dels fàrmacs, assenyaless la mirada de la medicina com una forma de medicalització. Com és aquesta mirada?

De fet, la mirada que tenen la medicina i les ciències mèdiques sobre el cos de la dona és una de les principals formes de medicalització, però la menys visible. Es tracta d'una mirada segmentada i androcèntrica, que també es produeix cap als homes, tot i que té un impacte molt més profund en les dones. Aquesta mirada és fonamental perquè tracta els òrgans aïllats dels uns dels altres, quan en realitat és impossible separar la part biològica de la part mental i social. Aquesta mirada comporta la medicalització d'un òrgan –com si no n'impliqués d'altres i sense posar atenció als efectes que pot comportar– i posa el segment allà on li interessa. Quantes vegades sortim del metge amb la sensació que no ens ha vist? No hi ha un contacte visual ni tàctil de qui som, ens esvaïm en un ordinador.

Des del llançament de la Viagra i el seu èxit, la indústria farmacèutica es va concentrar a establir una definició i un diagnòstic de disfunció sexual femenina. A part d'ampliar el mercat dels fàrmacs, aquesta 'nova' malaltia també és resultat d'aquesta mirada?

És producte d'una mirada de la sexualitat biològica, esbiaixada, reproductora de la sexualitat patriarcal. Ja ens agradaria que algú es preocupés pel plaer de les dones, però resulta que el plaer no es troba ni a la nostra vagina ni al nostre clitoris, el plaer és social, és estructural. La manera com les dones hem après a relacionar-nos

–
“La medicalització és un element més de la submissió de les dones al sistema patriarcal”

–
“El comentari que les dones sempre ‘estem dels nervis’ és una idea que supura sistema patriarcal”

amb el cos o amb altres homes o dones és una manera d'entendre la sexualitat i el plaer. Això no ho arregla una píndola, ho arregla la igualtat i la justícia social. La píndola tan sols és un sucedani per continuar mantenint la visió actual de la nostra sexualitat i posar el focus en el patiment de les dones respecte a la sexualitat. Ser frígida o freda no és un símptoma exclusivament individual de les dones, és un símptoma col·lectiu i planteja diverses qüestions: què fem amb la nostra sexualitat? On són els nostres desitjos? I el plaer? Què necessito? Què vull? El problema no resideix en el nombre de vegades o la intensitat de les relacions sexuals ni els orgasmes. Moltes dones es poden sentir insatisfetes amb les relacions sexuals perquè estan insatisfetes amb el seu paper a la vida.

Aleshores, la disfunció erèctil masculina també està condicionada pels mandats de la masculinitat?

Evidentment, l'impacte que tenen els mandats en la sexualitat de l'home són el mateix: hi ha dissuasió entre el que han de fer i el que volen fer, però té un altre matís. Els homes han de complir el mandats de la masculinitat, ser potents i ser presents en la seva sexualitat. Aquesta pressió comporta un estrès i una vivència del que han de donar que els fa trontollar, no tan sols el penis... sinó el cap. El que es ven als homes és potència i virilitat i, a les dones,

os de
ca”

Sida i gènere

Per què decidíu treballar en el camp de VIH/Sida des d'una perspectiva de gènere?

No només decidim que l'entitat Creació Positiva prengui un posicionament polític de perspectiva de gènere perquè el VIH afecta de manera diferent els homes i les dones, sinó perquè pensem que la forma com s'afronten estructuralment les epidèmies també té un impacte del sistema patriarcal. Les estructures de sexisme fan que ens posem en risc i fan afrontar el VIH de diferent manera. Des de l'inici de l'epidèmia, les dones també es van infectar de VIH, però sempre han estat relegades al segon lloc, fins que les han considerades vectores per la transmissió vertical –als fills i filles– o vectores com a treballadores sexuals. Es va posar el focus en les dones com a vectores i no com a subjectes d'una epidèmia molt relacionada amb el lloc on ens trobem les dones respecte a la nostra sexualitat. Per tant, el nostre posicionament és polític i no tan sols per les diferències en la manera com afecta el sida i el tractament. També ho vam decidir per l'abordatge que nosaltres volíem donar com a entitat; volem una atenció integral i específica per dones, però també volem visibilitzar de quina manera la violència masclista impacta en la epidèmia.

Fins a quin punt la violència masclista estan relacionades amb el VIH?

No només la violència masclista –maltractament físic, psicològic o sexual– posa en risc les dones. També ens posa en risc el que entenem com a violència estructural i simbòlica: com se'ns construeix, se'ns fa subjectes a diversos mandats i com aquests ens posen en risc. Parlo de la idea de l'amor per sempre, l'amor cec, fidel... Tot això també és violència. Els mandats d'amor romàntic són violència estructural que patim majoritàriament les dones. Alhora, la violència exercida de forma directa, executada per un home, també ens posa en risc.

ens estan venent fragilitat i frigidesa. En ambdós casos, la medicalització afusellarà novament la visió crítica que tenim de la sexualitat. Quan tinguin una *funció sexual satisfactòria*, em pregunto si els servirà d'alguna cosa si no reflexionen sobre quin significat té o què és el plaer, què desitjo, què vull o no vull... Òbviament, hi ha una situació mecànica en la pràctica de la sexualitat, la part més biològica. Per tant, no diem que els fàrmacs no siguin necessaris en alguns casos, diem que no tapen tot el dolor.

Basant-nos en aquesta anàlisi, la menopausa és un procés natural que s'ha patològitzat?

Sí. És una segmentació de la nostra vida: agafar un cicle vital i posar-hi una sobredimensió. Per què? Perquè és un cicle per on passen totes les dones i, per tant, té una dimensió econòmica. Les farmacèutiques s'estan enriquint a costa d'aquest procés natural. També perquè és una relectura del nostre cicle. Com a construcció, hem donat una categoria a la menopausa i, ara, també parlem de premenopausa i postmenopausa perquè cada vegada necessitem abastar i construir més categories per abordar-les novament. La vivència que tenim de la menopausa, l'hem apresada socialment, estructuralment i culturalment. Fa dos segles, la menopausa era el de menys perquè les dones moríem abans o hi havia altres fenòmens. En general, davant de qualsevol malestar, busquem una resposta exterior perquè, constantment, la resposta que obtenim d'aquest exterior és que no podem trobar respostes per nosaltres mateixes. Continuament, rebem *inputs* que s'ha d'intervenir. Ens dopem per evitar el malestar perquè ens diuen que és dolent. Hem de ser feliços, però no sabem manejar la infelicitat, el conflicte i la incertesa, per això ens deprimim.

El que hauríem d'aprendre és que ser feliç també és millorar la gestió de la infelicitat, els conflictes, la vida, les morts... Tota aquesta estructura genera consum de fàrmacs, de sistema sanitari i, a més, consum d'idees. Consumim la idea que no som autònoms, per això aquest tema està tan relacionat amb el gènere.

–
“Les farmacèutiques s'estan enriquint a costa del procés natural de la menopausa”

–
“Moltes dones es poden sentir insatisfetes amb els relacions sexuals perquè estan insatisfetes amb el seu paper a la vida”

–
Per què és tan important el control de les diverses esferes de la sexualitat de les dones?

Bàsicament, perquè –tal com ha denunciat constantment el moviment feminista– el que podem entendre com a construcció social de la sexualitat és un dels eixos fonamentals de construcció dels mandats de gènere. Tant dels homes com de les dones. La medicalització o la biomedicina, la mirada respecte el nostre cos i la sexualitat són una manera subtil, però molt directa, de controlar els nostres desitjos, les nostres maneres de repensar-nos com a dones. Parlant en plata: si es controla la sexualitat de les dones,

s'està controlant la nostra autonomia. La sexualitat és l'espai més subjecte al sistema patriarcal perquè és el més invisible i és on han pogut fer menys intervencions. Per això, també és un dels espais més resistents. D'aquí que l'Església, les farmacèutiques i la medicina estiguin contenint les nostres reflexions sobre la sexualitat.

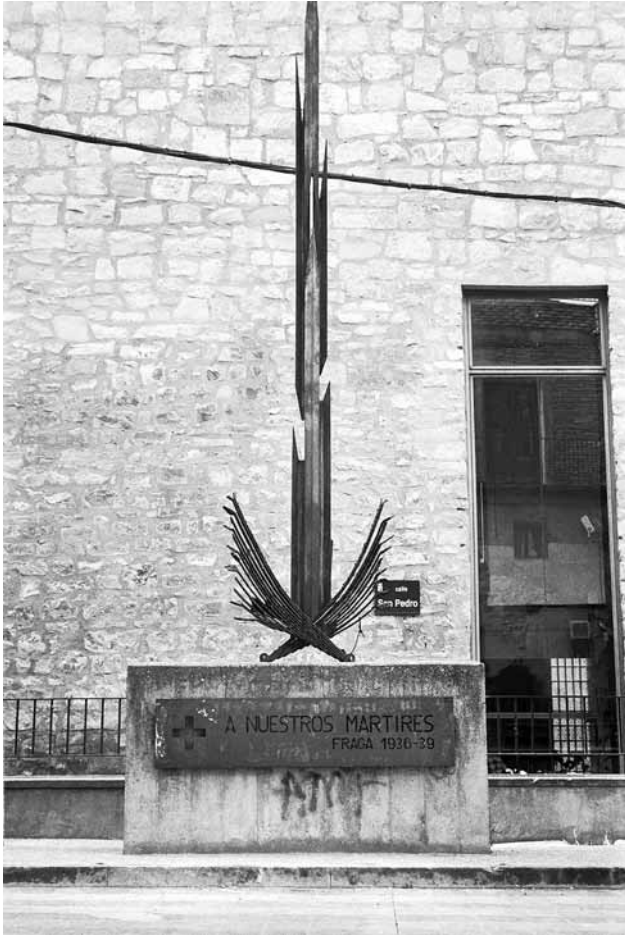
L'anticoncepció va ser un moment de reapropiació de la sexualitat per part de les dones?

És cert que la reapropiació de les dones de la maternitat i del quan volem tenir criatures ha suposat una revolució respecte a les funcions que tenen les dones al món. Tant en relacions afectives –perquè hi ha més control centrat en per què vull tenir relacions sexuals i quan les vull tenir– com en laborals, perquè les dones tenen l'opció i més accés al món laboral. Això no vol dir que abandonin la cura. Cal tenir en compte que aquest canvi està relacionat amb un moment històric en què interessava la mà d'obra barata de les dones. Però, com que el patriarcat és molt pervers, aquest fet té una relectura. La creació de la idea que les dones ens estàvem alliberant sexualment, moltes vegades significava que els homes tenien més accés a més dones que tenien control sobre la seva reproducció, però no sobre la seva sexualitat, que va continuar sempre en mans del sistema patriarcal. Això també va significar que parléssim d'una falsa llibertat sexual. Ara, una altra manera de relegar la dona al paper reproductiu és visibilitzar únicament el mandat heteropatriarcal, heterosexista. Ara que les lesbianes poden reproduir-se de forma oberta, és interessant veure com el focus que s'està posant en la sexualitat de les dones lesbianes, que no la tenen reconeguda, s'està visibilitzant que les lesbianes poden ser bones mares, però no que poden ser bones amants.

Memòria a la Franja, compromís amb la història

Trenta anys després de la reforma política, plaques, monòlits i altres vestigis del franquisme continuen dempeus als carrers de Fraga. Amb l'ànim de fer justícia, diversos col·lec-

tius del municipi malden per eliminar-ne les referències i homenatjar els homes i dones que van deixar la vida en defensa de les llibertats.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

El 28 de març de 1938, les tropes marroquines del general Fanjul van entrar a la població de Fraga. Sota el comandament del general Yagüe i la supervisió del mateix Francisco Franco, el destacament va convertir la capital del Baix Cinca en un escenari de repressió i un dels punts estratègics per a l'ofensiva final.

Avui, a la plaça de Sant Pere de Fraga, un bloc de formigó recobert d'una escultura de ferro forjat venera de forma ostentosa els màrtirs que van perpetrar aquella barbàrie. I, uns quants carrers enllà, un passadís que allotja un solar sense edificar ens situa davant del carrer Matías Montero, en record al primer falangista mort en combat. A la seva cruïlla, també hi apareix una altra via destacada, la que homenatja les gestes del general Franco al conegut fortí d'Alcázar de Toledo.

A aquests enclavaments, se n'hi afegixen altres on perduren referències de l'antic règim, bé en forma de plaques, de nomenclatura o de rètols que mostren l'empremta feixista a la localitat fronterera

entre Catalunya i l'Aragó. És el cas dels habitatges finançats pel sindicat vertical que —sota la inscripció *Viviendas 28 de marzo*— recorden l'entrada dels mercenaris marroquins, les plaques amb el nom *Grupo 28 de marzo* o el monument de granit situat al cementiri que elogia els caiguts feixistes amb l'al·legoria *Caídos por Dios y la Patria*.

Silenci predemocràtic

Amb l'inici de la transició, els primers ajuntaments van modificar alguns dels topònims i, per exemple, es van substituir noms com el del col·legi públic Matías Montero pel de Miguel Servet o les avingudes dedicades a Franco i a Primo de Rivera, a banda d'esborrar les inscripcions del *Generalísimo* i de Mussolini que presidien el cementiri. Una decisió a la qual es va oposar l'aleshores portaveu del Partit Popular i actual alcalde de Fraga, José Luís Moret.

Com era de preveure, amb l'entrada del PP al consistori, les iniciatives destinades a retirar els vestigis franquistes s'han vist frenades de cop. Així ho denuncia la CNT, un dels col·lectius més compromesos en la recuperació de la memòria histò-

Placa de la CNT en homenatge als homes i dones antifeixistes

Monument franquista a la plaça de Sant Pere, a Fraga

El falangista Matías Montero encara és recordat en un dels carrers de la capital del Baix Cinca

FOTOGRAFIES:
CNT-Fraga

rica i que, en virtut de la llei de la memòria, exigeix la retirada del monòlit de la plaça de Sant Pere. Vuit organitzacions polítiques i socials més s'han sumat a la petició, entre elles, el Partit Socialista, l'Amical Mauthausen, Ecologistes en Acció o el Casal Jaume I, que en un document promogut pel sindicat llibertari el 16 de febrer insten l'Ajuntament a eliminar la toponímia urbana i els símbols referits al sollevament militar i a la dictadura franquista.

La CNT i vuit entitats més pressionen perquè s'elimini la toponímia de la dictadura franquista

Fins el moment, l'alcalde Moret s'ha limitat a aplicar el *silenci* administratiu, fet que no impedeix que la CNT i la resta d'entitats promoguin iniciatives que, a més de reclamar el compliment de la legalitat, pretenen conscienciar la població i difondre el llegat intel·lectual i humà de la lluita antifeixista.

Amb aquesta finalitat, el sindicat anarquista ha participat en documentals i programes que repassen el procés revolucionari i col·lectivista que va tenir lloc als anys 30 al Baix Cinca, a banda de crear el Centre d'Estudis Llibertaris José Albero, amb el qual manté viva la memòria del mestre anarquista i difon les aportacions de l'escola lliure. Gràcies a la seva perseverança, avui, Fraga ofereix indrets en què es rememora la pràctica d'un model de gestió comunitària i d'una generació que el franquisme va voler eliminar i que el PP pretén esborrar de la memòria social.

Com a antídote a l'oblit, la CNT treballa amb el projecte d'unes jornades commemoratives del naixement del sindicat i continua pressionant les autoritats perquè Fraga tingui un carrer dedicat a José Albero; sense oblidar la petició conjunta al consistori de retirar els vestigis d'un franquisme que —val a dir-ho— també és present a d'altres poblacions de la comarca. Fent seves les paraules del malaguanyat Mario Benedetti, el sindicat llibertari ens recorda que "ser revolucionari també és tenir una memòria d'elefant".

Deu coses que cal pensar abans de vacunar-nos

Cada vegada hi ha més persones que es pregunten si fan bé de vacunar la seva mainada. La informació que oferim a continuació, elaborada a partir dels criteris d'Ortrud Lindemann, doctora homeòpata del centre de salut familiar Marenostrom de Barcelona, intenta aportar una mica de llum a aquesta qüestió perquè mares i pares puguin decidir amb més coneixement.

Marta Salinas
bonviure@setmanaridirecta.info

1. Abans de res, ens hem de preguntar: per quin sistema de salut optem? Quin és el risc de la vacunació? Val la pena aquest risc en comparació a passar la malaltia? No vacunar no vol dir no fer res, sinó preocupar-se per la salut d'una altra manera. Ho diu la doctora Lindemann. I afegeix: "La política de la por és la política de la vacunació. La política de la confiança és la política de la salut".

2. Un infant, a Catalunya, a l'edat de quatre anys, ha hagut de prendre fins a onze vacunes. La primera, als dos mesos. Un dels arguments que dóna la gent partidària de la no vacunació és que es vacuna massa aviat, quan els infants no tenen el sistema immunològic prou madur i no poden fer front al que se'ls injecta. La capacitat de resistir una vacuna és diferent en un bebè de dos mesos que en un infant de cinc anys.

3. A Catalunya, per llei, la vacunació no és obligatòria. L'única diferència que hi ha és entre les vacunes que et donen gratis i les que et fan pagar. Ara bé, tot i no ser obligatòria, et poden demanar el carnet de vacunació a les escoles, piscines, etc.

4. No cal vacunar-se de tot. Hi ha malalties que estan eradicades del nostre entorn, com la poliomielitis (a l'Europa Occidental no n'hi ha). Les partidàries de la no vacunació afirmen que és més fàcil desenvolupar-la a través de la pròpia vacuna que de l'entorn. També cal recordar que ben poques vacunes protegeixen al 100%. El doctor Marino Rodrigo sosté que l'ús massiu de vacunes amb protecció incompleta –les vacunes amb protecció completa són ben poques– poden estar afavorint el desenvolupament de microorganismes més virulents.

5. S'hauria de poder triar de què ens volem vacunar i de què no. Però això no és possible, almenys a l'Estat espanyol, perquè moltes vacunes van amb lots. A Catalunya, per exemple, la vacuna del tètanus va acompanyada de la de la diftèria, una malaltia típica de la postguerra. Si ens volem vacunar del tètanus, doncs, també ens hem de vacunar de la diftèria per força.

6. No vacunar no és una decisió definitiva. Si no vacunem ara els nostres infants, ho podem fer més endavant. Les partidàries de vacunar poc o no vacunar recomanen esperar si no es té clara la tria. Quant de temps? Diuen que almenys dos anys, ja que, a aquesta edat, els adjuvants de les

vacunes no afecten tant. Moltes persones partidàries de no vacunar es pregunten per què les pediatres no informen sobre la possibilitat que tenen les criatures d'agafar una malaltia com a resultat de la vacunació.

7. El xarampió, la rubèola i les galteres són malalties infantils que, si es passen quan som petites, no són greus. Per què, doncs, ens vacunem contra elles? Segons sosté Lindemann, aquestes tres malalties, un cop es passen, suposen un gran pas en el desenvolupament psicomotriu i neuromotor de l'infant. I afegeix: "Cada malaltia passada de manera natural és millor que una vacuna". A més, aquestes tres malalties són tractables homeòpticament.

8. Una altra qüestió que desperta suspicàcies és el calendari de vacunacions. Per què a l'Estat espanyol, per exemple, cada comunitat autònoma té el seu propi calendari? Qui fixa el calendari, els metges o els polítics? Per què a Catalunya no és obligatori vacunar-se contra l'hepatitis B però, en canvi, sí que ho és a Andalusia, Extremadura o Galícia? Per què a França van retirar aquesta vacuna del mercat?

9. La qüestió fonamental per les persones partidàries de no vacunar són els efectes secundaris que poden tenir les vacunes. Moltes contenen adjuvants per augmentar la seva eficàcia, metalls pesants, com el mercuri o l'alumini, que bloquegen el sistema immunològic i neurològic dels infants. Segons la doctora Lindemann, la triple vacuna (xarampió, rubèola i galteres) ha fet augmentar de manera exponencial els casos d'autisme entre la canalla. "Una sola vacuna –matisa– no és responsable de l'autisme, però quan s'acumulen toxines al cos (metalls pesants), aquestes poden afectar profundament l'organisme. Als dotze anys, en canvi, l'efecte d'una vacuna és molt diferent". La bronquitis és una de les malalties que s'associen a la vacunació. Ortrud Lindemann ho té molt clar: "És millor tractar una malaltia que l'efecte se-

cundari d'una vacuna quan és greu. Estem sobrevacunats i sobrecarregats de metalls pesants".

10. No hem de ser tan innocents. La indústria farmacèutica té una gran

influència sobre els governs perquè mou molts diners. Només cal veure què ha passat amb la grip A: milions d'euros gastats per comprar milions de dosis de vacuna que, al final, s'han hagut de llençar a les escombraries.

FOTOGRAFIA:
Arxiu Eneas

Falsos mites

- Si s'han eradicat moltes malalties és perquè pràcticament tota la població, durant moltes generacions, s'ha vacunat.

Mentida. Moltes malalties s'han eradicat abans que apareguessin les vacunes gràcies a millores en el clavegueram o en la higiene personal. Mesures tan bàsiques com rentar-se les mans abans de menjar són les que han produït el canvi.

- Cal vacunar-se perquè l'arribada de les persones immigrades ha portat moltes malalties.

Mentida. Segons Lindemann, en aquest país, no hi ha gent més vacunada que la immigrada: "Quan arriben, se'ls espera amb un entrepà a una mà i una vacuna a l'altra. Els immigrants no contagien els nostres infants".

MÉS INFORMACIÓ:

- Marín Olmos, Manuel. *Vacunaciones sistemáticas en cuestión. ¿Son realmente necesarias?*. Ed. Icaria.

- *Silence on vaccine*: documental quebequès sobre vacunes. El podeu veure (de moment només en francès) a <http://ecomaternal.wordpress.com/category/salud/vacunas-salud/>.

Música de contacte

FOTOGRAFIA: Oriol Andrés

Músic i cubà. Amaga el rostre a l'ombra mentre toca el seu instrument: el contrabaix. A la foto, hi ha un negre amb camisa blanca que fa música de colors. Ara sembla que estigui acotant el cap, apropant la seva orella a la boca de la bèstia que té entre els seus braços. La veritat, no crec que abaixi la mirada cap a un faristol. Evidentment, llegeix música, segur que ho ha fet i ho farà durant molts anys, però ara està tocant amb l'ànima, amb l'ànima i amb el cos, perquè el jazz és música de contacte. Esgarrapa o acarona cada nota amb la convicció d'un maratonista i dona a cada cop tota la intenció del món. Així s'enlaira amb els seus dos companys d'escenari en un vol que no saben ben bé on els durà, però que, més tard o més d'hora, els tornarà al motiu principal de la cançó. Com en una mena de viatge lisèrgic col·lectiu, els músics es miren, s'intueixen i s'acompanyen i acaben parlant, discutint o bramant en uns diàlegs deliciosos i visceralment que són tot mel per a les nostres orelles. Instants volàtils i irrepeti-

-
“Ara sembla que estigui acotant el cap, apropant la seva orella a la boca de la bèstia que té entre els braços”
 -

bles. Per això, un disc és com una fotografia, un moment i un punt de vista. I un concert és com unes vacances d'estiu (d'estudiant, és clar!): llargues, caloroses i sexuals. Necessites tant les unes com les altres per tenir i ordenar els teus records, el teu gust i el teu criteri. Que gran que és la música!

Charles Mingus, compositor i mestre de les arts del contrabaix va dir: *“Don't call me a jazz musician. The word jazz means nigger, discrimination, second-class citizenship, the back-of-the-bus bit!”*. Jazz i llibertat, jazz i negritud, però aquesta és una altra història.

Orelles àvides de plaer, si no heu vist mai un espectacle com el que ha capturat aquesta fotografia, acosteuvos algun dia a gaudir d'un *show* com aquest. Però vigileu, pot causar addicció! Per cert, aquella nit, la música, la condensava Omar Rodríguez Calvo, un cubà follant amb el seu contrabaix i amb el Ramon Valle Trio, a Barcelona, l'any 2004.

Rodrigo Laviña

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA DIGITAL

VilaWeb estrena un canal de música

El mitjà digital estrena un nou canal temàtic per "fer-se ressò de tots els grups emergents i consolidats" quan, segons afirma la redactora de VilaWeb Bel Zaballa "la música catalana viu un dels millors moments", ja que "s'ha situat més enllà de tòpics i etiquetes". S'hi poden trobar les últimes notícies del camp musical, informació sobre novetats discogràfiques, festivals i concerts, a més d'entrevistes, una botiga *on-line* o actuacions en acústic dels principals grups del panorama musical català. VilaWeb Música se suma a d'altres canals temàtics com el de Tecnologia, el de Lletres o més recentment el de Gastronomia. El portal informatiu impulsat pel periodista Vicent Partal -el més antic dels Països Catalans-, aposta així per compaginar els formats informatius -com poden ser les notícies i entrevistes- amb altres continguts com la venda de música a través del programa iTunes.

PREMSA ESCRITA

Dos periodistes a judici per cobrir una concentració contra PxC

Dos periodistes del setmanari DIRECTA van ser jutjats, el 20 de maig, acusats de desobediència i ofenses a l'autoritat. Els fets van succeir després de la concentració, quan aquests es van atansar a cobrir la identificació d'un grup de dotze manifestants i els Mossos d'Esquadra els van identificar, escorcollar i retenir durant 35 minuts. Posteriorment, un d'ells -que durant el judici va assegurar que s'havia sentit "maltractat com a periodista i humiliat com a persona"- va dir a un Mosso que "semblava un skin dels d'allà dins -en referència a la presentació de la candidatura de PxC- més que un agent de la policia democràtica". Davant la jutgessa, el policia va reconèixer que no s'havia sentit ofès ja que els insults "formen part de la seva feina". El ministeri fiscal va mantenir la petició de quinze dies de pena-multa a raó de dotze euros diaris, mentre la defensa va demanar-ne l'absolució.

RÀDIO

Nova ràdio a la comarca del Matarranya

La Franja de Ponent té una nova ràdio en català des del 28 d'abril. Es tracta de Ràdio Matarranya. Sota el lema *18 pobles, una sola veu*, aquesta ràdio ha començat a emetre per "fomentar lo coneixement del territori, dinamitzar la comarca i reforçar el sentiment identitari propi". Es pot sintonitzar al 107,8 de la FM.

TELEVISIÓ

Manolo Lama humilia una persona

El presentador dels esports a Cuatro va aprofitar una connexió en directe amb Hamburg -on se celebrava la final de la lliga europea de futbol- per "demostrar la generositat de la gent". Per fer-ho, va convidar el seu càmera a mostrar el primer pla d'un rodamón i, després, va convidar els aficionats de l'Atlético a "tirar pasta a l'amic perquè sigui feliç". Lama va narrar el llançament de monedes com si fos un partit de futbol i va acomiadar la connexió dient que "així, tindria un lloc on veure el partit". L'endemà, i després de l'allau de crítiques rebudes, Lama va rectificar, però només ho va fer a mitges, ja que va justificar la seva actuació afirmant que ell "ha educat els seus fills en la solidaritat". Kalle, el rodamón de 49 anys, va declarar al diari d'Hamburg Morgen Post que s'havia sentit "ferit i realment molest" i va assegurar que "ningú li va demanar permís".

TELEVISIÓ

IB3 acomiada 59 persones

L'empresa concessionària dels informatius dels Balears de Televisió, va acomiadar dotze treballadores, el 19 de maig, que s'afegeixen a les altres 27 persones acomiadades aquest any i les 20 del 2009. El Comitè d'Empresa ha demanat "la readmissió immediata" perquè els acomiadaments "s'han argumentat amb causes disciplinàries falses i ciniques" i, segons afirmen les sindicalistes, "provoquen una sobre càrrega de feina i un conseqüent empitjorament del servei".

PREMSA ESCRITA

'El País' entrevista una periodista que després acusa el diari de fer propaganda i intoxicació

La periodista de *Cubadebate* Rosa Miriam Elizalde va ser la protagonista de la contraportada d'*El País* del 21 de maig. En un article posterior, Elizalde afirma que l'entrevistador, Ramón Lobo, "disposava d'informacions confuses i incompletes" i que la va entrevistar amb "prejudicis". També denuncia que l'hagi presentat com a directora del mitjà, quan no ho és. Elizalde acusa *El País* de "no estar en contacte amb la realitat cubana" i afirma que el rotatiu ha publicat "una entrevista que no es va produir" i que ha explicat "una Cuba que no existeix".

TELEVISIÓ

José Blanco explica les retallades socials a un programa del cor

El ministre espanyol de Foment José Blanco va donar explicacions sobre les retallades socials del govern de Zapatero el dia 15 de maig a *La Noria*, un programa del cor que s'emet cada dissabte a la nit a Telecinco. El ministre va justificar la seva presència al programa de Jordi González amb l'argument que "els polítics han d'anar allà on hi ha la gent i no la gent allà on hi ha els polítics" i va titllar les persones que l'han criticat "d'hipòcrites". Entre els crítics trobem diaris com *ABC*, que qualifiquen el programa de "controvertit", ja que compagina "la informació del cor i els escàndols d'alt voltatge amb una tertúlia política". La Huella Digital va criticar el fet que el dia que "gran part del govern no va assistir a la sessió de control del Congrés, un ministre va aparèixer ahora a *La Noria*". L'endemà, l'*Avui* ho va considerar "una neteja d'imatge", mentre que *El Punt* ho va afirmar que *La Noria* "no és un *Salsa Rosa 2*".

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrasa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c/ Premià, 15, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

MENÚ a l'Espai Obert

7,30€

C/ Violant d'Hongria nº 71, 1r pis
de 13'30h a 16h
cada dia de dilluns a divendres

MENJAR BÉ NO COSTA RES

ESPAI OBERT

Nou horari:
de dilluns a divendres
de 18 a 22 h

Ajuda-te a consultar econòmicament el projecte. Necessitem més socis i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!
Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

• Col·lectius: Etcètera, Contra-Info, Biogràfic, Polèmica, Ateu, Llibertari del Poble Sec, Ràdio Sants, Ona Lliure, Cooperativa de consum crític.
• La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h.
C/ Violant d'Hongria 71, 1er pis. Sants, BCN

productes de la terra

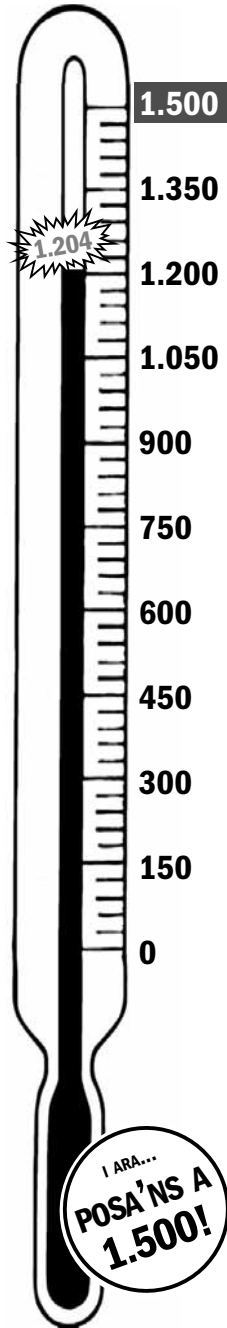
El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

La DIRECTA fa 4 anys!

(i tu encara no t'hi has subscrit?)

Ja fa més de tres mesos que la nova Directa és al carrer. Des del gener de 2010, data en què es va materialitzar la fusió amb Illacrua, el setmanari ha augmentat les seves pàgines amb la incorporació dels Quaderns d'Illacrua. Tal com hauréu pogut copsar les subscripcions i lectores habituals durant aquests últims catorze números, la Directa ha crescut. La fusió amb Illacrua ens ha permès fer una passa endavant. Fruit d'aquesta unió, hem incorporat temes de reflexió, anàlisi i alternatives al ventall de propostes que cada setmana pots trobar a la publicació. I tot això, mantenint tota la força de les seccions d'actualitat, investigació i cultura que sempre han caracteritzat el setmanari des del seu naixement.

Per tots aquests motius, ara que enfilem el quart aniversari de la Directa, el primer balanç de la fusió és molt engrescador. A partir d'ara,

ens caldrà consolidar el projecte per fer que els missatges crítics i transformadors arribin més lluny. I això passa per tenir més recursos, un aspecte que la fusió ha reforçat. L'altre punt fort del projecte, que garanteix la seva independència i viabilitat a llarg termini, són les subscripcions. Tal com sabeu, el gener vam començar a incorporar les subscripcions d'Illacrua que han anat renovant la subscripció, un procés que no tancarem fins a l'estiu. Aquest ha estat un aspecte important.

tant del trajecte que vam iniciar fa dos anys, quan les redaccions d'Illacrua i la Directa ens vam començar a trobar per donar forma a les pàgines que ara tens a les mans. Però el procés, que vam vehicular a través de la campanya Sumat'hi, no es tanca amb aquesta incorporació de les subscripcions d'Illacrua. Paral·lelament, treballem per enfortir el setmanari i ampliar el ventall d'informacions i les persones que hi col·laboren i per arribar a molts més punts dels Països Catalans. En definitiva, per crear un mitjà de comunicació més sòlid, de més qualitat i amb més abast.

Finalment, ara que la nova Directa ja és una realitat, també aprofitem aquestes línies per agrair el suport a totes les subscripcions: les de la Directa antiga, les que s'hi estan incorporant de l'etapa d'Illacrua, les que ja estaven subscrites a les dues publicacions... i també les que us hi anireu afegint durant els pròxims anys.

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Napoleu-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Ateneu Llibertari Paqueta · Pg Marimón Aspreu, 16. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana l'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discorn · Alfred Perenyà, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall s26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Pisceis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPIÀ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERARRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Cafè Tendur · Històriadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECIANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

El setmanari Directa et convidava al nou cicle del Centre Artesà Tradicionàrius "Ventiladors" al C.A.T, un Cicle de rumba catalana, amb actuacions de grups com Sabor de Gràcia, Chipén A Tempo de rumba, Nuev@ Rumb@ o Xavi Ciurans entre altres. El cicle també acull una exposició fotogràfica d'Alex Carmona i una mostra de productes "rumberus" a càrrec del col·lectiu d'aficionados de la Rumba Sant Gaudenci. Tot això i molt més amb un 10% de descompte presentant aquesta butlleta.

Cicle de rumba catalana

21/05/2010 - 18/06/2010

VENTILADORS

DESCOMPTE 10%

Centre Artesà Tradicionariu, Plaça d'Anna Frank s/n

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació d' qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

Les feines per extingir l'incendi que va afectar l'edifici Central World de Bangkok s'allarguen durant més de 20 hores

Una dona creua les barricades que formaven part del paisatge del centre de la capital tailandesa el 19 de maig

Un soldat fa guàrdia, el 23 de maig, dins la zona que acollia el campament de les camises vermelles

TAILÀNDIA · EL CONFLICTE POLÍTIC ENCARA ÉS VIU

El silenci després de la tempesta

Florian Witulski
Bangkok

A Bangkok, ja es respira un aire més tranquil. Especialment a partir dels dies 23 i 24 de maig, en què els soldats van començar els treballs de neteja i la ciutadania va reprendre la seva calma habitual. Però, aquest és el final del conflicte?, ens preguntem els espectadors i la mateixa gent tailandesa. Durant les feines de neteja, els soldats han trobat més de 30 pistoles de fabricació casolana a diversos punts de la zona de Lumpini. Personalment, jo he pogut constatar -després de fer una volta pels carrers on s'han produït els enfrontaments- que també hi ha material de guerra de l'exèrcit. Una granada em cau entre els peus; va ser usada pels militars en l'assalt a l'àrea de Ratchaprasong, prop del campament de camises vermelles.

Ara, els grups de manifestants retornen cap a casa, la majoria de líders es troben sota custòdia policial i les seves armes han estat requisades. Durant els darrers dies, després dels sagnants 19 i 20 de maig, he vist molta gent respirant i somrient de nou. La ciutadania torna a la feina, els grups de turistes comencen a passejar de nou pels carrers, que ja són gairebé tots oberts. El 25 de maig ha estat el darrer dia amb toc de queda. Fins i tot el tren elevat (*skytrain*) i el metro tornen a estar en funcionament i els centres comercials, fins ara tancats, van reobrir el 23 de maig.

“Els tailandesos sempre van endavant. Però aquesta vegada no: hauran d'encarar el conflicte altre cop”

Però, ja està tot a lloc?, ens preguntem alguna gent. I qualsevol de les moltes persones que estan involucrades en política al país et dirà clarament que no. Tailàndia encara es troba enmig d'un gran procés. Els avalots s'han fet -per ara- i sembla que les camises vermelles se n'han anat, però les seves conviccions i “el conflicte polític del país és perfectament viu”, defensen algunes de les protagonistes.

Un bon amic em deia, el 23 de maig: “Oblidar les coses terribles ben de pressa, a vegades, és una bona actitud

típic de la cultura tailandesa. Si mirem enrere cap al drama del tsunami de fa alguns anys, veiem com els tailandesos, poc a poc, sempre van endavant. Netegen, reconstrueixen, obliden i avancen amb la vida normalment, cosa que els situa en una posició positiva. Però aquesta vegada no. Tailàndia haurà d'encarar el conflicte altre cop”.

Les noves eleccions, que havien estat anunciades pel primer ministre Abhisit pel novembre d'aquest any, han estat posposades indefinidament. Potser no se celebraran mai. No queda gens clar quins punts clau del full de ruta han canviat i el més important és que no se sap de quina manera anirà endavant la política tailandesa en el futur.

No hi ha cap investigació sobre els enfrontaments i les morts dels líders de les camises vermelles

El rei envelleix, l'exèrcit ha viscut diversos canvis de comandaments -és especialment notòria la jubilació del cap de les forces armades Anupong, que, trencant la disciplina militar, es va declarar a favor de les demandes dels manifestants- i no hi ha cap senyal que hi hagi una investigació seriosa al voltant dels enfrontaments i de les morts de líders de les camises vermelles. A més, no només hi ha un motiu responsable de la crisi, sinó que hi ha molts factors importants, com l'accés desigual a l'educació, els salaris irrisoris i les males condicions de vida, a més de les lluites pel poder i el lideratge.

Tailàndia encara és un país en vies de desenvolupament i, fins i tot si l'economia no va malament en comparació amb altres països pobres, continua sense tenir un sistema polític estable i vol lluitar per tenir-lo. En alguns països, això s'ha aconseguit mitjançant una revolució o s'ha *solucionat* amb una dictadura fèrria. En qualsevol cas, es tracta d'un camí llarg, però hi ha una cosa segura: Tailàndia es troba immersa en un gran procés de transformació.

+ INFO

www.vaitor.com

, roda el món

EUROPA · ELS PAÏSOS QUE ASPIRAVEN A ENTRAR A LA UNIÓ EUROPEA ENCAREN ESCENARIS DIFERENTS DAVANT LA CRISI ECONÒMICA

Crac europeu: Turquia guanya punts i els Balcans s'ofeguen

Apostolis Fotiadis
Belgrad

Fa tant sols uns dies, Turkish airlines va declarar que tenia interès a adquirir la companyia aèria nacional sèrbia JAT. Mentrestant, l'intent incert de Grècia d'aplicar el pla d'austeritat ha escampat el pànic pel país i ha complicat la crisi monetària de la Unió Europea. Sota aquestes notícies disperses, s'amaga el fet que totes dues són conseqüència d'un canvi en el procés geopolític que està conformant ràpidament el món de demà. La primera és el resultat del retorn de Turquia com a potència regional forta, cimentada en la doctrina del ministre d'Afers Exteriors turc, Ahmet Davutoglu, un personatge que imagina el futur del país amb un rol de potència amb ambicions d'influència global. Una estratègia que persegueix a través d'unes polítiques d'afers exteriors sofisticades que promouen els interessos econòmics del país i intenten curar les velles ferides de Turquia.

Alemanya no vol comprometre la seva estabilitat per encarrar la nova etapa i intentar prolongar la "mort lenta"

Les iniciatives polítiques de Turquia a l'Orient Mitjà -com l'acostament a Síria, l'obertura cap a l'Iraq, optar a una posició de mediatora entre l'oest i l'Iran (sobretot en relació a les seves ambicions nuclears) i parlar amb Israel arran de la seva contínua agressió contra el Líban i Palestina- han cridat l'atenció entre la comunitat internacional i cada vegada atreuen més adeptes. Mentrestant, el retorn silenciós de Turquia als Balcans està essent igual d'efectiu, però molt menys conegut. Durant l'última dècada, el país s'ha establert políticament i econòmicament com un factor clau a Bòsnia, Kosovo i Albània, utilitzant degudament la seva proximitat cultural. La nova filosofia els porta a tractar de millorar les relacions exteriors i adquirir actius estratègics més

Un home camina pels carrers del municipi de Lipjana, a Kosovo (2008)

enllà de les fronteres tradicionals, d'aquí l'interès per JAT.

Contràriament al que podria suggerir l'anàlisi tradicional, la doctrina de Davutoglu no prové de les aspiracions nacionals o la nostàlgia imperial. Fa alguns anys, Davutoglu, professor amb 50 anys d'experiència en Relacions Internacionals, va ser convidat a la Universitat Islàmica Internacional de Malàisia, a Kuala Lumpur. Allà, el ministre va preveure l'arribada d'una nova era. En aquella ocasió, "el llibre de text que vaig triar sense pensar-hi gaire va ser el de George Sabine, *Història de la Teoria Política*. Després vaig entrar a la classe i vaig veure que tots els estudiants eren de Malàisia, xinesos, hindús o d'Indonèsia. Tots provinien d'antigues civilitzacions. Però el llibre de Sabine comença des dels grecs, passa pels romans i, d'allà, al feudalisme, el Renaixement, la Il·lustració i així successivament. Era com si no hi hagués història del pensament més enllà de la història d'Europa. Jo no podia ensenyar això als alumnes", manifesta el professor.

Davutoglu es va adonar del creixement inevitable de la importància de la perifèria amb Àsia com a clau de volta. I d'aquí que descobris que basar les polítiques d'assumptes exteriors en directives únicament enfocades a Occi-

dent ja no és la millor opció. Des d'aleshores, treballa per reformar les polítiques del seu país en aquesta línia i per fer de la integració a la UE i les relacions de Turquia amb occident una d'entre les moltes prioritats de govern, enlloc de focalitzar-hi tots els esforços. El seu millor aliat és la flexibilitat de la població del seu país i la capacitat de canvi. El potencial demogràfic de Turquia i la liberalització del mercat domèstic és el còctel perfecte de creixement de cara a entrar a la UE. La cirera és l'àmplia i formada classe mitjana. "És un país prou modern per encarrar el futur amb optimisme", segons els experts.

A l'altra Europa, és difícil no advertir el desgast profund del projecte d'unió quan finalment es passi pàgina a la crisi grega, a part de l'escenari de malson d'un possible efecte dominó que poshi en perill la unió monetària -que trontolla més del que sembla-, malgrat les expressions de compromís dels líders europeus. D'ara endavant, possiblement, els socis membres hauran de predicar amb l'exemple o, si més no, s'ho pensaran dos cops abans de recórrer cert camí econòmic. Així és com la UE ha hagut de prendre partit. La unió monetària ha fallat i ha topat amb una crisi que no ha pogut gestionar, tant en termes econòmics com polítics. Els

mercats i la ciutadania europea saben que alguns països encara trontollen i que, Alemanya al centre, no està disposada a comprometre la seva estabilitat per encarrar la nova etapa i intentar prolongar "la mort lenta", característica de la tragèdia grega, del desordenat i rebel soci del sud-est.

Pels Balcans, el preu serà enorme. L'ampliació de la UE s'alentirà i el somni europeu que, tothom junt, amb grans inversions, apagaríem el conflicte ètnic etern de la regió s'acaba. A més, l'impacte de la crisi grega és profund a la regió veïna. El sector bancari grec, actor clau de finançament dels plans de desenvolupament dels Balcans, penja d'un fil. La integració dels Balcans occidentals serà més difícil sense el suport del capital grec. I sobretot, el seu efecte estabilitzador a Macedònia -especialment després del conflicte de 2001- es veurà compromès. En aquest cas, la inversió estrangera i el finançament més important del país -que ara està desapareixent ràpidament- provenia de Grècia; al mateix temps, el país s'enfonsa en un ressorgiment nacionalista perillós. Gruovski, el primer ministre, té previst gastar milions de denars en un país colpejat per la pobresa amb l'objectiu de materialitzar un pla faraònic per exhibir la glòria històrica de Ma-

cedònia al centre de Skopje. Un altre moviment per allunyar i estigmatitzar la població albanesa i grega que hi viu. Les perspectives de futur no es veuen brillants i el temps passa ràpidament sense pietat.

La regió dels Balcans es perd en les controvèrsies internes sense tenir en compte els canvis sense precedents que tenen lloc a la resta d'Europa. Els dirigents de Bòsnia han convertit en prioritat segregat encara més els seus sistemes educatius, amb el conseqüent cost. Els acords de pau de Dayton (1995) s'han esgotat com a acord de postguerra i la proximitat de les eleccions del setembre ha polaritzat cruelment la societat. La població sèrbia i albanesa de Kosovo està atrinxerada en la discussió sobre el destí del nord de Kosovo i l'encert del veredict del Tribunal Internacional sobre la legalitat de la declaració unilateral d'independència. La mort de Iugoslàvia, que ja dura més de dues dècades, encara sembla dictar l'agenda diària de la regió.

Turquia, durant la darrera dècada, s'ha establert com un factor clau a Bòsnia, Kosovo i Albània

La classe política de cada regió dels Balcans i els alts càrrecs responsables hauran de reconèixer que, si no es produeix un canvi conceptual important, el futur de la regió es continuarà allunyant dels interessos generals. Sense una visió general i de genolls per la recessió, els Balcans corren el perill de perdre anys en el camí cap a la reconstrucció nacional. Els conflictes ètnics només engreixaran la misèria social i eternitzaran el subdesenvolupament de la regió.

Aprofundir la cooperació política i buscar vincles més estrets i l'ajuda mútua en les prioritats econòmiques i polítiques seria, segurament, la millor manera d'anar endavant. La fixació europea pels països balcànics es mantindrà com una prioritat política, si no hi ha una realitat pràctica que dicta que el somni europeu ha de coexistir amb d'altres alternatives. Que les necessitats, a vegades, són més fortes que els sentiments, és una cosa que la gent dels Balcans sap molt bé.

pàgines
+ continguts
actualitat + anàlisi
+ Suma-t'hi

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis

C/ For Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

ISBN 978-84-92559-14-5 | 128 pàgines

HISTORIA
Y RESULTADOS IMPREVISTOS
DE UN SIMBOLO

La sorprenent i fins i tot extravagant difusió planetària de l'a, primer sota l'impuls de la passió llibertària i després de la cultura punk, fins la seva més recent explotació comercial

editorial virus

www.viruseditorial.net

C/ Aurora 23 baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax. 93 441381 | virus@pangea.org

COLÒMBIA · EL PAÍS CELEBRA ELECCIONS PRESIDENCIALS EL 30 DE MAIG, UNA DATA QUE COINCIDEIX AMB L'ANIVERSARI DE LES FARC

Uribe marxa, però l'uribisme es queda?

Jaume Fortuño
Bogotà

enguany, les eleccions del 30 de maig per la presidència de Colòmbia coincideixen amb l'aniversari de les FARC, la guerrilla que fa quasi mig segle que s'enfronta a l'Estat colombià, cosa que fa pujar encara més la temperatura d'uns que ja es presentaven *calents*. A més, la disputa igualada entre els dos candidats favorits, Mockus i Santos, fa probable una segona volta a mitjans de juny, que serviria per decidir qui succeirà el president Uribe a principis d'agost.

L'any 2002, Álvaro Uribe Vélez va guanyar les eleccions amb el programa més militarista i autoritari dels que es van presentar. El fracàs de les negociacions del Caguán entre

Un grup de soldats rep instruccions del seu comandant a la base de La Gabarra, al departament colombià de Santander

Uribe ha impulsat una creixent militarització i una forta repressió contra els dissidents

les FARC-EP i el govern de Pastrana (1998-2002) va permetre que Uribe arribés al poder amb una agenda que es basava en aconseguir la derrota de la guerrilla i la solució del problema del narcotràfic per la via militar. A més, va ser el candidat que va comptar amb el suport més explícit del paramilitarisme i dels sectors polítics que li donaven suport, part dels quals acabarien a la presó per l'escàndol de la *parapolítica* que va esquitxar

un 30% del Congrés d'Uribe. El govern d'Uribe ha negat el caràcter polític de la guerrilla i l'existència d'un conflicte intern, una postura que ha derivat en un tancament rotund davant les propostes de diàleg, d'acord humanitari i d'intercanvi de persones preses. L'estratègia d'Uribe ha estat impulsar una creixent militarització al país, una forta escalada repressiva contra tots els sectors dissidents o crítics i una retallada dràstica de les llibertats civils en nom de la "política de seguretat democràtica". Aquesta política ha comportat una intensifi-

cació de l'estigmatització, criminalització i repressió de l'esquerra no armada i de qualsevol postura crítica, que és senyalada com a còmplice de la guerrilla. Aquesta croada contra l'enemic intern ha implicat un aprofundiment de la crisi humanitària que viu Colòmbia; l'incompliment del DIH i els Drets Humans s'ha fet molt més patent i ha arribat a nivells comparables als de les dictadures militars llatinoamericanes. Durant els vuit anys de presidència d'Uribe, hi ha hagut més de 18.000 desaparicions i 7.500 preses polítiques; casos

amb ressò internacional com els més de 2.000 falsos positius reconeguts per les Nacions Unides (població civil assassinada per l'exèrcit i reportada com a membre de la guerrilla morta en combat); l'aparició de forns crematoris i fosses comunes (com la de la Macarena, que podria contenir més de 2.500 cadàvers), o les confessions dels paramilitars extradits als EUA que han implicat alts càrrecs polítics i militars de l'administració d'Uribe. El govern d'Uribe, a punt de finalitzar, no ha aconseguit el seu objectiu principal de derrotar les guerrilles,

que es troben en una fase de reajustament i avançada. Tampoc no ha obtingut cap èxit en la lluita contra les drogues, ja que la producció i la comercialització de coca colombiana es mantenen estables. A més, la situació dels Drets Humans al país i la pressió internacional han portat a la paralització d'alguns tractats de lliure comerç (tot i que el TLC amb la UE sí que es va firmar, el passat dia 20 d'abril).

El consens que agrupava tota l'oligarquia colombiana sota la figura d'Uribe sembla que s'ha ensorrat i la desautorització de la Cort Constitucional d'una tercera reelecció d'Álvaro Uribe Vélez ha fet que les eleccions generals del maig de 2010 obrin diverses possibilitats. No obstant això, cal dir que cap de les alternatives pro-

Cap de les alternatives probables planteja un trencament amb la Política de Seguretat d'Uribe

lables planteja un trencament amb la Política de Seguretat Democràtica i, a més, haurà de governar amb un Congrés i un Senat conformats -en gran part- per uribistes, membres del Partit de la U, Cambio Radical i PIN, que van ocupar els seus càrrecs a les eleccions del maig, enmig d'escàndols de compra i venda de vots i amb una abstenció que superava el 60%.

> Les cares del continuisme a les eleccions presidencials

JUAN MANUEL SANTOS

President del Partit de la U, ministre de Defensa de l'administració Uribe i encarregat de dissenyar la Política de Seguretat Democràtica. Va ser responsable del bombardeig de l'exèrcit colombià sobre territori equatorià per acabar amb un campament de les FARC que va causar la mort del comandant Raúl Reyes i de diversa població civil, fet que va comportar una crisi diplomàtica entre els dos països per la violació a la sobirania de l'Equador. Membre de la família propietària del diari més influent del país, *El Tiempo* (vinculat al Grupo Planeta), representa l'opció continuista sense cap maquillatge. Santos ja s'ha pronunciat contra les organitzacions de Drets Humans nacionals i internacionals, a les quals considera el braç polític de la guerrilla. Assenyala que els problemes de la nació són el narcotràfic, el terrorisme i la corrupció i, tot i que forma part d'una administració que s'ha vist implicada en tots tres, aposta per una creixent militarització i un increment de la "seguretat" per resoldre'ls.

ANTANAS MOCKUS

Candidat del Partit Verde, va ser rector de la Universitat Nacional i alcalde de Bogotà. El seu perfil és el d'un tecnòcrata amb experiència administrativa i emet un discurs que promou valors com l'eficiència i el civisme. Malgrat el seu tarannà pedagògic i excèntric, es tracta d'un bon amic de les privatitzacions i proposa la continuïtat de la Política de Seguretat Democràtica. Ha sabut canalitzar bona part del descontent i la incredulitat de les masses vers les altres propostes i, mentre puja a les enquestes i omple diverses portades, es presenta com una de les alternatives capaces de desbancar Santos. Com aparegut del no res, doncs, fins passades les eleccions al Congrés i el Senat del mes de maig, ningú no en parlava. Mockus podria encarnar una façana *post-uribista* per al mateix règim.

NOEMÍ SANÍN

Membre del Partit Conservador, s'ha llençat com a candidata a la presidència en diverses ocasions: l'any 1988, va quedar tercera amb Mockus i, el 2002, en quart lloc amb el Partit Sí. Durant aquella campanya, va criticar Álvaro Uribe pels seus vincles amb el paramilitarisme, però això no va impedir que, després, entrés al seu govern com a ambaixadora a l'Estat espanyol i, més tard, al Regne Unit. Res estrany per algú que ocupava el càrrec de ministra de Comunicacions l'any 1985 i que va decidir fer televisar un partit de futbol en lloc del bombardeig i l'entrada de l'exèrcit al Palau de Justícia, que havia estat pres per l'M-19 i durant el qual membres de la guerrilla, de la magistratura i de la plantilla del palau van ser assassinades o resten desaparegudes fins avui.

GUSTAVO PETRO

Candidat del Polo Democrático Alternativo, coalició de forces d'esquerres. Ex-membre de l'M-19, la guerrilla desmobilitzada arran de l'espai polític obert durant les negociacions que van portar a la Constitució de 1991. Si bé això ha servit als mitjans de comunicació de masses per articular una campanya de desprestigi contra ell, el seu discurs tampoc no conveç a bona part de l'esquerra: no es posiciona a favor d'un acord humanitari amb les guerrilles, està disposat a continuar amb la Política de Seguretat Democràtica, les reformes socials que planteja són tímides i abandona reivindicacions fonamentals per l'esquerra colombiana com la reforma agrària o la reparació a les víctimes dels crims d'Estat.

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

El segon Memorial Sebastià Salellas defensa l'educació com a eina d'alliberament

Les jornades recordaran l'advocat i lluitador, que va morir a Barcelona l'any 2008

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El segon Memorial Sebastià Salellas, que se celebrarà els dies 27, 28 i 29 de maig, mantindrà el record de l'advocat i lluitador mort a Barcelona l'any 2008. Sebastià Salellas, nascut a Viladamat (Alt Empordà) el 1949, es va llicenciar en Dret a la Universitat de Barcelona i va destacar com a advocat pel seu compromís en la defensa d'una justícia social en la qual creia fermament i que el va portar a assumir els casos de diverses lluites polítiques i socials. D'entre els diferents sumaris en què va treballar, destaquen la defensa dels independentistes detinguts el 1992, els acusats de terrorisme en el marc de l'*operació Estanyo* la defensa dels detinguts de la campanya per la crema de fotos del rei espanyol. La Comissió per la Fundació Sebastià Salellas té la intenció d'assolir el seu objectiu i transformar-se en la Fundació Sebastià Salellas, des de la qual volen organitzar aquest memorial cada any amb la idea que "la memòria d'en Tià serveixi perquè la flama lluitadora que sempre va portar en vida, continui cremant amb força". Per altra banda, un altre dels desitjos d'aquesta fundació és crear beques relacionades amb l'estudi del Dret que permetin ajudar a cursar aquests estudis a les persones amb menys recursos econòmics.

La comissió organitzadora centrarà els actes del segon Memorial en el camp de l'educació com a eina de canvi social. Sebastià Salellas va estar molt vinculat al camp educatiu des de diversos àmbits durant la seva vida. En aquest sentit, va treballar en l'educació d'adults i universitària a través de la Facultat de Dret de la Universitat de Girona, on va ser professor. Del seu pas pel camp de l'educació, n'extreu la idea que sense un procés constatat de mobilització i formació de totes les parts implicades en l'educació no es podran dur a terme grans canvis revolucionaris. Tal com queda plasmat al text de presentació del segon memorial: "Per això aposto per aprofitar aquesta estructura i sacsejar-la sistemàticament per mitjà d'assemblees i d'intervencions al Consell Escolar, amb la idea d'aprofitar al màxim el personal i les

MARIONA PARRA

Primer Memorial Sebastià Salellas

Un educador de la lluita i de l'esperança

Sebas Parra

Les notes biogràfiques oficials diuen que Sebastià Salellas i Magret, en Tià Salellas, va ser un home de lleis, un advocat defensor dels Drets Humans i les causes difícils, com ara moltes relacionades amb acusacions de tortures (*operació Garzón*), terrorisme (*operació Estany-Dixan* o detencions del Raval) o crema de fotos del rei a Girona, per posar alguns exemples prou coneguts. És cert. I aquesta feina, complementada amb la docència, amb multitud d'articles de divulgació, conferències o participació activa a associacions professionals, li va suposar un extraordinari reconeixement professional i social. Un merescut reconeixement

matèries lectives i totes les possibilitats de connectar durant el procés de formació amb la realitat social i laboral".

Activitats vinculades a la pedagogia
El 27 de maig, sota el títol *L'educació com a eina d'alliberament*, una

arrelat en quatre pilars: intel·ligència, preparació científico-tècnica i professional, activisme i capacitat de treball i compromís sociopolític amb els sectors més oprimits, desprotegits i vulnerables. Però, des de Salt, des dels anys compartits a l'Escola d'adults de Salt, sempre he relacionat en Tià amb el pedagog i revolucionari brasiler Paulo Freire. No només, és clar, per l'aparença física, la poblada barba i la força de la mirada, sinó per la seva vocació de fer de la vida i del treball educació, educació generadora de consciència crítica, alliberadora i transformadora. En Tià va dedicar mitja vida a l'educació de persones adultes, a l'educació universitària, a les associacions de mares i pares d'alumnes, a l'educa-

ció no reglada i a l'esplai. Com Freire, sempre va viure i entendre l'educació com una pràctica de la llibertat, com una desocultació de la realitat per poder llegir el món i la vida, recuperar la paraula i la memòria i formar persones esperançades en la nostra capacitat de transformar el món, insubmisses i en lluita (la lluita també educa), autònomes i creatives. Per això és just i molt encertat que, si el primer Memorial ens va recordar el Tià Salellas advocat, enguany, el segon ens recordi el seu vessant educador, no menys important. I, així, podrem entendre millor que el Dret, però també l'educació, la lluita política i l'esperança en la utopia, van modelar alhora la seva exemplar existència.

principal referent. L'endemà, 28 de maig, una xerrada titulada *L'educació a Catalunya, els problemes del present*, a càrrec del filòsof i pedagog Gregorio Luri Medrano, analitzarà els diferents aspectes que actualment perjudiquen l'educació. Finalment, el 29 de maig, al

cinema Truffaut, es projectarà la pel·lícula francesa *La classe*, que descriu els problemes educatius del professorat en un institut d'un barri conflictiu. Posteriorment, hi haurà un col·loqui moderat per Guillem Terribas.

El primer memorial, celebrat el 2009, va rebre el suport de diverses associacions i institucions. El marc dels actes, en aquell cas, va ser el seu treball en la defensa dels drets de les persones davant l'Estat i el model social i econòmic imposat de forma cada cop més agressiva. Tal com se cita al text de presentació del memorial: "Penso que hauríem d'estar convençuts perquè aquest silenci de cementiri no ens converteixi simplement en arruinats habitants del Leviatan global, obedients a la norma de seguretat i còmplices de tota aquesta tragèdia dels Drets Humans". Entre els diferents actes que es van dur a terme, es va inaugurar una plaça amb el seu nom a la ciutat de Girona, d'on havia estat regidor; es va fer una conferència sobre la llei de partits i el dret de defensa a càrrec de l'advocada basca Jone Goirizelaia; es va presentar el llibre *Rastros de Dixan*, que està dedicat a la seva persona i que narra les detencions de diverses persones del Raval arran del clima actual d'islamofòbia.

Durant l'acte organitzat pels col·lectius de l'esquerra anticapitalista, es va convocar un vermut antiespeculatiu al centre de la ciutat, on es va llegir un manifest i van actuar diferents cantautors. En aquest sentit, els col·lectius d'esquerra de la ciutat van voler celebrar més que un simple record i, tal com van expressar a través del seu manifest: "Volem recordar-lo, però tal com ell es prenía la vida: lluitant. No en un simple record cap a la seva figura, sinó a través del compromís de denunciar i combatre les desigualtats. En Tià no era una persona que renunciés fàcilment a res, nosaltres tampoc no ho farem".

II Memorial Sebastià Salellas

Del 27 al 29 de maig.
Col·legi d'Advocats de Girona.

LIBRES

“El que podem veure a través de la història pel que fa als costums és que ens hem amansit molt”

Dani Cortijo ha publicat ‘Històries de la història de Barcelona’, un repàs dels orígens dels racons de la ciutat

L'historiador i col·laborador d'aquest setmanari, Dani Cortijo, acaba de publicar el llibre *Històries de la història de Barcelona*, un combinat de fets que ens retornen als orígens dels carrers i racons de la metròpoli. Gairebé com un anecdotari, l'autor aprofita tot el bagatge del seu bloc titulat *altresbarcelones* per destapar els secrets soterrats del nucli antic barceloní.

David Caño
expressions@setmanaridirecta.info

‘Històries de la història de Barcelona’. Milers d'històries que es barregen en l'espai i el temps... algunes conegudes, altres anònimes. Quin criteri has utilitzat per fer la selecció?

He intentat triar històries desconegudes i atractives, però sense deixar de banda les parts més importants de la història de la ciutat, sempre intentant enfocar-les des d'un punt de vista diferent a l'habitual.

Sembla que el teu bloc també ha tingut un paper determinant en la concepció del llibre. Primer, per socialitzar la curiositat que anaves acumulant al voltant de Barcelona i les petites troballes que la sadollaven i, després, com a experiència d'elaboració de coneixement col·lectiu. Quin paper penses que poden tenir les noves tecnologies en la creació del futur?

Evidentment, les noves tecnologies ens han aportat molts avantatges a l'hora de comunicar-nos i això pot possibilitar el trencament de la barrera entre l'autor i els lectors i arribar a generar un efecte d'intercanvi recíproc que pot obrir-nos a metodologies de coneixement compartit molt interessants. En el cas d'aquest llibre, ha tingut molta importància la utilització de la plana *altresbarcelones.com*, recolzada en les xarxes socials Facebook i Twitter. Els blocs, a més, en ser una eina molt econòmica, democràtica i eficaç per difondre idees i cultura, permeten obrir-se pas a autors que, com jo, no tenen un suport econòmic ni polític al darrere.

Quan llegeixes el llibre, també sobta la forma amb què està escrit. Capítols breus que l'apropen a l'anecdota i un estil planer i pedagògic. Alhora, en molts casos també hi ha reflexions breus que contraposen els usos antics amb els actuals. Hi havia una voluntarietat a l'hora d'escriure el llibre? Quins eren els motius o les teves intencions inicials?

Un dels motius principals vaig iniciar el projecte d'*Altres Barcelones* va ser

voler arribar, també, a aquelles persones no familiaritzades amb la història i les que no se sentien atretes per aquesta temàtica. Al llibre, he volgut mantenir aquest esperit, sempre intentant convèncer els no convençuts a través de detalls curiosos que captin l'atenció per, després, poder-los utilitzar com a punt de partida per entendre els processos històrics.

Actualment, sembla que Barcelona s'ha posat de moda (també des d'una perspectiva de la creació artística). Què pot o vol aportar el teu llibre dins aquesta amalgama i sobreacumulació de referències barcelonines?

He intentat fer un llibre que ens apropi al nostre passat ciutadà posant de relleu els fets més desconeguts, però sobretot intentant donar veu a les masses anònimes de ciutadans oblidats, el seu dia a dia. La quotidianitat és massa important per passar-la per alt perquè té una influència directa en la gestació dels processos socials. La majoria de llibres sobre història de Barcelona que incideixen en la temàtica social, sovint, es fixen bàsicament en els moments d'alteració de l'ordre o les revoltes, jo he intentat donar aquest contrapunt.

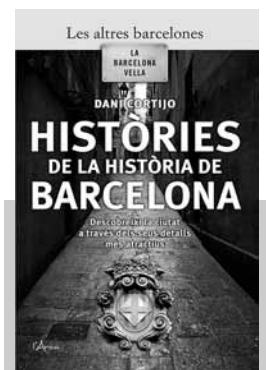
El subtítol del llibre, *Descobreix la ciutat a través dels seus detalls més atractius*, sembla extret d'un fulletó destinat a aquest turisme selecte que sembla interessar els buròcrates municipals. Ironia o imposició editorial, reclam comercial o influència del model de ciutat que volen imposar-nos?

Ni ironia ni imposició editorial. Certament, no és una idea meua sinó de l'editor, però, en el moment de repassar el llibre, vam dedicar-nos a estudiar diverses coses i intentar conciliar els interessos d'ambdues parts i, realment, dins d'aquest procés, aquest subtítol no em molestava especialment i no va ser una prioritat canviar-lo.

El teu llibre dóna per uns quants dies de ruta urbana. Per quan les traduccions? Estàs preparat per trobar-te persones (barcelonines o no) passe-

JANA PÉREZ

Histories de la història de Barcelona

Autor: Dani Cortijo.
Editorial: Robin Book.
Barcelona, 2010.
Pàgines: 240.

jant pel centre de la ciutat amb el teu llibre sota el braç?

De moment, sembla que el llibre està tenint molt bona acollida i, segurament, sí que hi haurà alguna traducció. Pel que fa a trobar-me gent amb un llibre sota el braç, només m'ha passat un cop i tot just feia uns tres dies que el llibre era al carrer. La veritat és que em va sobtar moltíssim i no vaig poder-me estar de proposar a aquella persona que entrés al bloc i que hi participés. Estic molt acostumat a interactuar amb els lectors del bloc i em preocupa el fet que els qui tenen el llibre en paper no retornin al format digital i perdre'ls la pista. Però, pel que sembla, molts d'ells estan tornant a Internet i el grup *Altres Barcelones* ha augmentat notablement, ja som més de 1.100 persones.

Evidentment, coneixent el passat, podem entendre millor alguns dels

nostres hàbits actuals. Creus que aquestes *Histories de la història de Barcelona* ens ajudaran a conèixer-nos un xic millor?

Generalment, el que podem veure a través de la història pel que fa als costums és que ens hem amansit molt. Ja no ens dediquem a cremar mitja ciutat quan violen els nostres drets ni ens dediquem a cremar la casa al rector de la Universitat si ens amonesta per tirar taronges als carros. D'altra banda, tenim alguns costums i expressions que ens provenen d'aquell passat.

Any Cerdà, violència urbanística i immobiliària, models de reordenació urbana que es contraposen... Què en penses, de tot això?

Ja des del segle XI, quan Barcelona va sobrepassar les seves muralles romanes, s'evidenciaven problemes de massificació urbana al que ara és el

centre de la ciutat. L'urbanisme medieval improvisat ens ha fet arrossegar diversos problemes de salubritat en l'habitatge, com ara la manca de ventilació i il·luminació. És per aquest motiu que no em considero un conservacionista visceral i crec que l'urbanisme barceloní encara ha de progressar, de vegades fins i tot havent d'enderrocar edificis forçosament. Tot i això, al llarg de la història, veiem que, rere suposats plans de millora de la qualitat de vida de les persones que resideixen en un immoble, el que es fa no és més que expulsar la gent amb pocs recursos. Enderrocar la seva casa i construir-hi habitatge per a les classes més adinerades. Els problemes, així, no només no se solucionen, sinó que s'agregen i es desplacen. Dient això, podríem posar com a exemple tant l'obertura de la Via Laietana com la construcció d'hotels de luxe al Raval. Confio que algun dia les coses canviïn.

+ INFO

/altresbarcelones.blogspot.com.

LAMPISTERIA LL.A.M.
Instal·lacions i reparacions de llum, aigua, gas
Av. Diagonal, 80 local 9
08019 Barcelona Tel. 655 240 372

Diagonal
El lobby transparent en el Govern 2P
LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO
SUSCRIBETE DESDE 25€

Catalunya
Núm. 117 Maig '10
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

QUESONI
sonorització d'esdeveniments
667 338 594 - Tòbal
626 824 345 - Uri
info@quesoni.cat
www.quesoni.cat

la bicicleta
periòdic popular de Tarragona
www.periodiclabicicleta.org

, expressions

MÚSICA

El món per construir de Muyayo Rif

El grup de Cornellà de Llobregat publica el seu tercer disc, produït per Gambeat (Radio Bemba) i on s'uneixen l'ska, el reggae i les músiques llatines

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

Muyayo Rif va néixer fa gairebé deu anys a Cornellà de Llobregat. Fills del mestissatge de finals dels noranta, el seu so és hereu de Mano Negra, els successius experiments de Fermin Muguruza, la proposta festiva de Joxe Ripiau o l'energia dels -ara reunificats- Color Humano. El grup presenta el seu tercer àlbum, el més ambiciós de la seva trajectòria: *Construmón*.

El disc ha estat publicat pel segell Kasba i, si ens refiem del nom, semblaria que els Muyayo Rif haurien arribat a un acord promocional amb alguna fira immobiliària... Però no. Àlvar Monfort, trompeta de la formació, explica: "És un títol irònic que fa referència a tot el que no ens agrada d'un model social i econòmic basat en la construcció desenfrenada i que ens ha conduït a la crisi que estem patint". *Construmón, però, té un doble sentit: "Les cançons també parlen de tota la gent que participa en la construcció d'un futur diferent del present que estem patint. Tot el disc desprèn optimisme".

El cantant 'Patxi' Medina incideix en la idea de les bones vibracions: "El nostre objectiu, sobretot en directe, és transmetre energia positiva al públic i que visqui els concerts com un moment de frenada i desconexió puntual d'un món ja podrit. Busquem la reciprocitat màxima amb la gent que ens escolta i ens segueix". Un exemple d'aquesta dualitat és el tema que obre el disc, "Barcelona". Monfort explica: "És una cançó que contraposa dos models de ciutat. 'La Boqueria contra la Torre Agbar' és un vers que ho exemplifica prou. Barcelona és una ciutat de puta mare, però els que la governen l'han convertida en un aparador destinat exclusivament al turisme".

A favor de la cultura popular

Una altra cançó és "Cultura popular", on carreguen les tintes contra l'oci mercantilitzat i l'elitització de la cultura. "A tots els barris, pobles i ciutats, hi ha gent que treballa des del teixit associatiu per tirar endavant unes formes diferents d'oci i cultura que vagin més enllà del model que es vol imposar des de dalt, basat en centres comercials impersonals", explica Medina. El cantant exposa la seva experiència personal al Baix Llobregat: "A Cornellà, per exemple, des de fa uns anys, estan impulsant una Festa Major Alternativa. Una de les coses que més ens agrada de Muyayo Rif és que ens permet trepitjar el territori i conèixer moltes d'aquestes experiències". Al disc, també hi col·laboren Meri (cantant de Costo Rico) i Leo (cantant de Che Sudaka).

Aquest és el tercer disc de Muyayo Rif, després de *40º al sol* (Lupara Records, 2002) i *Muyayo Rif* (PAE, 2005), però pel grup és com un nou punt de partida. "Els actuals Muyayo Rif no tenen res a veure amb el grup de fa cinc o sis anys", expliquen. "Al marge dels canvis que hi ha hagut a la formació, hem fet un canvi de xip a partir de començar a treballar amb Gambeat. Ha estat com un nou punt de partida". El músic de Radio Bemba ha assumit la producció del disc i del directe del grup. "Per nosaltres, és com un *coach*, fa la feina d'un entrenador en tots els sentits. Gràcies a ell, hem entès que si volem obrir-nos pas en el món musical no podem esperar cap miracle i que ens ho hem de treballar nosaltres mateixos". Això vol dir una implicació màxima a l'escenari i a l'hora de fer la promoció i el management, que de moment és autogestionat pel propi grup.

Muyayo Rif

Construmón
(Kasba Music, 2010)
www.myspace.com/muyayorif
4 de juny. La Prosperitat
(Nou Barris)
12 de juny. Barcelona
19 de juny. Cardedeu
(Fira de Música al Carrer)
23 de juny. Reus (Festour)

El so de Muyayo Rif es basa en la fusió del rock amb els ritmes llatins i l'ska, sense gaire elements electrònics. Hi ha qui ha dit que Muyayo és un grup de mestissatge "de la vella escola". "A la banda, tenim una varietat d'edats important", explica Medina. "Jo, per exemple, tinc 34 *tacos* i, clar, vaig créixer amb grups com Mano Negra o Negu Gorriak... No em fa res que m'identifiquin amb els pioners de l'escena mestissa, tot el contrari. Compartim amb ells, també, el fet de ser un grup de base. No som uns mercenaris ni tampoc un producte prefabricat". Monfort explica que el grup "treballa molt la secció de vents". "Els saxos i el trombete tenim formació jazzística, tot i que a nivell musical tendim a simplificar al màxim tot el que fem perquè la prioritat és connectar amb el públic".

CÓMIC

La llavor del feixisme

L'Onada

Stefani Kampmann, Morton Rhue
Takatuka
176 pàgines, tapa dura, blanc i negre

R. P.
cultura@setmanaridirecta.info

Un mestre, una classe, un experiment i una lliçó espantosa: "El feixisme no el podem imputar només als altres. És aquí, enmig de nosaltres i dins de cadascun". Fantàstica novel·la gràfica sobre l'arrel del pensament totalitari, brillantment dibuixada pel traç de l'autora alemanya Stefani Kampmann i basada en l'obra homònima de l'escriptor noaiorquès de novel·la juvenil Morton Rhue.

L'onada parteix d'un fet real: un experiment dut a terme pel professor de secundària nord-americà Ron Jones que, l'any 1967, incapaç d'explicar al seu alumnat com el poble alemany es va deixar portar per la barbàrie nazi, va simular el naixement d'un moviment autoritari basat en el poder

de la disciplina i la comunitat a l'escola. L'estratègia va funcionar tan bé que les alumnes s'hi van implicar de forma sorprenent i van fer que el projecte s'escapés de tot control en tan sols una setmana. Els successos que van esdevenir-se a l'escola van traspasar la comunitat educativa del centre, l'alumnat i les seves famílies.

El cas que explica *L'onada* ha motivat pel·lícules, obres de teatre i, ara, també una adaptació al còmic, on l'art es posa al servei del contingut i es prioritza que el missatge arribi de forma diàfana i amb un ritme de narració frenètic. *L'onada* està dirigida de forma prioritària a un públic juvenil, però la lectora de qualsevol edat hi trobarà interès. Al cap i a la fi, no fa més que recordar-nos que la llavor del feixisme és present en totes nosaltres i que pot arrelar més fàcilment del que ens pensem.

LIBRE PER A LA MAINADA

La natura indomable

El jardí curiós

Peter Brown
Takatuka
36 pàgines, tapa dura, tot color

R. P.
cultura@setmanaridirecta.info

Sovint, sembla impossible que la natura pugui prosperar en una ciutat de formigó, maons i acer. Però, fins i tot en contextos adversos, la vida explora amb entusiasme els espais que la humanitat abandona. Podem trobar flors i camps i, fins i tot, petits boscos que creixen de manera natural a totes les ciutats. A la part oest de Manhattan, hi ha una antiga línia de ferrocarril, anomenada High Line, que des de 1980 resta tancada i oblidada. Sense gent ni trens en el seu camí, la natura es va sentir lliure per redreçar-la. Amb el pas dels anys, la grava i les vies rovellades van

donar pas, poc a poc, a les flors silvestres i als arbres.

Aquest és el punt de partida d'*El jardí curiós*, una història bellament il·lustrada on Liam, un nen inconfornista que viu en una ciutat gris i monòtona, descobreix un jardí recòndit i sorprenent. El noi decideix ajudar a fer créixer les plantes, sense ni tan sols imaginar-se el que està apunt de provocar: amb el pas del temps, el jardí pren vida pròpia, s'escampa per la ciutat i canvia la realitat al seu pas. Peter Brown, autor d'*El jardí curiós*, va créixer enmig de la naturalesa de Hopewell, a Nova Jersey. Ara, des de Nova York, sovint enyorava trobar-se en plena natura només creuar la porta i, potser per això, escriu i il·lustra llibres com aquest.

ARTS PLÀSTIQUES

Dinamiteres d'argila

La ceramista Aina Garcia-Portillo rendeix homenatge a les dones lluitadores, inspirada en la miliciana Rosario 'la Dinamitera'

CARLOS CASTRO

Una de les figures de ceràmica i ferro que forma part de la mostra que s'ha convertit en un homenatge a les dones lluitadores

Gemma García Fàbrega
expressions@setmanaridirecta.info

Miguel Hernández va immortalitzar en un dels seus poemes més coneguts amb el vers següent: "*Rosario, dinamitera/ sobre tu mano bonita/ celaba la dinamita/ sus atributos de fiero/.../ bien conoció el enemigo/ la mano de esta doncella/ que hoy no es mano porque de ella/ que ni un solo dedo agita/ se prendió la dinamita/ y la convirtió en estrella*". Rosario Sánchez Mora, quan tan sols tenia disset anys, va convertir-se en Rosario la Dinamitera, combatent de les Milícies Obreres del Quinto Regimiento. Va ser una de les primeres dones que es va allistar a les milícies que van combatre contra les tropes franquistes durant la Guerra Civil, l'única dona de la secció de dinamiters, on va perdre la seva mà dreta durant unes maniobres mentre ajudava a confeccionar bombes i explosius.

La història d'aquesta combatent comunista ha inspirat la ceramista Aina Garcia-Portillo per crear el projecte *Dinamiteres*, un conjunt de dones de ceràmica amb peces de ferro que s'exposa, parcialment, a l'Associació de Ceramistes de Catalunya, a Barcelona, fins el mes de setembre. Les petjades de Rosario la Dinamitera van conduir aquesta ceramista a descobrir altres històries i experiències de dones combatents, no tan sols de la Guerra Civil i el franquisme, sinó també a d'altres escenaris i marcs històrics. Així, les dinamiteres també són obreres, *delitas* o *soldaderas* -dones que van participar a la Revolució Mexicana i van formar part dels contingents

militars dels diversos grups revolucionaris com a soldades, cuineres, infermeres o ajudants. O lluitadores a la Revolució Russa de 1917. "Les anomeno a totes dinamiteres perquè, per mi, totes són dinamiteres del seu camp i context històric", assegura la ceramista.

Gest de protesta i reivindicació

Inspirades en dones concretes o reinventades a partir de personatges reals, totes les dinamiteres tenen la boca oberta, segons la creadora, com un gest de protesta i reivindicació. Hi ha una combatent russa que crida amb un *chapka-oushanka* (conegut com a barret rus), una obrera *transfronterera* amb mocador al cap i puny alçat o una hereva d'Adela Velarde Pérez, infermera de les tropes que lluitaven a Mèxic contra el dictador Porfirio Díaz i que, segons diuen, va inspirar el famós *corrido* "La Adelita".

Amb ànim de presentar-les com a lluitadores, però defugint tot aspecte tètric, les seves peces de roba són acolorides i tractades al detall. Les parts de cada peça, sovint, estan unides amb peces de ferro a la cintura, al coll o al puny. Poden ser claus, cargols o juntes de canonades, tant se val. Recicladres de ferreteria industrial, arplegades per amics i amigues que canvien l'aixeta de casa o rescatades del carrer. Així, cada personatge té una herència històrica pel que representa i una història en funció de l'origen de les peces de ferro utilitzades. La suma del fang i el ferro és una aposta de l'Aina, que se sent còmoda amb la combinació d'aquests dos materials pel contrast que plasmen i les possibilitats

Dinamiteres

Aina Garcia-Portillo

Fins el mes de setembre.
Associació de Ceramistes de Catalunya.
C. Doctor Dou, 7. Barcelona.

complementàries que ofereixen: "El ferro és fix, no permet modificacions; en canvi, el fang permet modelar i transformar", afirma.

Arran dels diversos materials visionats i recopilats per inspirar aquest projecte, a la ceramista Aina Garcia-Portillo, li ronden pel cap més idees lligades a la memòria històrica. Potser la propera creació serà un exercici de denúncia de la desaparició de criatures republicanes i la separació forçosa de les seves famílies per part de la repressió franquista. Moltes d'aquestes criatures eren separades de les seves mares empresonades quan tenien tres anys i, llavors, eren internades a un hospici d'Auxili Social o a algun col·legi religiós, cosa que significava perdre'n la pista per sempre. L'objectiu era clar, segons el psiquiatra del règim Antonio Vallejo-Nájera: "La segregació d'aquests subjectes des de la infància podria alliberar la societat d'una plaga tan terrible".

De moment, *Dinamiteres* pren vida, un projecte que -sense embuts- és un homenatge a les dones, obreres, guerrilleres... En definitiva, dones lluitadores que, sovint -lamentada l'Aina-, han estat relegades a l'oblit.

A LA CANTONADA

ECONOMIA

Perduts al país de les meravelles

Guillem Fernández Evangelista

"A la meitat del camí de la vida, en una selva fosca em trobava, perquè el meu camí s'havia extraviat". Aquestes són les primeres línies del viatge a l'*infern* de Dante al primer dels cants de la *Divina Comèdia* i aquesta és la situació que reflexa com es troben els economistes neoliberals avui: perduts, perquè el camí s'ha esvaït. Enric Tello explica que la diagnòsi que feia Keynes en temps de la Gran Depressió era: "El motor de l'economia es troba en perfectes condicions i pot rodar encara molts quilòmetres, però ens falla l'alternador". Les polítiques keynesianes que es van aplicar aleshores van donar lloc a l'època d'or del capitalisme fins als anys 70 -moment en què es van donar les crisis del petroli-, després, van prendre el relleu les solucions neoliberals. Però, en el cas de la crisi d'avui, podria existir un nou alternador que permetés tornar a remuntar el sistema i la marxa al creixement?

Com deia Keynes: "A llarg termini, tots morts". Si considerem que estem davant una crisi financera, econòmica, energètica, alimentària, climàtica, ecològica i de la cura de la vida humana, podríem dir que, després de tants anys a un ritme vertiginós, el cotxe no necessita un alternador sinó que és millor que el deixem a la deixalleria i pensem que fem a partir d'ara. Però la creativitat neoliberal és nul·la i la sortida endavant és fer el de sempre. Es repeteixen les mesures des dels anys 70, en temps de Margaret Thatcher i Ronald Reagan i les receptes del Banc Mundial i l'FMI arreu del món: liberalització de transaccions comercials, desregulacions, privatitzacions, flexibilitat, reformes laborals, reducció salarial; abaratiment de l'acomiadament, contractes precaris, control prioritari de la inflació, reducció i reorientació de la despesa pública cap a sectors que beneficien més el capital. Tants anys de fer el mateix que ja ningú no creu que

es pugui fer una altra cosa. Les receptes s'uniformitzen independentment de l'estructura social, econòmica i política del país, com si tot fos un joc de suma zero o el país de les meravelles d'Alicia.

De fet, un dels passatges més famosos d'*Alicia al país de les meravelles* és quan la Reina Roja li va dir: "S'ha de creure en sis coses impossibles abans de cada esmorzar". És el que realment deuen fer els economistes neoliberals per creure en els supòsits que sustenten el model d'equilibri competitiu que ens exigeix que ens creiem que sempre actuem racionalment i conseqüentment.

Però, si el personatge de l'Alicia representa alguna cosa, és el trencar la baralla i no seguir els camins establerts, és el deixar-se portar, experimentar i no tenir por de tot allò desconegut. I d'això, els moviments socials en sabem una mica. També estem perduts al país de les meravelles? Necessitem un conill blanc que ens porti, com Neo a *Matrix*? I, decidim triar una pastilla blava o vermella? Volem continuar igual o no? com a Mr. Savage a un *Món feliç*. Tot i això, sembla que el conill blanc s'ha extingit o l'han substituït en el nostre món de soma, inconsciència i consumisme. La nostra responsabilitat col·lectiva és saber on volem anar?

Alicia: Em podries indicar cap on he d'anar des d'aquí?

Gat: Això depèn d'on vulguis arribar.

Alicia: A mi no m'importa massa on.

Gat: En aquest cas, és igual cap on vagis.

Alicia: Sempre que arribi a algun lloc.

Gat: Oh! Sempre arribaràs a algun lloc, si camines suficient.

Acabant pel començament, Virgilio -el company de Dante en el seu viatge a l'*infern*- deixa clar que només hi ha un camí: "Vós heu de prendre un altre camí si preteneu escapar d'aquest paratge desolat".

, agenda directa

BARCELONA

Xerrades sobre activisme intersex

Divendres 28 de maig
Xerrada sobre activisme intersex a càrrec de Mauro Cabral
19h. Aula Gran de la UB. C. Montalegre, 6
Dissabte 29 de maig
Xerrada sobre activisme intersex a càrrec de Mauro Cabral i Festeta Petarda amb Miss Ioner, Miss Percances i MariKarmen Free.
A partir de les 19h. al CSO La Gordíssima. C. Pons i Gallarza, 10
Organitza: Trans-Block i SEPC

Dissabte 29 de maig
Jornada de Debat: 'La política com a pràctica d'organització quotidiana'
A partir de les 10:30h al carrer Mallorca, 96.
Organitza: Espai Marx

Dissabte 29 de maig
Festes Populares Trinitat Vella 2010
11h. Torneig de voleibol i pingpong + sardinada al Parc de les Aigües
21h. Festival Femme Soroll al Rock & Trini (sota la ronda). Zinc + Nuit Ruge + Mistkater+ Milenrama+ Luna Roja.
Organitza: Plataforma veinal i entitats socials del barri

Diumenge 30 de maig
Activitats a Can Masdeu
D'11 a 19:30h. Taller sobre facilitació d'assemblees
Durant el matí, treballarem en format taller i, a la tarda, a través d'una peça de teatre-forum.
16:30h. Xerrada-debat: *Resistències a l'apropiació de la vida i la natura*
Aproximació a les estratègies del poder

3res Jornades de les Dues Ribes

REUS
del 27 de maig al 30 de juny

Sota els lemes *Arrels, cultures d'anada i tornada i Nous catalans, nous cinemes*, es presenten les terceres Jornades de les Dues Ribes a Reus, organitzades conjuntament per deu entitats de caràcter social amb el propòsit d'aproximar la realitat del Magrib d'un costat a l'altre de la Mediterrània.

Les jornades es desenvoluparan entre el 27 de maig i el 30 de juny a través d'una gran varietat d'actes que se celebraran a espais culturals com el Centre de Lectura (C. Major, 15), la Biblioteca Central Xavier Amorós (C. Escorxador, 1) i els Jardins de l'IMAC (C. Sant Joan, 27).

El cinema tindrà un protagonisme entre les activitats que es proposen, amb la projecció del documental *Casa Nayda* -que mostra els noves tendències musicals i culturals de la joventut del Marroc- i les pel·lícules *Joves normals* de Daniel Hernández -que narra els experiències reals de tres joves d'un barri marginal de la ciutat de Tetuán- i *Li blues de Sheikhatas*, d'Ali Essafi, film que tracta sobre les *sheikhatas*, cantants populars del Marroc que, a la vegada, són les dones més estimades i les més marginades d'aquest país.

Altres actes que animen el programa són l'exposició fotogràfica de Cristian Pons *El perímetre algerià. La història d'un tomb pel Magrib*, la representació de l'obra teatral *Rosella* -sobre el nou codi de família del Marroc- i una sessió de contes del Magrib, a càrrec de la cantant algeriana establerta a Catalunya Neila Benbey.

Les jornades es completaran amb un debat sobre els drets humans al Marroc, que tindrà lloc el 8 de juny i comptarà amb la intervenció de persones implicades en aquesta lluita com Yussuf Raissouni i Karim Othmani.

Pots consultar el programa complet a la web: www.campusreus.org/node/330

per apropiari-se de la vida i la natura i a les resistències que s'hi oposen arreu. Ens parlarà Henk Hobbelenk, coordinador de Genetic Resources and International Networks (Cicle Pensament i lluita anti-industrial).
CSO Can Masdeu. C. Antic Camí de Sant Llàtzer. Més info: www.canmasdeu.net

Del 31 de maig al 3 de juny
Taller de vídeo amb software lliure
El taller tindrà lloc al local d'EXIT, carrer Sant Martí, 11.

Fins al 12 de juny
Convocatòria d'artistes Drap-Artio
Fins al 12 de juny es poden presentar les propostes per participar a la nova edició del festival d'art reciclat Drap-Art, que se celebrarà el desembre a Barcelona. Més info: www.drapart.org

BELLREGUARD

X Aniversari del Festival de Pilota Valenciana pel Sàhara

Divendres 28 de maig
20h. Acte commemoratiu i inauguració de l'exposició fotogràfica sobre el festival a la Casa de la Cultura
Divendres 4 de juny
23h. Partida al trinquet municipal de Bellreguard
Organitza: Associació Comarcal d'Ajuda al Poble Saharaui de la Safor

CASTELLÓ

Dissabte 29 de maig
Tren republicà de Castelló a Oriola
Per celebrar el centenari del naixement del poeta Miguel Hernández, el tren republicà sortirà de Castelló a les 6:55h., paràrà a totes les estacions i arribarà a Oriola (Alacant) a les 12h. Es farà una manifestació per la tercera República a l'Estació (Av. Teodomiro) i, després, una festa republicana a la glorieta Gabriel Miró d'Oriola..
Organitza: Coordinadora del País Valencià per la República

Dissabte 29 de maig
Benvinguda als expresos polítics Diego i Zigor
19h. - Xerrada-debat amb Diego i Zigor
21h. - Brindis pels presos i preses polítiques
21h. - Sopar popular Casal Popular de Castelló, Carrer d'Amunt, 167
Organitza: Grup de Suport als Presos i Preses de la Plana

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 29 de maig
Mercat d'intercanvi
De 10 a 14h.
Plaça de l'Església
Reserva de taules: info@lafraguaweb.org
Organitza: La Fragua de les Arts

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Projecte Lo Sbarco (*el desembarcament*): viatge amb vaixell de Barcelona a Gènova el 25 de juny, per protestar per la situació política i social a Itàlia i Europa. Informa't i participa.
CONTACTE: www.losbarco.org

Ofereixo classes de cuina, o cuinar, a canvi de nocions d'informàtica els dissabtes. Zona de Molins de Rei
CONTACTE: Yona nuripix@hotmail.com

Memòria de la "generació

TOP": busquem informació de persones detingudes, represaliades o jutjades pel TOP durant el període 1963-1977.

CONTACTE: generaciopop@gmail.com

Can del Born busca la cinquena persona per **compartir pis a Barcelona**, surt econòmic i amb subscripció a la Directa inclosa!

CONTACTE: Xavi 696 697 168 i Nora.liureitropical@gmail.com

Solidaritat amb els conductors d'autobusos represaliats

liats per TMB. Si vols col·laborar econòmicament escriu
CONTACTE: comitedescansos@gmail.com

Canvio classes de fotografia al nivell que es necessiti per classes d'anglès amb un bon nivell de conversa.

CONTACTE: Lluís, 93 265 55 45, lluiscarrostudi.com

Busco persones interessades a fer **intercanvis de teràpies alternatives**.

CONTACTE: Albert at_carulla@yahoo.es

> EL TEMPS

DIJOUS 27

Comença un canvi de situació. Una bossa d'aire fred a les capes altes farà créixer les tempestes. A última hora afectaran tot Catalunya.

DIVENDRES 28

La inestabilitat es mantindrà, especialment a les comarques de ponent i del Pirineu. Aparell elèctric i ventades durant les pluges.

DISSABTE 29

El front de tempestes s'allunya i el sol lluirà de nou a totes les comarques. Vent del nord i cel serà. Temperatures una mica més baixes.

DIUMENGE 30

S'imposa la falca anticiclònica. Sol de punta a punta i temperatures més altes. Valors de 25 graus a la costa i de 30 a l'interior.

DILLUNS 1

És probable que sigui el primer dia de xafogor de la temporada. Termòmetres a l'alça i humitat a la costa. Sensació de calor estiuenca.

DIMARTS 2

Bloqueig de la situació. Més calor, més sol i vents en calma. L'anticicló agafarà més força i no hi ha previsió de canvis a llarg termini.

GIRONA

Jornades Revolucionàries del SEPC

Dijous 27 de maig:
A la plaça Sant Domènec
14h. Dinar. 16h. Xerrada *Educació i gènere*
a càrrec d'Elena Duque
18h. Xerrada *Moviment estudiantil al Marroc* a càrrec de Karim
20h. Danses tradicionals
22:30h. Concert amb PD Solters FC
Divendres 28 de maig:
A la plaça dels Jurats
19h. Concert Jove amb BLEED IT+ Sota Pressió + Eskac i Mat + Poca Bromà + PD Txus.
Organitza: Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans

Divendres 28 de maig
Xerrada: **'La crisi multidimensional i el projecte de la Democràcia Inclusiva'**
Intervindran: Laia Vidal i Blai Dalmau
21h. Ateneu 24 de juny. C. Auriga, 6

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Dimecres 2 de juny
Per una Assemblea de treballadors/es en atur de l'Hospitalet!
Primera reunió per la creació d'una Assemblea d'Aturats
18:30h. AA.VV. Sant Josep.
C. Ebre, 18 (Can Serra).

MANRESA

Dijous 27 de maig
Presentació del llibre: **'Àfrica, la madre ultrajada'** a càrrec de Joan Carrero
19:30h. Centre Cultural El Casino.
Passeig Pere III, 27.
Organitza: Inshuti

MARTORELLES

Xerrada-debat sobre agroecologia amb **'Som lo que Sembrem'**
20h. Carrer Horta, 3.
Organitza: Associació Salvia

PIERA

Dissabte 29 de maig
Mercat d'Intercanvi
D'11 a 14h.
A la pista del Gall Mullat
Organitza: Grup Medi Ambient Anoia Sud-Piera

Bojos per l'Empordà

CONCERT D'HOMENATGE A LLUÍS LLACH A FIGUERES
Diumenge 30 de maig

La plataforma ecologista Salvem l'Empordà organitza un concert, el 30 de maig a Figueres, per homenajar la figura de Lluís Llach per la seva coherència i sensibilitat amb els temes socials i per la col·laboració que ha donat el cantant empordanès a les entitats en defensa del territori fent concerts gratuïts. L'espectacle es titula *Bojos per l'Empordà* i serà presentat per l'actor Manel Lucas.

El concert començarà a les sis de la tarda al Teatre Jardí de Figueres (plaça Josep Pla) i comptarà amb les actuacions de Guillamino, Sanjosex, Mazoni, Juanjo Bosk i l'Orquestra de Cambra de l'Empordà. També hi haurà... alguna sorpresa!
Una hora abans del concert, a les cinc de la tarda, es projectarà el documental *Un país dempeus* de Mariela Acijia i Jordi Oriola, que narra la lluita de quatre plataformes ecologistes en defensa del territori, entre elles, Salvem l'Empordà.

Més informació: www.iaeden.cat

REUS

Dissabte 29 de maig
Reggus 2010
17a edició de festival de reggae, ska i altres herbes amb JahSta + Skatalà + Utan Bassum & King Konsul backed by Revolutionary Brothers + Bandarra Street Orkestra
22:30h. La Palma. C. Ample, 75
El divendres 28, un dia abans del Reggus 2010, es podrà gaudir d'una experiència inèdita: 5 Sound System, 5 bars, 5 estils per oferir l'esperit del reggae al mateix temps a diferents llocs de la ciutat.
Més informació: www.reggus.org

SALT

Dissabte 29 de maig
Presentació i concert de la banda sonora del documental sobre cultura gitana **'Sacais Romi'**
23h. La Mirona, Sala 2.
C. Amnistia Internacional s/n

TERRASSA

Dissabte 29 de maig
Diada de 'Amics de les Arts i Joventuts Musicals'
Sota el lema *80 anys i seguim aquí*, entre les 12 i les 21h, aquestes associacions culturals celebraran la seva llarga trajectòria amb concerts, teatre, poesia, cinema, una marató fotogràfica, una arrossada popular i molts més actes a la plaça Vapor Ventalló de Terrassa.
Més info: www.amics.terrassa.net

VALÈNCIA

Dissabte 29 de maig
Xerrada sobre l'espòli del capital internacional a Colòmbia a càrrec d'Adelso Gallo
19h. Centre Social Terra de Benimaclet.
C. Baró de Sant Petri, 9
Organitza: Coordinadora de l'Horta contra la crisi

Dissabte 29 de maig
Projecció del documental **'La escuela expandida'** i debat
Aquest documental narra l'experiència viscuda a l'IES Antonio Domínguez, situat al barri dels tres mil habitatges de Sevilla, durant el desenvolupament del taller de Banc Comú de Coneixement. Una mirada desafiadora a l'interior del sistema educatiu tradicional.
22h. Ateneu Llibertari Al Margen.
C. Palma, 3.

VIC

Dissabte 29 de maig
Concentració **'Tots som persones, contra el racisme i la xenofòbia'**
A les 17h a la plaça Major
S'estan organitzant autocars per anar-hi des de Barcelona. Les persones que estigueu interessades podeu dirigir-vos al correu de Papers per Tothom (papelesparatodosytodas@yahoo) i a SOS Racisme (soseracisme@soseracisme.org)

VILANOVA DE MEIÀ

II Resistència Rock
Concert al camp de futbol (22:30h.) amb Hostal Roy + Evidor + Nameout + Bodega Bodega.
Organitza: Joves de Vilanova de Meià i Trinxats de Ponent

Futbol solidari a Sant Andreu

BARCELONA
diumenge 30 de maig

En el marc de les Festes de Primavera de Sant Andreu de Palomar, el dia 30 de maig se celebrarà la tretzena edició del Torneig de Patxanga Futbolera, que aquest any es convoca per donar suport a l'Alfonso, activista empresonat pel cas kubotan.

El campionat anirà acompanyat d'activitats festives i començarà a les onze del matí a les instal·lacions de l'Escola Pegaso (carrer Dublín amb Torroella de Montgrí). La inscripció està oberta a tots els equips que vulguin participar-hi.

Més informació i inscripcions: patxangafutbolera@hotmail.com

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA

Dijous 27 de maig
Dia Internacional de les Dones per la Pau i el Desarmament
19h. Monument Encaix, Gran Via entre Balmes i Rambla Catalunya.

Dissabte 29 de maig
Manifestació social per l'educació pública
17:30h. Plaça de Urquinaona.
Convoca: USTEC STEs, CCOO, ASPEPC-SPS, UGT, CGT

Diumenge 30 de maig
Manifestació: **Rius amb aigua: rius vius!**
12h. Plaça Urquinaona-Av. de la Catedral.
Convoca: Plataforma en Defensa de l'Ebre

SANTA COLOMA DE FARNERS

Dilluns 31 de maig
Suport a les vuit persones encausades al bosc ocupat contra la MAT
9:30h. Concentració a les portes del jutjat

TERRASSA

Divendres 28 de maig
Concentració contra l'explotació, la precarietat i les retallades socials
19h. Davant l'ajuntament. Convoca: Assemblea d'Aturats i Assemblea Popular de Terrassa

VIC

Dissabte 29 de maig
Tots som persones, contra el racisme i la xenofòbia
17h. Concentració a la plaça Major

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Lilya Yusupova ACTIVISTA PELS DRETS HUMANS A TXETXÈNIA

“A Txetxènia no et jutgen o t'empresonen, t'assassinen”

Lilya Yusupova és txetxena. Tot i ser pedagoga de formació, el seu compromís amb els Drets Humans l'ha dut a treballar a l'ONG Memorial, on dirigeix, investiga i denuncia els abusos contra els Drets Humans que es produeixen a la república caucàsica. Una feina d'alt risc que pot arribar a pagar amb la vida, com demostra l'assassinat –l'any passat a Grozni– de la seva companya Natàlia Estemirova, ajusticiada a trets després d'haver estat segrestada per uns desconeguts.

Sergi Picazo
entrevista@setmanaridirecta.info

Quina és la situació actual a Txetxènia?

No hi ha bombardejos, la guerra no està en una fase activa, però la resistència es manté i encara hi ha guerrillers txetxens a les muntanyes. Fa poc, es va cancel·lar l'estat d'excepció antiterrorista, però hi ha una por somàtica entre la població. Hi ha molta desconfiança entre els mateixos txetxens. Un exemple, en el moment que van segrestar la Natàlia, hi havia una veïna que ho va veure tot; va veure com la Natàlia cridava que l'estaven segrestant mentre la posaven a un cotxe. Si aquesta dona hagués cridat o hagués trucat algun activista de l'organització per avisar, la Natàlia s'hagués pogut salvar, però la por és tan gran que no va fer res. Encara ara no se sent capaç de testificar, de la por que sent. L'atmosfera és de tanta por com en els temps de Stalin.

“En cinc mesos, vam registrar 86 casos de segrestats i desapareguts”

És por del govern del president Ramzan Kadirov, que és txetxè però aliat de Putin en la repressió?

És por del mateix Kadirov. És un règim molt pitjor de tot el que hi havia abans. No recordo tanta por i tanta censura, tan poca llibertat de premsa. Durant la guerra, els nostres periodistes podien escriure el que pensaven i el que passava. Ara no poden escriure res sobre la impunitat que regna ni sobre les violacions constants dels Drets Humans. L'any 2009, en cinc mesos que vam treballar, vam registrar 86 segrestos amb desaparició. Tenint en compte que Memorial només té presència a una tercera part de la República de Txetxènia, cal multiplicar per tres aquests casos. Aquest any han dismi-

CARLOS CASTRO

nuit els segrestos... o les autoritats han aconseguit silenciar-los.

A nivell social, com està la situació? Fa quinze anys, estàvem en guerra i, actualment, la desocupació és del 80%. Una situació que s'agreuja per la corrupció, que fins i tot és superior a la que es dona a Rússia en general. Has de pagar perquè et contractin i, després, al cap d'un mes t'acomien i una altra gent paga. A part d'això, la població està molt traumatitzada.

Com va quedar la seva organització després de l'assassinat de Natàlia Estemirova?

Després de l'assassinat, la feina dels activistes es va fer molt perillosa. Primer, vam aturar la nostra activitat com a acte de protesta i vam exigir que s'obris una investigació ràpida. Però, després d'un mes, una altra activista va ser assassinada juntament amb el seu marit i, mig any després, vam decidir reprendre l'activitat. La situació no havia canviat molt, però ens vam adonar que la nostra feina era necessària perquè la gent no sabia a qui dirigir-se quan es violaven els seus drets.

Per què creu que assassinen activistes de Memorial?

Perquè es dediquen a la investigació i la denúncia dels crims a Txetxènia. Les autoritats pretenen mostrar que controlen el territori i sempre ho anuncien així, però la feina de Memorial demostra que no. Empitjoren la imatge que vol projectar el poder.

Què la va portar a treballar com a activista?

Juntament amb el meu marit –que és periodista- i d'altres intel·lectuals de la República, vam formar part de l'oposició al govern de Dudayev, el primer president de la República (i un dels impulsors de l'in-

dependentisme txetxè). Ens adonàvem d'on podia portar tota aquella situació, però l'oposició va fallar i vam arribar a la guerra. Jo, personalment, em vaig sentir culpable per no haver pogut preveure la situació en aquell moment i, per això, com que no podia agafar el fusell i anar-me'n a les muntanyes, la manera d'expressar la protesta pel que s'estava fent al meu poble va ser unir-me a Memorial.

A costa de molts riscos personals... Sí, ja n'era conscient...

“El conflicte txetxè continuarà perquè les causes de la guerra no s'han solucionat”

Vostè ha estat amenaçada personalment?

Van exercir pressions sobre mi. No directament, sinó a través del meu marit, que ha escrit articles molt crítics i punyents amb la situació actual. Però no en puc parlar pel que comentava de la por... Si aquest diari arribés a la taula dels que ens amenacen, seria perillós per mi.

Quines són les seves pors principals?

Perdre la vida. Aquí no t'empresonen ni et porten a judici, t'assassinen. No només a Txetxènia, també cometem assassinats a l'estranger; tenen les mans molt llargues. A Londres, van assassinar un home txetxè que havia treballat d'escolta de Kadirov i va caure en desgràcia. Després d'estar pres a un dels soterranis-presos de la residència de Kadirov, va aconseguir

un visat i va marxar. El van matar quan sortia del supermercat. Et poden atrapar a qualsevol lloc del món, és per això que entre la diàspora de txetxens a Europa també hi ha molta desconfiança.

Memorial, però, és una organització d'origen rus, oi?

És una organització que va ser creada per dissidents intel·lectuals russos que van ser represaliats per Stalin. Amb els anys, ha anat diversificant les seves actuacions en diverses direccions. Mentre una línia encara es dedica a la investigació i la denúncia dels crims de Stalin, també s'ha creat el centre de Drets Humans, on jo treballa. L'oficina principal es troba a Moscou i hi ha quatre oficines a Txetxènia, on té presència des de fa deu anys.

Com veu el futur de Txetxènia?

No crec que la situació pugui canviar ara per ara. Si no hi ha democràcia a Rússia, no hi haurà canvis a Txetxènia i no veig una dinàmica positiva. Però tampoc podem continuar immersos només en aquesta realitat negativa i els joves tampoc poden viure en aquesta situació. És per això que, el 2003, vam crear una altra ONG que es diu Creació per treballar en la rehabilitació psicològica dels joves i oferir formació per acabar amb l'analfabetisme. Molta de la gent que va baixar de les muntanyes fugint de la guerra i les neteges ètniques que duïen a terme les tropes federals no ha pogut estudiar. Fem tallers de formació per joves i mestres, festivals, exposicions... No només ens hem de dedicar a vetllar pels crims més greus, sinó que també cal fer coses positives. Però el conflicte de baixa intensitat continuarà perquè les causes de la guerra no s'han solucionat.

. LA COLUMNA

El patiment a la feina

Montse Marien
opinio@setmanaridirecta.info

Constantment, als arguments que s'esgrimeixen per demanar l'abolició de la prostitució, es parla del patiment de les dones, de la dignitat, que si no és una feina... És d'una gran incongruència que no vulguin entendre que, davant les alternatives del món laboral, per moltes de nosaltres és millor exercir la prostitució.

Són poques les vegades que es coneixen públicament les nefastes conseqüències per a la salut i la vida de moltes de les feines que es consideren “dignes”, malgrat que el Ministeri de Treball i Sanitat publiquen cada any les baixes per malalties tant físiques com mentals, resultat directe de les condicions laborals (artrosi, reuma, lumbàlgia, al·lèrgies químiques, migranya...). L'índex de morts per accident laboral a l'Estat espanyol és un dels més alts de la Unió Europea.

Una altra dada important és que, en anys anteriors, les baixes laborals per estrès i depressió van provocar pèrdues per valor d'uns 90.000 milions d'euros, segons l'Institut Espanyol d'Investigacions Psiquiàtriques, la majoria provocades per les condicions a la feina, seguides pels conflictes familiars.

Una empresa subministra una mitja de deu injeccions diàries de cortisona a la seva plantilla

Personalment, he viscut a la meua família situacions d'autèntic assetjament laboral... i pobres d'aquells que vulguin denunciar! Si sobre el paper existeixen convenis i representants sindicals, a l'hora de la veritat la por a les represàlies i a perdre la feina, que avui dia és gairebé un luxe, bloqueja a molta gent.

També he estat testimoni directe de com una coneguda empresa subministra una mitja de deu injeccions diàries de cortisona (gairebé 4.000 a l'any) a la seva plantilla, degut a les contractures ocasionades per les males postures i la tensió que han d'afrontar en el dia a dia.

Fa mesos, TV3 va emetre un documental sobre les condicions dels treballadors d'empreses com Michelin i France Telecom; en aquesta darrera es van suicidar fins a 35 persones en un any que no van suportar la pressió a la que eren sotmeses.

Finalment, fa especial menció a com s'ha interioritzat com a natural el patiment a la feina, és a dir, el famós concepte d'*alienació* que va descriure Marx i que continuament s'utilitza per descriure l'estat en el que estem les dones que exercim la prostitució.